

小
寵

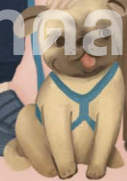
愛

คล้องหัวใจ
ไว้ด้วย
(มีก)
รัก

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

若
善
溪

เขียน : รั้วชั้นซี
แปล : หยกชนพู

พิมพ์ครั้งที่ 1

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

小宠爱

คล้องหัวใจไว้ด้วย (มี) รัก

若善溪

รั่วซึมซี

|

หยกชมพู แปะ

"คุณอาจจะไม่เชื่อ แต่การทำอาหารต้องใส่ความรู้สึกลงไปด้วย
อาหารมีความรู้สึกจึงจะมีรสชาติ ไม่งั้นก็เป็นได้แค่ของที่ช่วยทำให้อิ่มท้อง"
"แล้วคุณใส่ความรู้สึกอะไรลงไป"
"สำนึกผิดและขอบคุณ"

คำนำ

สวัสดีคะผู้อ่านที่รัก วันนี้แจ่มใสมีนิยายแนวใหม่ ร้อนๆ หอมกรุ่น กลิ่นรักมาเสิร์ฟค่ะ

With Love เป็นแบรนด์น้องใหม่ของแจ่มใส แต่ประสบการณ์การคัดสรร และสร้างสรรค์นิยายรักนั้นไม่ใช่มือใหม่แน่นอนค่ะ With Love มีความมุ่งมั่นที่จะมอบประสบการณ์ความสุขที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ทุกๆ เรื่องราวเราได้คัดสรรด้วยความรักและความปรารถนาดีที่จะส่งต่อความสนุกนี้ไปถึงมือของผู้อ่านทุกๆ ท่าน เพื่อให้ผู้อ่านของเราได้รับความสุข ความสนุก รวมไปถึงได้ซาบซึ้งกับความรักของเหล่าตัวละครในเรื่อง

เรื่อง 'คล่องหัวใจไว้ด้วย (รัก) รัก' นี้เป็นนิยายแปลจีนรักร่วมสมัย เล่าเรื่องของ 'สวีเจ้าอิ่ง' ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสัตว์ที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับผสมชื่อ 'พีพี' ถูกทิ้งเอาไว้ในโรงพยาบาล หลังติดต่อกับ 'ฉูจิงหง' เจ้าของหมาได้ก็ต้องพบกับเรื่องวุ่นวายตามมาไม่หยุดไม่หย่อน เพราะไม่ว่าเธอจะทำยังไงฉูจิงหงก็ไม่ยอมมารับหมากลับไป ทั้งยังไม่ยอมใส่หน้ากากเขียนหนังสือสละสิทธิ์การเลี้ยงดูเจ้าพีพีให้กับเจ้าของใหม่อีกต่างหาก ทว่าจู่ๆ ฉูจิงหงก็ก้าวเข้ามาในชีวิตของหญิงสาวพร้อมจุดประสงค์บางอย่าง...ซอสประจำตระกูลของสวีเจ้าอิ่ง คือสิ่งที่ชายหนุ่มต้องการ!

งานนี้คนที่เกลียดขี้หน้ากันตั้งแต่แรกพบ จนเกิดเป็นเรื่องราวสนุกๆ ตามมามากมายจะลงเอยกันได้อย่างไร ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมเอาใจช่วยทั้งคู่ไปพร้อมๆ กันได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- สวีเจ้าอิ่ง**   ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสัตว์ป๋อจยา หญิงสาวเป็นคนที่รูปร่างกะทัดรัด นิสัยละเอียดรอบคอบ ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ชอบความสมบูรณ์แบบ รักสัตว์ เธอมีความสนใจเรื่องโรคระบาดในสัตว์เป็นพิเศษ
- ฉู่จิ่งหง**   เจ้าของ 'บ้านฟาร์ม' ร้านอาหารมองโกเลียใน ชายหนุ่มเป็นคนเข้ากับคนง่าย ร่าเริง เขามีรูปร่างสูงใหญ่จึงมีท่าทางดูน่ากลัว แต่กลับกลัวหมา หลังเลิกกับแฟนแล้วเขาเป็นคนเจอ 'พีพี' หมาของแฟนเก่าซึ่งถูกทิ้งอยู่ข้างถนนจึงนำไปฝากไว้ที่โรงพยาบาลสัตว์ป๋อจยา
- พีพี**   หมาพันธุ์ปักกิ่งผสม เป็นหมาของแฟนเก่าฉู่จิ่งหง หลังฉู่จิ่งหงเลิกกับแฟนมันก็ถูกทิ้งอยู่ข้างถนน หลังฉู่จิ่งหงไปเจอมันคู้ยถึงขยะเขาก็เอาไปฝากไว้ที่โรงพยาบาลสัตว์ป๋อจยา พีพีชอบเล่นสไลเดอร์มากๆ
- เมิ่งเทียนเทียน**   บรรณาธิการนิตยสารแฟชั่น เพื่อนสนิทของสวีเจ้าอิ่ง เป็นคนมั่นใจ ใจกล้า รักสนุก ชื่นชอบหนุ่มหล่อมีกล้ามเนื้อเป็นที่สุด เธอเป็นคนที่แนะนำเฉิงจยาโหยวให้สวีเจ้าอิ่งรู้จัก
- เฉิงจยาโหยว**   ผู้จัดการด้านการเงินส่วนบุคคลของธนาคารฮู่ต้า ชายหนุ่มรักความสมบูรณ์แบบในทุกๆ ด้าน และเป็นผู้รับเลี้ยงพีพีต่อจากฉู่จิ่งหง

บทที่ 1

ผู้ชายสุดยี้

บนโลกใบนี้...ชีวิตแบบไหนถึงจะนับได้ว่าकुलสุดๆ? การที่สามารถจองตัวเครื่องบินไปเที่ยวยุโรปในฤดูหนาวอากาศเย็นจัดเพื่ออาบแดดและชมทิวทัศน์อันงดงามเหมือนภาพวาด หรือไปเล่นกระดานโต้คลื่น หรือพอนึกไม่ชอบใจในเวลาที่ต้องทำโอทีแบบได้รุ่งอยู่ในห้องทำงานก็ส่งข้อความไปบอกเจ้านายว่าจะขอลาออกไปเที่ยวรอบโลกได้ หรืออีกทีคือพอเหนื่อยหน่ายต่อความวุ่นวายล้นในในเมืองก็ทิ้งอุปกรณ์สื่อสารทุกอย่างเพื่อเร็นตัวไปอยู่ในป่าลึกของรัสเซีย...สำหรับสวีเจ้าอึ้งแล้วเรื่องพวกนี้เป็นชีวิตที่कुलมาก

แต่น่าเสียดายที่ชีวิตแบบนี้ไม่ใช่ชีวิตของเธอ เพราะคนที่ได้ไปเล่นกระดานโต้คลื่นคือเพื่อนสมัยเรียนอยู่ยุโรปของเธอ คนที่ปลีกวิเวกไปอยู่ในป่าลึกก็คืออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยของเธอ ในขณะที่ตัวเธอเป็นเจ้านายที่ถูกลูกน้องเอาแต่ใจเสิร์ฟผักปลาหมึก* มาให้คนนั้น

ในเวลานี้หญิงสาวกำลังสะสางงานจากพนักงานคนที่ลาออกแบบปุบปับทิ้งไว้ ในขณะที่เพื่อนสมัยเรียนและอาจารย์กำลังใช้ชีวิตแบบकुलๆ

* ผักปลาหมึก เป็นสำนวน หมายถึงการเลิกจ้างหรือออกจากงาน

อย่างเรingatอยู่บนชายหาดแถบยุโรปท่ามกลางแสงแดดสดใส เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้สวีเจ้าอิ่งเพิ่งเสร็จจากการมัตติงกับเพื่อนฝูงที่ไม่ได้เจอกันมาห้าปี พอได้เห็นภาพสวยๆ ที่เพื่อนเก่าส่งมาให้ทางอินเทอร์เน็ต ทั้งก่อนเมฆสีขาว ทะเลสีคราม กับความเขียวขจีที่อยู่ตรงหน้าล้วนทำให้เธอรู้สึกเหมือนสามารถสัมผัสธรรมชาติภายในรูปถ่ายนั้นได้

เมื่อห้าหรือหกปีก่อนเธอยังเป็นเด็กสาวว่าเรingatใส และเป็นคนที่เคยเล่นกระดานโต้คลื่นด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้กลับต้องมาขาดิตแห้งกอยู่ในโรงพยาบาลสัตว์แห่งนี้จนไปไหนไม่ได้

สวีเจ้าอิ่งพิมพ์คอมเมนต์เป็นคำชมไว้ที่ได้ภาพถ่ายนั้นตามความเคยชิน พอคุยเสร็จเธอก็ปิดคอมพิวเตอร์ก่อนจะดูนาฬิกาจึงพบว่าตอนนี้เป็นเวลาสี่ทุ่มกว่าแล้ว หิมะนอกหน้าต่างกำลังโปรยปราย รถที่จอดอยู่ในลานจอดปกคลุมไปด้วยหิมะ แสดงว่าหิมะตกมาได้พักหนึ่งแล้ว เธอลูบผมยุ่งของตัวเองเบาๆ เป็นเพราะยายเด็กคนนั้นเกิดลาออกไปแบบกะทันหันแ่ก่กว่าผู้ช่วยที่จ้างมาใหม่จะมาทำงานได้ก็ตั้งวันจันทร์ คินนี่เธอเลยอ่านบทความวิชาการสองบทนั้นไม่จบสักที

ไม่เอาแล้วๆ ซินอยู่แบบนี้ก็สักชั่วโมงนั้นต้องเป็นบ้านแน่ ต่อให้เป็นชีวิตที่คุลแคไหนก็สู้การได้หลับยาวๆ สักคืนไม่ได้หรอก

เสียงฝีเท้าของสวีเจ้าอิ่งดังก้องอยู่ตรงระเบียงทางเดินของโรงพยาบาลภายใต้แสงไฟสลัวๆ เธอได้ยินเสียงลมหวีดหวิวลอดเข้ามาทางขอบหน้าต่าง ทำให้เปลอกระซิบเสื่อไค้ตขนแกะบนตัวให้แน่นขึ้น

"พอ. จะกลับแล้วหรือคะ เดียวดิฉันช่วยเรียกรถให้คะ" ในเวลาแบบนี้ที่เคาน์เตอร์มีเพียงพยาบาลอยู่เวรหนึ่งคนกับยามที่กำลังสัปหงกอยู่ตรงประตู

"ไม่ต้องหรอก ที่พักอยู่ไม่ไกล ยิ่งหิมะตกอากาศก็ยิ่งดี ฉันทายว่าจะเดินกลับนะ ตอนกลางคืนพวกคุณก็ตรวจเช็คประตู หน้าต่าง น้ำไฟ

อีกครั้งก่อนไปพักด้วยนะ" ถึงจะกำชับพยาบาลเอาไว้แล้ว แต่สวีเจ้าอึ้งก็ยังคงไปตรวจสอบเรื่องต่างๆ ด้วยตัวเองอีกครั้งถึงค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นมา เมื่อก็ตอนพยาบาลเดินไปส่งเธอที่ประตู หญิงสาวได้ยินเสียงร้องดังจิ้งจอกเบาๆ จึงอดตัวกลับไปดูไม่ได้

เสียงร้องจิ้งจอก ของหมาตัวน้อยดังออกมาจากกรงในโซนแอดมิต

"ฉันดูตารางแล้ว วันนี้ไม่น่าจะมีเพื่อนตัวน้อยแอดมิตไม่ใช่หรือ"

โรงพยาบาลสัตว์ที่สวีเจ้าอึ้งเปิดเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่สุดในเชียงใหม่ และมีความเป็นมืออาชีพอย่างที่สุด แนนอนว่าราคาย่อมแพงชนพวดานด้วย เธอคุ้นชินกับการเรียกเจ้าขนปุยพวกนี้ว่าเพื่อนตัวน้อย เพราะคนที่สามารถส่งสัตว์เลี้ยงมาพักรักษาที่นี่ได้ย่อมต้องรักเจ้าขนปุยพวกนี้เสมือนแก้วตาดวงใจ

"เขานี้ไม่มีเจ้าตัวเล็กแอดมิตค่ะ แต่เมื่อตอนบ่ายมีเจ้าของมาชำระค่าใช้จ่ายสำหรับสองเดือน"

ได้ยินพยาบาลเวรชุดแบบนี้สวีเจ้าอึ้งก็รู้สึกค่อนข้างหนักใจ เจ้าตัวที่ร้องเสียงจิ้งจอก อยู่ในกรงเป็นสุนัขขนาดเท่ามันั่งตัวเล็กตัวหนึ่ง หญิงสาวมองดูอย่างละเอียดจึงพบว่าไม่ใช่สุนัขสายพันธุ์แท้ แต่เป็นหมาปักพันธุ์ผสมตัวหนึ่ง บนกรงมีป้ายติดว่า

'ชื่อ : พี่พี เจ้าของ : หนูจิ้งหง'

พี่พีนอนหลับอยู่ตรงมุมหนึ่งของกรงอย่างเดี๋ยวดาย พอเห็นว่ามีคนมาก็รีบลืมตาขึ้นมอง แต่พอเห็นว่าเป็นสวีเจ้าอึ้งมันก็ขดตัวไปร้องจิ้งจอกในมุมเหมือนเดิม

"มันอยู่ที่นี้มานานแค่ไหนแล้ว"

"เกือบสามเดือนแล้วค่ะ"

สวีเจ้าอึ่งหงุดหงิดขึ้นมาทันที หมิงสาวตำหนิ "ที่นี่เป็นโรงพยาบาลนะ ไม่ใช่สถานรับเลี้ยง ฉันเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าต่อให้เจ้าของเสนอเงินสูงลิบ เพื่อให้พวกเรารับเลี้ยงก็ให้ปฏิเสธ เพราะการที่เขาทำแบบนี้เท่ากับมาใช้ทรัพยากรทางการแพทย์ที่พวกเรามีอยู่จำกัดนะสิ"

เห็นสวีเจ้าอึ่งโกรธ พยาบาลเวรก็ตอบกลับท่าทางลนลาน "ฉันบอกคุณนุไปแล้วค่ะ แต่เขาบอกว่าจะงานยุ่งมีธุระสำคัญที่ต้องจัดการ ขอเวลาอีกสักพักจะมารับพี่ทีกลับ และโอนค่าเลี้ยงดูผ่านทางบัญชีของโรงพยาบาลมาเอง..."

สวีเจ้าอึ่งยื่นมือเข้าไปในกรงเพื่อลูบศีรษะที่พี่พร้อมมอกคำสั่ง "ตรวจสอบระเบียบผู้ป่วยที่ซี"

เป็นจริงตามอย่างที่สวีเจ้าอึ่งคิดไว้ พี่พีไม่ได้เป็นโรคหรือป่วยหนักอะไรเลย แต่เจ้าของจงใจทิ้งมันไว้ที่โรงพยาบาล หรือพูดอีกทีคือมีความเป็นไปได้มากกว่าพี่พีจะถูกทิ้ง

ในชีวิตของสวีเจ้าอึ่ง ผู้ชายที่เธอเกลียดที่สุดมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือผู้ชายไร้ความรับผิดชอบ และอีกประเภทคือผู้ชายที่ไม่รักสัตว์ เมื่อรับสัตว์มาเลี้ยงแล้วกลับคิดจะทิ้งมัน แสดงว่าไม่มีความรักและไร้ความรับผิดชอบ ซึ่งคนเช่นคุณโดนครบทุกกระทง

"ขอวิธีติดต่อเขาหน่อย"

สวีเจ้าอึ่งรับกระดาษโพสต์อิทที่พยาบาลเขียนข้อมูลมาให้ *อว... บังเอิญจริง* ที่แท้เขาอยู่คอนโดฯ เดียวกับเธอนี่เอง อารมณ์ของสวีเจ้าอึ่งไม่ค่อยดีนักตอนที่หยิบโทรศัพท์แบบไร้สายของโรงพยาบาลมากดเบอร์เสียงรอสายตั้งอยู่นานมากแต่ไม่มีคนรับ หมิงสาวจึงต้องยอมแพ้

ฟ้ามีตสนิท แต่หิมะด้านนอกยังคงไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดตกง่ายๆ หิมะตกหนักขนาดนี้ทำให้บางครั้งจะได้เห็นคู่รักสุดโรแมนติกออกมาปั้นตุ๊กตาหิมะกันบนถนน

หลายปีที่ผ่านมา สวีเจ้าอึ้งค่อยๆ คุ่นชินกับเซียงไ้่มากขึ้นเรื่อยๆ เธอไม่มีญาติอยู่ที่นี้และมีเพื่อนน้อยมาก แต่ความเป็นคนจริงของเธอสั่งให้พาตัวเองย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ และกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสัตววิทยาซึ่งเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่ว สวีเจ้าอึ้งได้ไปออกรายการโทรทัศน์ให้สัมภาษณ์ และเข้าร่วมกิจกรรมการกุศลต่างๆ รวมถึงประกอบธุรกิจจนกลายเป็นที่กล่าวขาน แต่เธอไม่เคยลืมเลยว่าตอนที่ตนมาเซียงไ้ที่นี่เป็นเพราะอยากเข้าร่วมงานวิจัยเรื่องโรคระบาดในสัตว์เท่านั้น

ระยะทางที่ปกติแล้วใช้เวลาเดินแค่ยี่สิบนาที แต่ครั้งนี้สวีเจ้าอึ้งกลับใช้เวลาถึงสามสิบนาทีกว่าจะมาถึงหน้าคอนโดฯ เธอหยิบทิชชูออกมาปิดหิมะบนศีรษะออก แต่กลับผลอทำกระดาษโพสตัดิตร่วงลงพื้น หญิงสาวก็มลงเก็บกระดาษขึ้นมาอ่านข้อมูลที่จดไว้อีกครั้งแล้วเปลวไฟน้อยๆ ในใจก็พลันพวยพุ่งขึ้นมา ถึงตอนนี้จะเป็นเวลาตีหกมากแล้ว แต่เธอยังอยากจะขอลองอีกสักครั้ง

เมื่อก็เธอไม่ได้อ่านข้อมูลบนกระดาษให้ละเอียด ตอนนี้สวีเจ้าอึ้งจึงเพิ่งพบว่าพวกเขาไม่ได้แค่อยู่คอนโดฯ เดียวกันเท่านั้น แต่ยังอยู่ในตึกเดียวกันด้วย เพียงแต่คนเช่าอยู่ที่นี่สิบห้า ส่วนสวีเจ้าอึ้งนั้นอยู่ชั้นสิบ

พอลิฟต์ขึ้นไปถึงชั้นสิบห้า เสียงดังของลิฟต์ก็ดังขึ้นท่ามกลางความเงิบสงัด ชั้นนี้มีห้องอยู่ห้าห้องด้วยกัน ผู้ชายที่น่ารังเกียจคนนั้นอยู่ห้องฝั่งตะวันตก สวีเจ้าอึ้งกตกริ่งอย่างไม่ลังเล เสียงกริ่งดังติดกันหลายครั้ง แต่ไม่มีเสียงตอบรับจากคนที่อยู่ข้างใน

"คุณเป็นใคร"

จู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากด้านหลัง สวีเจ้าอึ้งตกใจ แต่พอตั้งตัวได้และหันไปมองก็พบว่าคนตรงหน้าเป็นผู้ชายตัวสูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบห้าขึ้นไป เปลือยท่อนบนอวดกล้ามเนื้อทอแปดมัด รูปร่างสมส่วน กำลังอวดความแข็งแกร่งเหมือนโลหะอยู่เบื้องหน้าของสวีเจ้าอึ้ง ดูจากท่าทางแล้วผู้ชายคนนี้

น่าจะเพิ่งออกมาจากห้องฟิตเนสเพราะมีกลิ่นเหงื่อ และที่แก้มก็มีเหงื่อเกาะอยู่ แม้แต่บนหน้าอกเองก็มี เขาใช้เสื้อยืดที่พาดอยู่บนไหล่เช็ดเหงื่อบนหน้าผากกลางพิจารณาสวีเจ้าอิ่งที่อยู่ตรงหน้า

"คนของนิติฯ คนตรวจมิเตอร์น้ำ หรือพนักงานส่งของ?"

เขายิงคำถามไม่หยุด น้ำเสียงใสกังวานมันนอกมันใจนั้นทำให้สวีเจ้าอิ่งตาพว้า ลืมถ้อยคำที่เตรียมมาทั้งหมด ได้แต่นิ่งงัน

ชายหนุ่มเอาเสื้อยืดพาดบ่าอีกครั้ง เท้าเอวแล้วเดินหน้ามาสองก้าว ซึ่งการก้าวสองก้าวนี้ของเขาทำให้สวีเจ้าอิ่งตกใจจนต้องถอยกรูดไปติดผนัง

"คุณครับ คุณขวางประตูห้องผมอยู่ ตกลงมีธุระอะไร"

"อะ...ขอโทษค่ะ ฉันแคะผิดห้อง" ท่าทางเอาเรื่องเมื่อครู่ของสวีเจ้าอิ่งหายวับ เหลือไว้แค่ความแตกตื่นจนต้องเฟ่นหนี

แม้จะหนีกลับมาถึงห้องของตัวเองและปิดประตูเรียบร้อยแล้ว แต่หน้าอกของสวีเจ้าอิ่งยังคงสะท้อนขึ้นลงไม่หยุด คนที่ดูน่ากลัว มีกลิ่นเป็นมัดแบบนี้ แคล่ดูก็รู้แล้วว่าไม่ใช่คนดี มีน้ำเล้าเขาถึงทิ้งหมาได้ลง ไม่แน่ว่าอาจเป็นพวกเจ้าอารมณ์ด้วย แล้วไหนจะไรหนวดตรงคางกับมุมปากที่ทำให้เขาดูน่ากลัวมากขึ้นอีก แม้ว่าหนวดนั้นจะผ่านการตัดแต่งมาแล้วก็ตาม แต่ในความคิดของสวีเจ้าอิ่งแล้วก็มีแต่พวกนักเลงกู่หว่าใจ* ที่ดวลดาบกัน ในห้องฮ้อกงเท่านั้นแหละที่จะชอบไว้หนวด

เธอประมาทเกินไปจริงๆ แม้จะเคยได้ยืมบทเรียนเรื่อง 'ความปลอดภัยในชีวิตสำหรับสาวโสด' มาไม่น้อย แต่ก็ไม่เคยประสบภัยกับตัวเองเลยสักครั้ง ทว่ามาวันนี้ก็เท่ากับว่าเธอได้เจอเรื่องน่ากลัว แต่ก็โชคดีที่ไม่เป็นอะไรเข้าให้แล้ว ถ้านายไว้หนวดนั้นเกิดคิดไม่ซื่อกลางดึกกลางคืน

* 'กู่หว่าใจ' เป็นภาษาทางตุง เดิมใช้เป็นคำเรียกรุ่นที่ฉลาดแกมโกงและมีพฤติกรรมแกล่ ต่อมาเมื่อใช้เป็นชื่อการ์ตูนเกี่ยวกับกลุ่มนักเลงแก๊งมาเฟียฮ้อกงและได้รับความนิยมสูงจนนำไปทำเป็นภาพยนตร์มาถึงหกภาค จึงกลายเป็นคำแทนถึงแก๊งมาเฟีย

ขึ้นมาเธอก็คงจะเรียกฟ้าฟ้าไม่ฆาน เรียกดินดินไม่ตอบ* แน่จ

สวีเจ้าอิ่งกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเข้าไปหนึ่งถ้วยถึงค่อยสงบใจลงได้ เธอนึกถึงผู้ชายร่างบึกบึนที่ชั้นสิบห้าแล้วก็ตัวสั้นขึ้นมาอีกครั้ง หญิงสาวต้องสะบัดผมที่เพิ่งสระเสร็จเพื่อไล่คนคนนั้นออกจากสมอก่อนจะดับไฟและปิดผ้าม่านเพื่อเข้านอน

หิมะข้างนอกหยุดตกตอนรุ่งสาง สวีเจ้าอิ่งจำไม่ได้แล้วว่าเป็นหิมะตกครั้งที่เท่าไรของปีนี้ เชียงไฮ้ในช่วงหน้าหนาวมักถูกหิมะปกคลุมบางๆ อยู่เสมอ เธอเกิดที่เจียงหนานซึ่งเป็นเมืองแห่งสายน้ำ อากาศที่เชียงไฮ้กับที่บ้านจึงแตกต่างกันไม่มากนัก แต่เธอก็ไม่ได้กลับบ้านนานแล้ว ได้แต่อาศัยอยู่ที่เชียงไฮ้มาตลอด

ตามความเข้าใจของสวีเจ้าอิ่งแล้ว คนที่ชื่อฉู่จิงหงไม่ใช่เจ้าของสัตว์เลี้ยงประเภทที่จะไล่จากโรงพยาบาลไปได้ง่ายๆ ดังนั้นต่อให้สวีเจ้าอิ่งยื่นคำขาดไป แต่เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลก็คงทำอะไรกับฉู่จิงหงไม่ได้

"ผอ. ค่ะ เกรงว่าคุณฉู่คงบล็อกเบอร์ของโรงพยาบาลเราไว้ พอโทรไปก็ขึ้นสัญญาณสายไม่ว่างตลอดเลยค่ะ" เจ้าหน้าที่ที่เคาน์เตอร์รายงานเสียงสั้นด้วยกลัวว่าสวีเจ้าอิ่งจะอารมณ์ขึ้นแล้วตัวเองจะโดนตำ

ไปๆ มาๆ ทางโรงพยาบาลกับคนเช่นฉู่ได้ทำศึกใหญ่กันอยู่หลายครั้ง ซึ่งทุกครั้งล้วนเป็นทางโรงพยาบาลที่ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เจ้าหน้าที่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมผู้อำนวยการต้องต่อต้านอย่างกะเอาขนาดนี้ด้วย

สวีเจ้าอิ่งไม่พูดอะไร เธอทำเพียงหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมากดเบอร์ เสียงรอสายดังอยู่สองสามครั้งกว่าจะมีคนรับ ก็ได้ยินเสียง "ฮัลโหล" ที่ดังมาตามสายเธอก็ขมลุกซู่ทั้งตัว แต่ครั้งนี้ถือได้ว่าเธอทำใจให้หนึ่งขึ้นได้แล้ว

* เรียกฟ้าฟ้าไม่ฆาน เรียกดินดินไม่ตอบ เป็นสำนวน หมายถึงไร้ซึ่งความช่วยเหลือใดๆ

"คุณผู้หญิงใหม่คะ"

"ผมเองครับ"

"โทรจากโรงพยาบาลสัตว์ป่วยค่ะ"

ปลายสายหนึ่งไปพักหนึ่งก่อนจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงรำคาญ "พวกคุณไม่ยอมได้เงินหรือไง วันๆ ถึงได้จะให้ผมไปรับหมากลับ สุนัข นกเหรอ"

"มันเป็นครอบครัวของคุณ การปล่อยให้ทางโรงพยาบาลรับเลี้ยงไว้ จะทำให้มันเหงามาก ฉันหวังว่าคุณจะรีบมารับเพื่อนตัวน้อยของคุณกลับไป"

ปลายสายหัวเราะ สวีเจ้าอึ้งได้ยืมน้ำเสียงพูดจาหยอกเข้าดังมา "หรือคุณรังเกียจที่เงินน้อยเกินไปเลยอยากขอเพิ่มราคาอีกเท่าตัว"

น้ำเสียงที่ติดจะแตกตั้นนั้นทำให้สวีเจ้าอึ้งเริ่มไม่พอใจ "เราเป็นโรงพยาบาล ไม่ใช่สถานรับเลี้ยง การที่คุณปล่อยให้มันอยู่ที่โรงพยาบาลนานๆ แบบนี้เพราะตั้งใจจะทิ้งมันใช่ไหม"

"คุณเดาถูก ผมไม่ได้อยากจะเลี้ยงมันเลย"

หึๆ หน้าไม่อายแบบไม่มีใครรู้ได้จริงๆ สวีเจ้าอึ้งเคยเจอเจ้าของที่ไม่อยากเลี้ยงสัตว์ต่อบ่อยๆ แต่ไม่มีใครพูดตรงขนาดนี้

"ถ้าไม่อยากเลี้ยง ก็ไม่ควรรับมันมาเลี้ยงตั้งแต่แรกสิ"

"ควรไม่ควรอะไร คนเรามีเรื่องให้นึกเสียใจภายหลังตั้งเยอะ การรู้จักแก้ไขต่างหากที่เป็นสิ่งสำคัญ"

สวีเจ้าอึ้งขยับริมฝีปากก่อนจะกลืนถ้อยคำรุนแรงกลับลงคอไปอีกครั้ง ฉูฉิ่งหงเป็นพวกห้าใหญ่สามหนา* ปากคอร้ายกาจ จิตใจโหดเหี้ยม ตอนแรกเธอคิดจะค่อยๆ ทะล่อมเขา แต่ตอนนี้ดูแล้วคงเป็นการเปลืองน้ำลาย และตัวเธอก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของฉูฉิ่งหง

* ห้าใหญ่สามหนา เป็นสำนวน หมายถึงคนที่รูปร่างเทอะทะ อ้วนท้วน ห้าใหญ่ ได้แก่ มือ เท้า และศีรษะ สามหนา ได้แก่ ขา เอว และคอ

"สรุปคือผมไม่อยากเลี้ยงมัน ต่อให้ผมไปรับมันกลับมาก็ไม่มีเวลาดูแล ยิ่งงะมันก็ต้องกลายเป็นหมาจรจัด ค่าเลี้ยงดูที่ผมจ่ายให้ก็ไม่ใช่น้อยๆ ถึงพวกคุณจะเป็นโรงพยาบาล แต่ในเมื่อมีธุรกิจให้ทำ แล้วใครล่ะจะไม่อยากได้เงิน คุณลองเก็บที่ผมพูดไปคิดให้ดีๆ ตรองให้หนักๆ อย่าต่อต้านกินไปนัก คนที่มีธุรกิจให้ทำแล้วไม่ทำ แบบนั้นมันโง่ซัดๆ"

ฉู่จึงหงุดหงิดพลา่มอีกสักพักก่อนจะวางสายไปตื้อๆ

สวีเจ้าอิ่งโยนโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ *คนที่มืธุรกิจให้ทำแล้วไม่ทำ แบบนั้นมันโง่ซัดๆ หรือ* เงินของคนแบบนี้เธอไม่อยากได้เลยสักนิด จังหวะนี้เองเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น บนหน้าจอแสดงว่ามีสายเข้า เธอมองดู แล้วพบว่าเป็่นเมิ่งเทียนเทียนเพื่อนสนิทของเธอ

"ตอนเย็นกินข้าวด้วยกันไหม"

"ไม่อยากกิน"

"งั้นทำสปา?"

"ขอผ่าน ฉันปวดหัวโคตรๆ"

วันนี้สวีเจ้าอิ่งไม่มีอารมณ์ทำอะไรทั้งนั้น พอจัดการงานในมือเสร็จก็ว่าจะออกไปดูเจ้าขนปุยในโรงพยาบาลทุกตัว แล้วเตรียมออกจากสถานที่ที่ทำให้อารมณ์ขุ่นมัวแห่งนี้ชั่วคราว สวีเจ้าอิ่งเป็นคนโผงผาง อารมณ์แรง แต่ใจอ่อน โดยเฉพาะหลังจากได้เห็นพิพิที่มีท่าทางเศร้าซึมแบบนี้ เธอยิ่งทำใจไม่ได้

แต่ต่อให้วันนี้เธอไม่อยากออกไปข้างนอกเอาหลายๆ ขนาดไหน ทว่าเธอกลับโทรหาเมิ่งเทียนเทียนอีกครั้ง "ตอนนี้ฉันหายปวดหัวแล้ว พวกเราไปกินข้าวกัน ฉันเลี้ยงเอง"

ปกติแล้วเพื่อนของผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จย่อมไม่มีทางเป็นพวกทหารกึ่งขุนพลปู* โดยเฉพาะเพื่อนสนิทของสวีเจ้าอิ่ง เมิ่งเทียนเทียน

* ทหารกึ่งขุนพลปู เป็นสำนวน หมายถึงคนไม่เอาไหน ไม่เป็นไล่เป็นพวย

กับสวีเจ้าอึ้งนั้นอายุไล่เลี่ยกัน ทั้งสองคนรู้จักกันตอนไปโตคลื่น และแค่เมื่งเทียนเทียนชวนแบบไม่คิดอะไร สวีเจ้าอึ้งก็เดินทางมาเชียงใหม่แบบคนที่มีปณิธานแรงกล้า นับตั้งแต่นั้นมาทั้งคู่ก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เมื่งเทียนเทียนเองก็ไม่ใช่คนธรรมดา เพราะเป็นถึงบรรณาธิการนิตยสารแฟชั่น ซึ่งนิตยสารที่เธอทำนั้นมียอดขายเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ และไม่เพียงแค่นี้ เมื่งเทียนเทียนยังเป็นสมาชิกของสมาคมคุ้มครองสัตว์เลี้ยงประจำเชียงใหม่ด้วย แต่ถึงจะมั่งงานเยอะแยะขนาดนั้นหญิงสาวกลับยังใช้ชีวิตได้อย่างสบายๆ และเป็นตัวเอง

ทั้งสองคนเลือกร้านอาหารชั้นดีที่เพิ่งเปิดใหม่แห่งหนึ่ง ตอนที่อาหารยังไม่มาเสิร์ฟ เมื่งเทียนเทียนเอาแต่สไลด์โทรศัพท์มือถืออวดรูปนายแบบที่ได้ขึ้นปกนิตยสารเล่มใหม่ให้สวีเจ้าอึ้งดู แต่เธอไม่สนใจ

"ฉันมีเรื่องค่อนข้างซีเรียสอยากคุยด้วย เธอช่วยหาครอบครัวที่พอจะรับเลี้ยงหมาในโรงพยาบาลฉันสักตัวได้ไหม"

เมื่งเทียนเทียนกะพริบตาปริบๆ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงตื่นตกใจ "เธอนัดฉันออกมาเพราะเรื่องนี้เองหรือ"

"เธอก็รู้ว่าฉันไม่ใช่พวกอ้อมค้อม มีอะไรก็พูดก็บอก"

เมื่งเทียนเทียนวางโทรศัพท์มือถือลง "คนที่ไปโรงพยาบาลเธอได้จะต้องเป็นพวกมีเงิน การที่คนมีเงินทำเรื่องทำนองนี้ยิ่งน่ารังเกียจเข้าไปใหญ่"

"เจ้าของจ่ายค่าเลี้ยงดูให้เยอะนะ แต่โรงพยาบาลฉันรับเลี้ยงระยะยาวไม่ได้ และเงินก็ซื้อครอบครัวที่อบอุ่นให้กับสัตว์ไม่ได้ด้วย"

เธอคิดไม่ผิดที่ให้อ้วนเมื่งเทียนเทียนในเรื่องนี้ เพราะเพื่อนของเธอรับคำอย่างหน้าซันตาบาน ทำให้สวีเจ้าอึ้งสบายใจจนสามารถกินอาหารด้วยความสบายอารมณ์

เมื่งเทียนเทียนนั้นเป็นพวกดื้อด้านไม่เปลี่ยน พอเห็นหนุ่มหล่อที่ไรเป็นต้องตาวาว น้ำลายไหล เย็นวันนี้เธอเอาแต่แย่งเล่าถึงเรื่องของตัวเอง

ได้ไปเจอหนุ่มหล่อๆ ให้อ้าง การที่จะเป็นเพื่อนสนิทของสวีเจ้าอิ่งได้นั้น แสดงว่าเมิ่งเทียนเทียนต้องไม่ใช่คนธรรมดา และยังรับนิสัยของสวีเจ้าอิ่ง ได้อย่างดีด้วย

"มันเป็นเรื่องธรรมดาแหละที่จะหาคนที่เหมาะสมกัน แต่เธอเล่นเกม กับหนุ่มๆ พวกนี้ทุกวันไม่รู้สึกเหนื่อยบ้างหรือไง" สวีเจ้าอิ่งบ่นเหมือน ตัวเองเป็นแม่ของอีกฝ่ายทุกครั้ง

เมิ่งเทียนเทียนเองก็บ่นราวกับเป็นแม่ของสวีเจ้าอิ่งกลับมาไม่ต่างกัน "ไม่! ไม่เหนื่อยเลยสักนิด มีแต่พวกไรรักเท่านั้นแหละที่ไม่ต่างจาก ผักกาดขาวเหี่ยวๆ แต่จะคิดว่าผู้ชายสักคนมาอยู่ด้วยตลอดชีวิตยังทำไม่ได้ มัวแต่คิดจะหาคนที่เหมาะสม แบบนี้จะยิ่งหาไม่เจอหรือเปล่า ดูอย่างฉันสิ... มีความรักแบบใจเต้นมาตั้งกี่ครั้งก็หนแล้ว"

"ไม่ใช่เด็กสาวๆ แล้ว ยังจะเอาความรักแบบใจเต้นไปทำอะไร หรือเธอยังยังไม่พอ?"

มีแต่เวลาถกเถียงกันเรื่องความรักเท่านั้นที่ทั้งคู่จะพูดจาปล้ำปลุกกัน เช่นนี้ สวีเจ้าอิ่งรู้สึกไม่ชอบใจนักที่เมิ่งเทียนเทียนเปลี่ยนแผนทุกวัน แต่ก็ยังคงรำร้อหาความรัก ส่วนเมิ่งเทียนเทียนเองก็ไม่ปลื้มเท่าไรกับการทำตัวหัวโบราณของเพื่อน เพียงเพราะเคยผิดหวังเรื่องความรักมา ครั้งหนึ่งจนสูญเสียความไว้วางใจต่อโลก

การพบกันครั้งนี้จึงจบลงด้วยการแยกย้ายกันไปแบบไม่สบอารมณ์เท่าไร เพราะต่างคนต่างพ่นวาจาร้ายกาจใส่กัน

ตอนแรกเธอก็ว่าจะมาผ่อนคลายสมอง แต่ตอนนี้กลับยิ่งปวดหัว หนักกว่าเดิม สวีเจ้าอิ่งกลับถึงบ้านแต่หัววัน หมิงสาวพลิกคูปฏิทินบนโต๊ะ เพื่ออ่านคำทำนายจึงพบว่าวันนี้ต้องระวังปากกระวังคำ มีน่าละ วันนี้เธอถึงได้ ทะเลาะกับลูกค้า ต่อด้วยทะเลาะกับเพื่อนสนิทอีก แบบนี้สูกลับมานั่งอ่าน

บทความวิชาการยังดีเสียกว่า

ในเมื่อเธอให้वानให้เมิ่งเทียนเทียนช่วยหาครอบครัวอุปถัมภ์ที่เหมาะสมให้เจ้าพีพีแล้ว แต่เพื่อความปลอดภัยยังงี้ก็ต้องให้ฉู่จิงหงเซ็นหนังสือ สละสิทธิการเลี้ยงดู เพราะบนโลกใบนี้มีคนทุกรูปแบบ มีทั้งพวกข้ามแม่น้ำ แล้วพังสะพาน ทุ่มหินลงบ่อ ตระบัดสัตย์เพื่อผลประโยชน์ ทั้งพวกที่อยากกินยาแก้ไขความเสียหายที่เกิดขึ้นภายหลัง ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้ฉู่จิงหงเล่นลูกไม้อะไรได้อีก เอกสารสละสิทธิการเลี้ยงดูจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก

และเป็นอย่างที่เจ้าหน้าที่ได้บอกไว้ว่าถ้าใช้เบอร์ของโรงพยาบาล โทรไปจะถูกฉู่จิงหงบล็อก อย่างไรก็ตามเรื่องแบบนี้คงต้องใช้วิธีคุยกันต่อหน้า เพราะการส่งข้อความไปก็ดูไม่ค่อยเหมาะเท่าไร

คนของโรงพยาบาลเองก็ไม่มีทางเลือกมากนัก เพราะลองเปลี่ยนเบอร์เพื่อโทรไปแล้วแต่เขาไม่รับสาย พอโทรไปหลายครั้งเข้าก็โทรไม่ติดอีกเลย สวีเจ้าอิ่งจึงต้องใช้โทรศัพท์มือถือของตัวเองโทรไป เสียงรอสายดังอยู่ห้าครั้งก็มีคนรับ

"ทราบไหมคะว่าฉันเป็นใคร" สวีเจ้าอิ่งไม่คิดจะเกรงใจเขาอีกต่อไป

"ต้องรู้สิ คนของโรงพยาบาลสัตว์ไซ้ใหม่ ตอนแรกผมว่าจะไม่รับ แต่ผลออกตรับจนได้" น้ำเสียงของฉู่จิงหงที่อยู่ปลายสายเต็มไปด้วยความหงุดหงิดและอารมณ์เสีย

คนคนนี้ไม่พูดจาอ่อนค้อม ช่างน่ารังเกียจจริงๆ

"ฉันจะบอกคุณว่าคุณไม่ยอมเลี้ยงเพื่อนตัวน้อยแล้ว ทางเราจะช่วยหาครอบครัวอุปถัมภ์ให้ สิ่งที่คุณต้องทำตอนนี้คือมาเซ็นเอกสาร สละสิทธิการเลี้ยงดูที่โรงพยาบาลของเรา"

ปลายสายเงียบไปพักหนึ่งกว่าสวีเจ้าอิ่งจะได้ยินคำว่า "ขอบคุณ"

คำว่า 'ขอบคุณ' คำนี้ไม่มีกระแสเชือดเฉือนเหมือนตอนก่อนหน้า น้ำเสียงของชายหนุ่มฟังดูอ่อนลงเยอะจนเธอตกใจ

"ผมผิดต่อเจ้าหมาน้อยตัวนี้..."

"วันพูนี่ให้คุณมาที่โรงพยาบาลก่อนห้าโมงเย็น และเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาของคุณ เราจะพรีน့်เอกสารไว้ให้ล่วงหน้า พอคุณมาถึงก็สามารถเซ็นได้เลย" สวีเจ้าอิ่งไม่ยอมฟังคำแก้ตัวจอมปลอมเสแสร้งของคนแซ่ฉู่อีกจึงตัดบทเขาตื้อๆ

"ได้ ตกลงตามนี้"

ทุกครั้งที่โทรหาคนแซ่ฉู่คนนี้เธอเป็นต้องอารมณ์เสียตลอด และครั้งนี้ก็เช่นกัน ขนาดผ่านไปหลายวันคนแซ่ฉู่ก็ยังคงทำให้เธออารมณ์ไม่ดีได้

ทั้งที่นัดเวลากันแล้วว่าเป็นวันพุธก่อนห้าโมงเย็น แต่ทางโรงพยาบาลกลับไม่เห็นแม้แต่เงาของฉู่จิงหง สวีเจ้าอิ่งจึงโทรไปหาเขาอีกครั้ง ทว่าฉู่จิงหงกลับเอาแต่บอกว่าเขาต้องไปทำธุระข้างนอกหลายวัน หากเสร็จธุระแล้วจะมาตามนัดแน่ๆ

พอตกเย็นสวีเจ้าอิ่งก็ตรงกลับบ้านจึงบังเอิญเจอกับฉู่จิงหงที่เพิ่งออกกำลังเสร็จ กลับมาในสภาพเหงื่อซกในลิฟต์ จริงอยู่ที่เวลาโทรคุยกัน สวีเจ้าอิ่งจะทำตัวปากคอเราะระย แต่พอมาเจอตัวจริงของเขาตรงหน้าเธอก็กลับรู้สึกกลัวขามาก หญิงสาวหืดตัวไปอยู่ตรงมุมลิฟต์ ดวงตามองจ้องฉู่จิงหงที่กำลังผิวกปาก เดินเปลือยอกเข้ามาในลิฟต์แล้วแสร้งทำเป็นถามเธอราวกับสุภาพบุรุษว่าคุณคนสวย* จะไปชั้นไหน

สวีเจ้าอิ่งไม่สนใจเขาแล้วกดชั้นของตัวเองเงียบๆ ตอนประตูลิฟต์ปิด หญิงสาวก็กัตรีมฝีปากแน่น ความรู้สึกในใจของเธอต่อสู้อันอยู่หลายสิบรอบ เธออยากจะลองถามคนจอมปลอมอย่างเขาเหลือเกินว่าสบายใจอะไรนักหนา แต่เธอก็ไม่กล้าเพราะกลัวฉู่จิงหงอาจจะเหวี่ยงกำปั้นใส่แล้วเธอจะกลายเป็น

* คุณคนสวย (美女) ในประเทศจีนบางสถานที่ เช่น ร้านอาหาร หรือบางสถานการณ์การเรียกผู้หญิงว่า 'คุณคนสวย' ไม่ได้มีเจตนาทะโลมหรือล้วงเกิน แต่เป็นการให้เกียรติ หรือตั้งใจสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

คนพิการ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าฉู่จิงหงเป็นพวกไร้สมอง ดีแต่ใช้กำลัง ทำทาง เขาจะลืมไปแล้วว่าเธอคือผู้หญิงคนๆ ที่ไปเดินวนเวียนอยู่หน้าประตูห้อง เขาคคนนั้น

เมื่อถึงชั้นลิฟต์สวีเจ้าอิ่งก็เผ่นออกจากลิฟต์ทันที นานที่ประตูลิฟต์กำลัง จะปิดลงเธอก็เห็นฉู่จิงหงยิ้มและโบกมือมาให้ ทำทางดูแล้วน่ากลัวเป็นที่สุด

สวีเจ้าอิ่งรีบปิดประตูห้องก่อนจะโทรไปหาพยาบาลที่อยู่เวรว่าให้ โทรบอกฉู่จิงหงให้ไปเซ็นเอกสาร

"ผอ. ค่ะ ลูกค้าเช่าฉู่จิงหงนั้นบอกว่าเขาไปทำงานต่างเมือง ต้องคอยอีก สองสามวันค่ะ"

คนคนนี้จะชั่วร้ายเกินไปแล้ว แบบนี้มันโกหกตาใสชัดๆ เขาไม่ได้ ไปไหนเสียหน่อย! เอาตัวไปข้องเกี่ยวกับคนแบบนี้จะเจตน์ด้วยไม่ได้เด็ดขาด แต่สวีเจ้าอิ่งรู้ว่า จะใจร้อนกับฉู่จิงหงไม่ได้ ไม่ว่าจะดีจะชั่วอย่างไรเราทั้งคู่ ก็เป็นคนแค่นั้นแปลกหน้าที่ผ่านมาพบกัน ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรสักอย่าง เอาไว้ให้ฉู่จิงหงเซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดูเรียบร้อยเมื่อไหร่ แม้แต่ หน้าเขา เธอก็ไม่อยากจะเห็นอีก

เนื่องจากผู้ช่วยคนใหม่มาทำงานแล้ว งานยุ่งๆ ในที่แรกจึงค่อยๆ ลดลงไปไม่น้อย แต่เพราะสภาพอากาศทำให้เจ้าขนปุยที่ลัมปวยในช่วงนี้ มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นหลายเท่า ทุกคนจึงต้องทำโอทีกันหลายวัน

วันนี้สวีเจ้าอิ่งเหนื่อยมากเพราะต้องผ่าตัดสามเคสติดๆ กัน เนื่องจาก เธอเซ็นสัญญาความร่วมมือกับวิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง ช่วงนี้หญิงสาวจึง ต้องคอยดูแลนักศึกษาฝึกงานที่ยังไม่ประสีประสาอีกห้าหกคน ทำให้ต้อง คอยห่วงหวั่นพะวงนี้ กว่าเธอจะมีอารมณ์เบนสายตาออกจากจอคอมพิวเตอร์ ไปมองข้างนอกก็พบว่าที่นอกหน้าต่างมีหิมะตกอีกแล้ว

หิมะของเมื่อหลายวันก่อนยังไม่ทันละลาย วันนี้ก็มีของใหม่เพิ่มอีก

สวีเจ้าอึ่งสวมเสื้อโค้ตเดินออกจากห้องทำงานจึงพบว่าตรงระเบียงทางเดินเปิดไฟเอาไว้สว่างไสว เวลาวิ่งเข้าสามทุ่มแล้ว พวกเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลจึงเตรียมตัวเลิกงานกัน ในฐานะเจ้าของโรงพยาบาลสวีเจ้าอึ่งรู้สึกไม่ค่อยดีนัก

เธอมองต้นคริสต์มาสที่วางอยู่ตรงห้องโถงของโรงพยาบาลกับภาพเกล็ดหิมะที่ติดอยู่บนหน้าต่างกระจกแล้วเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันคริสต์มาส

"ทุกคนอย่าเพิ่งรีบไป วันนี้เป็นวันคริสต์มาส ยังไงฉันขอเลี้ยงอาหารทุกคนสักมื้อนะ"

ตามปกติแล้วสวีเจ้าอึ่งไม่ค่อยมาคลุกคลีกับพวกเจ้าหน้าที่เท่าไรหรอก แต่พอได้ยินว่าผู้อำนวยการจะยอมจ่ายหนักเลี้ยงอาหาร เจ้าหน้าที่ทุกคนต่างก็ตาเป็นประกายกันขึ้นมา

"ข้างโรงพยาบาลเรามีร้านอาหารมองโกเลียเปิดใหม่อยู่ เห็นว่าปิ้งย่างกับหม้อไฟของพวกเขาร่อยมาก พวกเราให้ ผอ. เลี้ยงเนื้อกันดีกว่า"

ดูท่าว่าพวกเจ้าหน้าที่จะตั้งใจกลมเธอจริงๆ ร้านอาหารมองโกเลียที่ชื่อ 'บ้านฟาร์ม' แห่งนั้นเป็นร้านแบบแพรนไชส์ในเชิงไฮโซซึ่งมีบรรยากาศดีมาก เธอได้ยินมาว่าเจ้าของเป็นชาวมองโกเลียใน ทำให้ในร้านไม่เพียงมีอาหารพื้นเมืองของชาวมองโกเลียเท่านั้น แต่รสชาติของปิ้งย่างกับหม้อไฟเองก็มีเอกลักษณ์มาก เนื้อแกะนำเข้าจากมองโกเลียในราคาย่อมไม่ธรรมดา สวีเจ้าอึ่งส่ายหน้ายิ้มๆ เพราะดูท่าวันนี้กระเป๋าสตางค์จะพินแน่ๆ

ด้านนอกมีเกล็ดหิมะโปรยปราย แต่ด้านในกลับมีไอร้อนพวยพุ่ง หากพวกเขาไม่มาทันตอนดึกหน่อยก็เกรงว่าคงหาที่นั่งว่างไม่ได้ พวกเจ้าหน้าที่สั่งชาแกะย่างชาใหญ่กันอย่างไม่เกรงใจ บอกว่าจะเอาเนื้อแกะยี่สิบจานกับแฮมเมนูแนะนำทั้งหมด จานทั้งหมดถูกวางเรียงรายเอาไว้เต็มโต๊ะที่ขาโต๊ะมีเบียร์สามถังวางอยู่ คินนี่มีแว่วว่าถ้าไม่มาคงไม่เลิก

ปกติแล้วสวีเจ้าอิ่งมีลิมิตในการดื่มเบียร์อยู่ที่ไม่เกินสองกระป๋อง และเพราะวันนี้เธอยังไม่ได้กินอะไรเลย ทำให้พอดื่มเข้าไปกระป๋องเดียว ก็หน้าแดงเถื่อนจนรู้สึกเวียนหัวราวกับฟ้าเคลื่อนดินหมุน แล้วยิ่งมาเห็น พวกเจ้าหน้าที่เล่นกันอย่างสนุกสนาน สวีเจ้าอิ่งก็ถึงกับต้องกุมขมับ รู้สึกอยากเข้าห้องน้ำขึ้นมาทันที

หญิงสาวเดินไปที่ห้องน้ำแล้วใช้น้ำเย็นล้างหน้าไปรอบหนึ่งถึงค่อย รู้สึกดีขึ้น ตอนที่เดินออกจากห้องน้ำเธอยังรู้สึกมึนๆ ทำให้แยกตะวันออก ตะวันตกไม่ถูก บริเวณระเบียงทางเดินของที่นี่ค่อนข้างแคบแค้วและมีห้องรับประทานอาหารแบบส่วนตัวอยู่หลายห้อง เธอจำไม่ได้ว่าห้องที่เธอจองไว้อยู่ที่ไหน "คุณผู้หญิงท่านนี้จะไปไหนหรือครับ ให้ผมพาไปไหม" บริการสวมชุดพื้นเมืองของชาวมองโกเลียมองสวีเจ้าอิ่งที่ดูมึนๆ งงๆ รีบเข้ามาสอบถาม

"ดูเหมือนห้องนั้นจะชื่อ... อี้ฉิง"

สวีเจ้าอิ่งนึกชื่อห้องรับประทานอาหารแบบส่วนตัวของเธอพลาด กวาดตามองหา "อ๊ะ ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเจอแล้ว"

สวีเจ้าอิ่งเดินตรงไปข้างหน้า บริการก็รีบตามเธอไป "คุณผู้หญิงครับ ไม่ใช่ห้องนั้น" ถ้าไม่ใช่เพราะมีบริการขวางอยู่เกรงว่าสวีเจ้าอิ่งคงพุ่งตัวเข้าไปแล้ว

"ห้องนี้ไม่เปิดให้บริการเพราะมีสถานีโทรทัศน์มาถ่ายทำรายการอาหารอยู่ข้างใน ห้องที่คุณว่าน่าจะเป็นห้องฝั่งตะวันตก ผมจะพาไปเองครับ"

สวีเจ้าอิ่งยื่นหน้าเข้าไปมองพบว่าด้านในกำลังถ่ายทำรายการอยู่จริง มีกล้องตัวหนึ่งกำลังถ่ายพิธีกรซึ่งแต่งกายสะสวยกับแขกรับเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารที่อยู่ท่ามกลางแสงไฟ ทันใดนั้นหญิงสาวปลันตัวสั้นขึ้นมา เพราะคนที่นั่งยิ้มอย่างชินๆ อยู่ข้างพิธีกรหญิงคนนั้นคือนายหน้าหมวดกล้ามเนื้อ

สวีเจ้าอิ่งเอียงหน้าหันไปกระซิบถามบริกร "คนที่หน้าเฟ็งโกนหนวด เขียวๆ ท่าทางยิ้มเหมือนไม้อิ้มคนนั้นเป็นใครหรือ"

บริกรมองตามสายตาของสวีเจ้าอิ่งไปแล้วยิ้มออกมาแบบเก๋ๆ "คนนั้น ... เจ้าของร้านของเราเองครับ"

เหมือนมีฟ้าผ่าในสมองถึงสองเปรี๊ยะ สวีเจ้าอิ่งขี้ตา หัวเราะเสียงเย็น อยู่ในใจ หี! นายคนที่นั่งอยู่นั้นทำตัวเหมือนหมาขานาดนั้นแล้วยังจะถามหาความเป็นคนจากเขาคือได้ยังไง

"คุณไปทำงานเถอะ ไม่ต้องสนใจฉันหรอก ฉันไม่เคยเห็นการถ่ายทำ รายการทีวีแบบนี้ จะขออยู่ดูสักครู่"

สวีเจ้าอิ่งไล่บริกรด้วยเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นเท่าไรนัก เพราะอันที่จริงแล้ว เธอเป็นขาประจำของรายการโทรทัศน์ แต่ดันพูดโกหกแบบนี้ออกมาซะได้ "งั้นช่วยรักษาความสงบด้วยนะครับ"

สวีเจ้าอิ่งทำมือเป็นสัญญาณ 'จี้จ' ก่อนกระซิบตอบ "รู้แล้ว"

หญิงสาวเอนตัวทาบกับประตูพร้อมยื่นหน้าเข้าไปมองข้างในห้อง ฉูจิงหงในวันนี้ดูนิ่งมาก เขาพูดคุยกับพวกแขกรับเชิญที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารอย่างอารมณ์ดี ดูจากท่าทางของชายหนุ่มคาดว่ารายการ น่าจะดำเนินมาถึงช่วงท้ายแล้ว

พิธีกรหญิงยิ้มพร้อมพูดกับกล้องว่า "แม้ว่าคุณฉูที่มาจากทุ่งหญ้า จะเป็นชาวฮั่นเชื้อสายมองโกลเสีย แต่จากการสัมภาษณ์ในวันนี้แล้วทุกท่าน คงจะเห็นได้ว่าคุณฉูเป็นคนที่มีความตั้งใจละเอียดอ่อนและมีน้ำใจมากคนหนึ่ง เพราะคุณฉูบริจาคเงินถึงสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้ให้เป็นสาธารณกุศลเลยล่ะ"

สวีเจ้าอิ่งทำเสียงจี้จะอยู่ในใจ เพราะถ้าคนแบบนี้เรียกว่ามีน้ำใจก็ดู จะเป็นการเสแสร้งเพื่อสร้างกระแสมากกว่า

พิธีกรหญิงหันกลับไปถามฉูจิงหง "คุณพอจะเล่าเรื่องความตั้งใจ ที่จะทำให้พ่อสังคมให้เราฟังหน่อยได้หรือเปล่าล่ะ"

ไม่รู้ว่าสวีเจ้าอึ่งตาผาดไปเองหรือเปล่า เธอถึงเห็นใบหน้าของฉู่จิงหงแดงระเรื่อ เขาตอบด้วยน้ำเสียงถ่อมตัว "ผมไม่กล้าบอกว่าตัวเองทำธุรกิจเพื่อสังคมหรอกครับ แต่อยากจะตอบแทนสังคมเท่าที่ทำได้ก็เท่านั้นก่อนหน้านี้ 'บ้านฟาร์ม' ของเราได้ทำโครงการมือเข้าฟรีให้แก่เจ้าหน้าที่รักษาความสะอาด และนำรายได้ส่วนหนึ่งไปช่วยเหลือบ้านพักคนชรา กับอีกส่วนได้นำไปช่วยเหลือองค์กรคุ้มครองสัตว์ของเชียงใหม่ครับ"

ฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่สวีเจ้าอึ่งดื่มเมื่อกี้พุ่งพรวดขึ้นมาแบบไม่มีมีขลุ่ยตอนที่ไต้ยีนคำพูดนี้ของฉู่จิงหง คนแบบเขาเนี่ยะบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือองค์กรคุ้มครองสัตว์ คิดแล้วมันน่าหัวเราะ สวีเจ้าอึ่งเคยเจอคนที่สร้างภาพตัวเองต่อหน้าสื่อมามาก มีทั้งพวกที่ใช้ลูกไม้ตั้นๆ หรือทั้งแบบยกยอปอปั้นตัวเองเวอร์วัง เธอก็เคยเจอมาหมดแล้ว

ทว่าแม้สวีเจ้าอึ่งจะมองออก แต่พิธีกรรมึงนั้นมองไม่ออก เธอแสดงสีหน้าชื่นชมชายหนุ่ม "คุณฉู่เป็นคนรักสัตว์ด้วยหรือคะ"

ฉู่จิงหงลูบเส้นผมเงางามของตัวเอง "ผมสงสารพวกสัตว์ตัวเล็กๆ มากเลยครับ"

ทนจนทนไม่ไหวแล้ว! ถ้าหากวันนี้ฉิ่นไม่ออกหน้า คนเช่นคุณนี่จะต้องได้ใจ! สวีเจ้าอึ่งเลิกคิดมาก ก้าวฉับๆ เข้าไปด้านในทันที การที่สวีเจ้าอึ่งบุกเข้าไปอย่างกะทันหันแบบนี้ทำให้ทุกคนที่อยู่ในห้องทำอะไรไม่ถูก

ภายใต้แสงไฟจืดจ่า สวีเจ้าอึ่งมองฉู่จิงหงที่อยู่ตรงหน้าแล้วเห็นภาพซ้อนขึ้นมา

"คุณฉู่คะ ฉิ่นมาจากโรงพยาบาลสัตว์ป้อจยา ไม่ทราบว่าคุณจะเซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดูสุนัขได้เมื่อไหร่หรือคะ!"

สถานการณ์นี้ค่อนข้างประตักประเดิด ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างมีสีหน้าแตกตื่น แต่ฉู่จิงหงมีปฏิริยาว่า่องไว พุ่งตัวมาตรงหน้าสวีเจ้าอึ่งเหมือน

ลูกธนู แล้วคว้าตัวหญิงสาวหมับเหมือนจับลูกโป่งผูกเชือก ทำให้เธอ ถูกเหวี่ยงออกไปด้านนอกอย่างง่ายดาย

"หายไปไหนกันหมด?!" ฉูจิงหงตะโกนอยู่ตรงทางเดิน เสียงที่ดังเหมือนตีระฆังของเขาทำให้ผู้จัดการร้านอาหารกับพนักงานสามสี่คน ต้องรีบเข้ามาดู ฉูจิงหงชี้มือไปที่สวีเจ้าอิ่ง "ลูกค้ามาจากไหน"

บริกรคนเมื่อกี้มองปราดเดียวก็จำสวีเจ้าอิ่งได้ "ลูกค้าจากห้องไซซังอี่ฉิง ครับ"

ฉูจิงหงกระซิบเสียงดูใส่ผู้จัดการ "ให้คูปองสองร้อยหยวนไปสองใบ มีผลใช้ได้วันนี้ กับเพิ่มน้ำแกงทะเลให้หนึ่งหม้อ"

สวีเจ้าอิ่งจ้องมองฉูจิงหงโดยไม่เอ่ยคำใด เพราะท่าทางของชายหนุ่มตอนนี้ดูน่ากลัวจริงๆ

ฉูจิงหงก้มตัวมาหาสวีเจ้าอิ่งที่ตัวเตี้ยกว่าเขาลึกลงสองช่วงศีรษะ ก่อนจะพูดด้วยเสียงที่เบาลง "หุบปากแล้วกินข้าวของคุณไปเจียบๆ เถอะ"

เห็นสวีเจ้าอิ่งถูกพาตัวเดินห่างออกไปเรียบร้อยฉูจิงหงก็รับสีหน้าที่เคร่งเครียดของตัวเองขณะหมุนตัวกลับเข้าไปในห้อง เขายิ้มน้อยๆ พลางกล่าวขออภัยทุกคนที่นั่นประจำที่อยู่ "มีคนเมาแล้วอาละวาด ต้องขออภัยด้วยจริงๆ ขอโทษนะครับ มีผลอะไรต่อการถ่ายทอสดหรือเปล่าครับ"

พิธีกรหญิงยังมีสีหน้าสบายๆ "เมื่อก็มีโฆษณาแทรกเข้ามาละ ไม่มีเรื่องใหญ่โตอะไร"

ฉูจิงหงไต่ยืนแล้วหัวใจที่แฉวนห้อยอยู่กลางอากาศในที่แรกก็ค่อยๆ ร่วงกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง

เรียกได้ว่าสวีเจ้าอิ่งเมาแล้วจริงๆ เพราะเธอจำไม่ได้เลยว่าตัวเองถูกคนพาตัวกลับมาที่ห้องรับประทานอาหารแบบส่วนตัวได้อย่างไร ดูเหมือนเธอจะดื่มเบียร์ไปอีกหลายกระป๋องก่อนที่หัวจะปักลงบนโต๊ะเอาตัวเอง

พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าอยู่บนเตียงของตัวเอง ไม่รู้ว่าใครพาเธอ กลับมาส่ง

ในฐานะสาวโสด หลังเรียนจบมาสวีเจ้าอึ่งก็ดื่มเหล้าบ่อยมาก นี่เรียกได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เธอคุมตัวเองไม่ได้ขนาดนี้ มาหนักๆ ดูแล้ว เมื่อตื่นนอกจากถูกจับกรอกเหล้าแบบมึนๆ งงๆ ไปเธอก็ไม่ค่อยได้กินอะไร เป็นชิ้นเป็นอันเท่าไรๆ ทำให้ตอนนี้เธอรู้สึกอ่อนระพ้อทรมาณแบบสุดๆ แถมหัวก็เหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงอีก

หญิงสาวตะเกียกตะกายลุกไปอาบน้ำ ภายในห้องน้ำที่เต็มไปด้วย ไอร้อน เธอนึกขึ้นได้ร่างๆ ว่าเมื่อคืนเหมือนตนจะมีเรื่องกับใครสักคน สวีเจ้าอึ่งพยายามแต่ก็นึกไม่ออกว่าเกิดเรื่องอะไร

หลังอาบน้ำเสร็จเธอก็ออกมาเป่าผมให้พอสวยๆ สวีเจ้าอึ่งเพิ่งพบว่า วันนี้ตัวเองตื่นเช้ามาก ยังไม่เจิดโหมงเลยด้วยซ้ำๆ กระเพาะของเธอว่างเปล่า เพราะในบ้านไม่มีเสียงเหลืออยู่เลย พอท้องฟ้าด้านนอกเริ่มสว่างเธอก็ รีบออกไปหาของกินข้างนอก หญิงสาวยืนหาวอยู่ในลิฟต์พร้อมลูปปลายผม ที่ยังชี้ขึ้นๆ ของตัวเอง แล้วในวินาทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก สวีเจ้าอึ่งก็ต้อง กลืนหาวของตัวเองกลับเข้าไปในท้อง

คนที่อยู่นอกลิฟต์คือผู้ชายหุ่นล่ำที่ซ่อนศีรษะเอาไว้ในเสื้อสูท ความ ทรงจำเลือนรางเกี่ยวกับเรื่องเมื่อวานก็พลันแจ่มชัดขึ้นมาทันที คนที่เธอ มีเรื่องด้วยก็คือฉู่ฉิงหงนั่นเอง ซ้ำยังจำได้ด้วยว่าตัวเองเป็นฝ่ายเข้าไป หาเรื่องเขาก่อน

วันนี้เป็นวันเสาร์ ผู้พักอาศัยส่วนใหญ่จึงยังนอนซี้เกียจกันทำให้ ตรงระเบียบทางเดินไร้ผู้คน หัวใจของสวีเจ้าอึ่งเต้นตุบๆ เธอแสร้งกดปุ่ม ปิดประตูด้วยท่าทางนิ่งๆ แต่ฉู่ฉิงหงกลับก้าวออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้ว ใช้แขนยันประตูลิฟต์ไว้

วินาทีต่อมาสวีเจ้าอึ่งก็ถูกจับเหวี่ยงออกมานอกลิฟต์อย่างง่ายดาย

เหมือนลูกโป่ง หญิงสาวเซตลาไปหลายก้าว พยายามดิ้นให้หลุดจาก
อุ้งมือมารของฉู่จิงหง แต่ยังไม่ทันยืนได้มันก็ได้ยีนฉู่จิงหงพุ่งขึ้นมา
"เมื่อคืนพอปิดร้านเสร็จผมก็นึกอยู่ตั้งนานว่าทำไมถึงรู้สึกว่าคุณหน้าตาคุ้นๆ
แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก จนตอนเดินกลับบ้านถึงนึกได้ว่าคนที่เข้าไปป่วน
ตอนนั้นเป็นเพื่อนบ้านของผมนี่เอง"

สวีเจ้าอิ่งรับฟังเขาพูดเงิบๆ แสดงสีหน้าท่าทางเหมือนไม่แยแสใดๆ

"ผู้หญิงอย่างพวกคุณนี่ดีลด้วยได้ยากชะมัด ทั้งใจแคบ ชอบทำเรื่องเล็ก
ให้เป็นเรื่องใหญ่ แค่เรื่องเซ็นเอกสารสละสิทธิการเลี้ยงดูไปเดียว คุณถึงขั้น
ต้องทำลายเรื่องดีๆ ของผมเชียวหรือ เมื่อวานนี่เป็นการถ่ายทอดสด หาก
ชื่อเสียงของผมเสียหาย รับรองเลยว่าผม...ฉู่จิงหง ไม่ยอมเอมเลิกร่างง่ายๆ แน่"

แม้ฉู่จิงหงจะพูดจามีเหตุผล แต่สวีเจ้าอิ่งได้ยีนแล้วรู้สึกขัดหู เธอ
เซิดหน้าขึ้นแล้วได้กลับไป "ข้อแรก เอกสารสละสิทธิการเลี้ยงดูเป็นเรื่องเล็ก
ก็จริง แต่คุณกลับเอาแต่ผิดผอน เห็นๆ อยู่ว่าคุณสบายดี แต่กลับทำตัว
เหยาะแหยะ ไม่ชัดเจน ข้อสอง หากคุณไม่ชอบสัตว์ก็ไม่น่าเอาพวกมัน
มาเป็นเครื่องมือ ขาหน้าทิ้งหมา แต่ขาหลังกลับแสรังทำเป็นเมตตาสงสาร
พวกมัน ฉันล่ะขัดตาคนแบบคุณชะมัด ถ้าอยากจะดังก็อาศัยความสามารถ
จริงๆ ของตัวเองสิ อย่ามาทำเสแสร้งแบบนี้ มันทุเรศ"

ดวงตาของทั้งคู่สบประสานกัน บรรยากาศตึงเครียด สวีเจ้าอิ่งรู้สึกว่
ขาของตัวเองกำลังอ่อนแรงลง แต่ถึงอย่างนั้นแวตาก็ยังคงคมปลาบ
ฉู่จิงหงลูบเคราที่ค้างขณะจ้องหน้าสวีเจ้าอิ่งอยู่นานก่อนเอ่ยขึ้น "คุณนี่
ปากร้ายไช่ย่อยเลยนะ"

"แค่เจอคนก็พูดภาษาคน เจอผีก็ต้องพูดภาษาผีสิ"

ฉู่จิงหงหัวเราะ เขาถอยหลังไปหลายก้าวจนอยู่ในระยะที่สวีเจ้าอิ่ง
รู้สึกว่าปลอดภัยแล้ว ความตึงกลัวในใจของหญิงสาวถึงค่อยสงบลง

"คุณมีอคติต่อผมนี่ เอาเป็นว่าผมให้อภัยต่อพฤติกรรมของคุณ

เมื่อวาน ส่วนเรื่องหมา มันเป็นหมาที่แฟนเก่าของผมทิ้งไว้ ผมเลี้ยงเอง ไม่ได้เลยต้องเอาไปไว้ที่คุณ"

ตอนแรกสวีเจ้าอิ่งนึกว่าเขาจะซักสีหน้าใส่เธอ ใครจะไปรู้ว่าฉูจิ่งหง กลับอธิบายเรื่องที่เขาต้องทิ้งหมาให้เธอฟัง

"แต่มันเป็นสิ่งมีชีวิต คุณจะทิ้งขว้างตามใจไม่ได้"

"ผมรู้ ผมเลยจ่ายค่าเลี้ยงดูไป เพราะผมกลัวพวกสัตว์หน้าขน แม้แต่ลูกเจี๊ยบผมก็ยังกลัว แล้วจะให้ผมเลี้ยงมันยังไง"

กระเพาะของสวีเจ้าอิ่งร้องโครกคราก เธอไม่อยากจะทะเลาะกับฉูจิ่งหง จนพลาดอาหารมื้อเช้าจึงพูดด้วยน้ำเสียงรำคาญ "วิธีนี้ใช้ไม่ได้ผลหรอก หากคุณเป็นลูกผู้ชายจริงก็ไปเซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดูที่โรงพยาบาลดีๆ พวกเราจะได้หาเจ้าของที่เหมาะสมให้มันได้"

แต่ฉูจิ่งหงกลับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู "ครั้งนี้ผมต้องเดินทางไกลจริงๆ เพราะมีไฟลต์บินสิบโมงกลับมองโกเลีย ยังไงวันนี้คงไปไม่ทันแล้ว แต่คุณสบายใจได้ ถึงผมจะเลี้ยงมันไม่ได้ แต่ก็หวังว่ามันจะมีบ้านที่ดี คงต้องรบกวนคุณให้ช่วยหาเจ้าของใหม่ให้มันด้วย รับรองว่าผมจะไม่อาละวาดไปขอร้องหมาคืนจนทำให้เราทั้งสองฝ่ายต้องมีเรื่องวุ่นวายเด็ดขาด"

สวีเจ้าอิ่งมองเห็นความจริงใจในดวงตาของชายหนุ่ม เธอจึงระบายลมหายใจออกมาอีกครั้ง "คุณเอาแต่ผิดผ่อนไปเรื่อยแบบนี้แล้วจะให้ฉันเชื่อคุณได้ยังไง"

ฉูจิ่งหงชะงัก ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะหึๆ "ดูท่าจะมีการเข้าใจผิดกันเยอะมาก แต่ไม่เป็นไรครับ ต่อให้คุณไม่เชื่อก็ทำอะไรไม่ได้ ผมเองก็ไม่มีเวลาอธิบายเหมือนกัน" เขาดึงฮู้ตออก ยิ้มพรางหยิบบัตรหนึ่งใบจากกระเป๋าмайต์ใส่มือของหญิงสาว "คุณยังไม่ได้กินข้าวใช่ไหม นี่เป็นคูปองมื้อเช้า คุณไปกินขนมจีบที่ร้านผมได้ รสชาติแบบมองโกเลียแท้ๆ"

ไม่รอให้สวีเจ้าอิ่งได้ปฏิเสธ ฉูจิ่งหงก็วิ่งไปที่บันไดแล้ว หญิงสาวมอง

คูปองมือเข้าในมือเสียบๆ มันเขียนไว้ว่า 'ขนมจีบสองซั้ง'

แม้จะเดินผ่านร้านบ้านฟาร์ม แต่สวีเจ้าอึ่งก็ไม่ได้เข้าไปในร้าน เธอแค่ซื้อน้ำเต้าหู้หนึ่งแก้วกับปาท่องโก๋หนึ่งตัวจากร้านอาหารเช้าข้างทางเท่านั้น พอซื้อน้ำเต้าหู้ร้อนๆ เข้าไปในท้อง กระเพาะของสวีเจ้าอึ่งก็ค่อยๆ รู้สึกดีขึ้น อาการปวดศีรษะก็บรรเทาลง เธอนั่งอยู่ในร้านอาหารเช้าซึ่งมองเห็นป้าย 'บ้านฟาร์ม' ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามได้อย่างชัดเจน

ป้ายร้านอาหารดูเชิญชวนพอๆ กับเจ้าของร้าน ในความทรงจำของเธอผู้ชายทางเหนือนั้นมีน้ำใจเปิดเผย แต่สำหรับฉูจิงหงนอกจากลักษณะภายนอกแบบเฉพาะของคนทางเหนือแล้ว นิสัยใจคอกลับดูน่ากลัวชวนให้รู้สึกไม่สบายใจ คนห้าใหญ่สามหนาแบบนี้แหละจะกลั้วเจ้าขนปุยแล้วแบบนี้เขากลับลูกขนไก่ด้วยหรือเปล่า หรือเป็นเพราะเขาเปิดร้านอาหารทำให้ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากมายเลยเกิดกลัวขึ้นมา

ไม่ๆ นี่จะต้องเป็นข้ออ้างที่เขาขูดขึ้นมาเพื่อבודความรับผิดชอบต่อพีพีแน่ๆ

เนื่องจากหลายวันมานี้อากาศอุ่นขึ้น หิมะยังไม่จับตัวหนานัก ทำให้พอแดดออกได้สองสามวันหิมะก็ละลายหายไปหมด ในป้ายวันหนึ่งที่แสงแดดสาดใส่สวีเจ้าอึ่งก็ได้รับสายจากเมิ่งเทียนเทียนว่าเธอหาครอบครัวอุปถัมภ์ให้พีพีได้แล้ว

"เธอรู้จักคนคนไหนเหรอ"

"สนิทกันนะ หนุ่มโสตเนื้อทองเฉิงจยาโหย่ว ตากล้องจำเป็นของนิตยสารเรา เป็นคนในซ์มากนะ ถึงแม้ว่าเราจะยังต้องมานั่งถกกันว่าเขาเหมาะเป็นผู้อุปถัมภ์หรือเปล่า แต่ฉันขอการันตีว่าเขาเป็นคนพืงได้ก็เลยมาบอกก่อน เธอจะได้ไม่ต้องนอนไม่หลับเพราะเรื่องนี้"

สวีเจ้าอึ่งหลุดคำออกจมูก "เรื่องนี้มีเธอจะทำอะไรฉันได้ แต่คนที่เธอ

กล้าการันตีแบบนี้ คงไม่ได้มีสัมผัสกับเธอหรือใช่ไหม"

"ฉันสาบานได้ว่าไม่มีอะไรจริงๆ เฉิงจยาโหย่วบอกว่าอีกสองวันจะไปดูพีพีที่โรงพยาบาลเธอก็เลยให้ฉันมาบอกไว้ล่วงหน้า เห็นแก่ที่เขาเป็นเพื่อนฉัน ผากช่วยดูแลหน่อยแล้วกัน"

เมิ่งเทียนเทียนงานยุ่งมาก ทั้งสองคนจึงคุยโทรศัพท์กันอีกแค่สองสามนาทีก่อนจะวางสาย สวีเจ้าอิ่งรู้สึกสบายใจขึ้นไม่น้อย เห็นว่าเธอเป็นหญิงแกร่งนิสัยผองผางแบบนี้ แต่จริงๆ แล้วเธอเป็นหญิงสาวใจอ่อน ลองว่าเธอได้ใส่ใจกับอะไรสักอย่างแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องทำให้สำเร็จ สวีเจ้าอิ่งอ่านบทความวิชาการในนิตยสารที่ได้รับการรับรองจากทางการแพทย์เล่มล่าสุดจนจบก็เตรียมตัวออกจากโรงพยาบาล

ทว่าพยาบาลที่เคาน์เตอร์กลับบอกเธอว่ามีคนแซ่เฉิงมาคอยอยู่นานแล้ว

สวีเจ้าอิ่งตกใจ เธอเพิ่งได้รับสายจากเพื่อนตอนบ่ายๆ เวลานี้เขาก็มาแล้ววันนี้หรือ!

"คุณเฉิงอยู่ที่ไหน"

"โซนแอดมิตค่ะ"

"เขามานานแค่ไหนแล้ว"

"เกือบๆ สองชั่วโมงค่ะ"

สวีเจ้าอิ่งได้ยินแล้วอดตำหนิพยาบาลไม่ได้ "ทำไมถึงไม่รีบบอกฉันล่ะ"

"คุณเฉิงบอกว่าไม่รีบค่ะ เขาจะไปดูพีพีระหว่างรอคุณทำงานเสร็จ"

สวีเจ้าอิ่งถอนหายใจ เมิ่งเทียนเทียนเพิ่งบอกให้เธอต้อนรับเขาอย่างดี แต่เธอกลับปล่อยปละละเลย แบบนี้ถือเป็นเรื่องไม่สมควรจริงๆ หญิงสาวรีบเดินไปยังโซนแอดมิต เสียงจ๊อกแจ้กจอลในเวลากลางวันเงียบหายไปจนหมด บริเวณระเบียงทางเดินจึงมีแต่เสียงฝีเท้าของเธอ พอมาถึงนอกประตูกระจกของส่วนแอดมิตสวีเจ้าอิ่งก็พอนฝึเท้าลง บนโซฟาตรงประตู

มีชายหนุ่มแต่งตัวเนี้ยบดูมีรสนิยมกำลังอ่านนิตยสารการดูแลสุขภาพและสัตว์เลี้ยง
 บัณฑิตล่าสุดที่อยู่บนชั้นพลางจับกาแฟ

สวีเจ้าอึ้งผลึกประตูเปิดออกซ้าๆ แล้วยื่นตัวเข้าไปพลางเอ่ยถาม
 "คุณเจิงจยาโฮ่ยวหรือเปล่าคะ"

เจิงจยาโฮ่ยวได้ยินเสียงก็เงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นคนตรงหน้าเขาก็รีบบาง
 นิตยสารกับถ้วยกาแฟในมือลง แล้วยิ้มให้ก่อนลุกขึ้นเดินเข้ามาหา "สวีเจ้าอึ้ง
 คุณสวีไซไหมครับ"

ทั้งสองคนส่งยิ้มให้กันโดยไม่มีใครความรู้สึกประดักประเดิดแบบที่
 คนแปลกหน้าเจอกันครั้งแรก

"ต้องขออภัยจริงๆ นะคะที่ปล่อยให้ให้คุณคอยนาน เมื่อกี้ฉันตำหนิ
 พยาบาลที่เคาน์เตอร์ไปแล้วโทษฐานไม่รีบบอกฉัน"

"อย่าไปว่าเขาเลยครับ การจะเข้าพบผู้อำนวยการได้ปกติก็ต้อง
 นัดล่วงหน้า แต่บังเอิญว่าวันนี้พอผมเลิกงานแล้วผ่านมาทางนี้พอดีก็เลย
 นึกอยากเข้ามาแบบบุบปับ"

เจิงจยาโฮ่ยวดูภูมิฐานมาก เวลาที่เขาพูดจาสีหน้าท่าทางต่างๆ ของ
 ชายหนุ่มล้วนดูจริงจังและอ่อนโยนจนสามารถทำให้คนผลอู้สึกไว้วางใจ
 ในตัวเขาได้

"คุณเห็น...พีพีหรือยังคะ"

เจิงจยาโฮ่ยวผงกศีรษะแล้วตอบรับ "ครับ ผมเล่นกับมันอยู่พักหนึ่งด้วย
 มันเป็นเด็กดีนะ ผมชอบมาก"

พีพีที่อยู่ในกรงกำลังกัดของเล่นทำจากยางสำหรับสุนัข แทบไม่ต้อง
 เดาว์ว่าเจิงจยาโฮ่ยวคงเป็นคนเอาให้มัน

"ชอบก็ดีค่ะ แสดงว่าความประทับใจแรกคงไม่เลว"

"คุณสวียังไม่ได้กินข้าวไหมครับ" เจิงจยาโฮ่ยวโพล่งถาม

"ค่ะ" สวีเจ้าอึ้งตอบรับด้วยน้ำเสียงกระดากอาย

"พอดีเลย ผมก็ยังไม่ได้กินข้าวเหมือนกัน งั้นเราไปกินข้าวด้วยกัน สักมื้อดีไหมครับ"

สวีเจ้าอึ้งรู้สึกว่ายากที่จะปฏิเสธจึงได้แต่ตอบรับแบบยืมๆ "ได้ค่ะ"

ก่อนออกไปเจิงจยาโหย่วยังหยิบลูกบอลห้าสีขนาดเท่าฝ่ามือลูกหนึ่ง ออกมาจากกระเป๋าแล้วโยนเข้าไปในกรง ฟีฟิตาวาวจับลูกบอลไว้ในปาก เจิงจยาโหย่วถือโอกาสยื่นมือเข้าไปเพื่อลูบหัวฟีฟีก่อนเดินออกมาพร้อม สวีเจ้าอึ้ง

"ผมไม่ค่อยคุ้นกับแถวนี้เท่าไร คุณสวีช่วยแนะนำสถานที่มาเลย ดีกว่าครับ" เจิงจยาโหย่วช่วยคาดเข็มขัดนิรภัยให้สวีเจ้าอึ้งพลางเอ่ยบอก

เธอไม่ปฏิเสธความช่วยเหลือจากเขา สวีเจ้าอึ้งบอกชื่อร้านอาหารที่ ตนคุ้นเคยก่อนเจิงจยาโหย่วจะขับรถออกไป หญิงสาวนั่งอยู่ในรถเงิบงอ อาศัยแสงสลัวๆ พิจารณาตัวรถและผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ รถคันนี้เป็นรถรุ่นใหม่ล่าสุดของปีนี้และเป็นยี่ห้อที่เมิ่งเทียนเทียนร่ำร่ำอ่องว่าจะเก็บเงินซื้อให้ได้ อยู่ทุกวัน ภายในรถสะอาดสะอ้าน ไม่มีเก้าอี้หวี และไม่มีของจุกจิก วางทิ้งไว้แบบส่งๆ ตรงที่วางของมีแก้วน้ำเก็บอุณหภูมิแบบใสวางอยู่ใบเดียว เจิงจยาโหย่วสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวลายตารางสีเทาเข้ม ตรงปลายแขนเสื้อ มีนาฬิกาข้อมือโผล่ออกมา สีสันกับแบบของมันเข้ากับสไตล์การแต่งกาย ของเขาทำให้ดูน่าเชื่อถืออย่างมาก

ภายในสถานที่ปิดทึบเช่นนี้ทำให้เกิดความเงิบงอขึ้นได้อย่างประหลาด โชคดีที่เจิงจยาโหย่วเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน "ผมเคยได้ยินเมิ่งเทียนเทียน พูดถึงคุณมานาน แต่ก็เพิ่งจะได้เจอกันวันนี้ คุณเป็นอย่างไรเธอเล่าจริงๆ"

การที่เขาพูดแบบนี้ช่างกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเธอบ้าง อย่างมาก "เมิ่งเทียนเทียนพูดถึงฉันว่ายังไงเธอคะ"

"สวยแบบไม่เพก ทำงานเก่งแต่ไม่คร่ำครึ"

สวีเจ้าอึ้งหลุดคำพริตออกมา มีหรือที่เมิ่งเทียนเทียนจะพูดถึงเธอ

แบบนี้ ตั้งแต่เธอมาที่เซียงไฮ้ ในสายตาของเมิ่งเทียนเทียนแล้วสวีเจ้าอิ่ง ก็เป็นคนบ้างานคนหนึ่ง นี่จึงเป็นแค่ถ้อยคำที่เฉิงจยาโหย่วใช้ชมเธอ เท่านั้น แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ มันก็ยังคงเป็นคำชมที่มาจากชายหนุ่มซึ่งเพิ่งจะพบกันครั้งแรก สวีเจ้าอิ่งรู้สึกไม่ค่อยดีนักจึงรีบเปลี่ยนเรื่องคุย "ได้ยินว่าคุณเป็นช่างภาพให้กับนิตยสารของเมิ่งเทียนเทียน?"

"ผมแค่เคยช่วยเมิ่งเทียนเทียน จะเรียกว่าเป็นช่างภาพได้ที่ไหนกัน เธอชมเกินไปแล้วครับ อาชีพหลักของผมคือทำงานด้านการเงินอยู่ที่ธนาคารอยู่ตึกที่เป็นไพรเวต แบนกิ้งนี่ ผมเป็นผู้จัดการด้านการเงินส่วนบุคคลครับ"

"ไพรเวต แบนกิ้งนั่นหรอคะ"

เห็นสวีเจ้าอิ่งจะไม่เข้าใจ เฉิงจยาโหย่วจึงอธิบายเพิ่ม "เราให้บริการเรื่องคำปรึกษาด้านการเงินแก่ลูกค้าวีไอพีโดยเฉพาะครับ"

"เมิ่งเทียนเทียนเป็นลูกค้าของคุณหรือคะ"

"เมิ่งเทียนเทียนเป็นลูกค้าของเพื่อนร่วมงานผมครับ และใช่ครับ... เธอเป็นระดับวีไอพี"

"ยิ่งได้ฟังแบบนี้ก็รู้สึกว้าวมากเลยคะ"

"มันก็แค่คำเรียกนะครับ คู่ค้าของเราคือคนที่มั่งคั่งระดับสิบล้านหยวนขึ้นไป"

แม้สวีเจ้าอิ่งจะนับได้ว่าเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ แต่อายุของเธอก็ยังน้อย เมื่อเทียบกับคนที่มั่งคั่งระดับสิบล้านหยวนขึ้นไปแล้วก็ถือว่าเธอเป็นคนที่ยังต้องทำงานงๆ

"พูดแบบนี้แสดงว่าคุณเฉิงจะต้องมีความรู้ความชำนาญมาก"

เฉิงจยาโหย่วหัวเราะหึๆ ออกมา "มากอะไรล่ะครับ มันก็แค่งานงานหนึ่ง พูดกันตรงๆ คือผมเป็นแค่พนักงานระดับสูงคนหนึ่งเท่านั้น"

เฉิงจยาโหย่วเป็นคนน่าสนใจมาก เขาพูดจาฉะฉานไม่ปล่อยให้เกิด

เดดแอร์ ทำให้สวีเจ้าอึ้งไม่ต้องห่วงเลยว่าบรรยากาศตอนอยู่กับเขา จะน่าอึดอัด และยิ่งไม่ต้องกังวลเรื่องหาประเด็นมาคุยด้วย เพราะ เฉิงจยาโหย่วคุยได้เกือบจะทุกเรื่อง ท่าทางตอนรับฟังของเขาก็เหมือนว่า สนใจสิ่งที่เธอพูดอย่างมาก ต่อให้สวีเจ้าอึ้งหลุดศัพท์ทางการแพทย์ออกมา เขาก็สามารถรับฟังได้อย่างสนุกสนาน

อาหารมื้อนี้จบลงอย่างชื่นมื่น เผลอแป็บเดียวทั้งสองคนก็คุยกันมา เกือบสองชั่วโมงกว่า จนร้านอาหารจะปิดแล้วทั้งคู่จึงเดินออกมาทั้งที่ยัง รู้สึกสนุกกันไม่หาย

เนื่องจากสวีเจ้าอึ้งกินมื้อเย็นเข้าไปเยอะจึงตั้งใจว่าจะเดินกลับบ้าน แต่ฉิงจยาโหย่วไม่ยอม หมึงสาวเลยต้องนั่งรถหุของเขไปอีกครึ่ง

ระยะทางที่ปกติใช้เวลาเดินราวๆ สิบกว่านาที พอเปลี่ยนมาขับรถ ก็ใช้ไปแค่สามสี่นาทีเท่านั้น

ฉิงจยาโหย่วเป็นสุภาพบุรุษมาก เขาลงมาเปิดประตูรถให้เธอ สวีเจ้าอึ้งก้าวลงจากรถพร้อมกล่าวขอบคุณ

"คุณสวีเกรงใจเกินไป ผมกับเมิ่งเทียนเทียนสนิทกันมาก เชื่อว่า ต่อไปเราคงได้เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ผมขอไอทีวีแซตของคุณได้หรือเปล่าครับ เผื่อว่าหลังรับเลี้ยงพีทีแล้วมีปัญหาอะไรจะได้ขอรับทวนสอบถามกับคุณ"

สวีเจ้าอึ้งไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปฏิเสธ อีกทั้งตอนนี้เธอก็รู้สึกสนิทใจ กับเขามากขึ้นด้วย "เมื่อตอนเย็นฉันให้คุณคอยนาน แถมคุณยังเลี้ยงข้าว ฉันอีก เอาเป็นว่าครั้งหน้าขอฉันเลี้ยงบ้างนะคะ"

ฉิงจยาโหย่วหัวเราะ "ผมจะตั้งตารอนัดครั้งต่อไปเลยครับ ถ้าคุณสวี มีปัญหาเกี่ยวกับด้านการเงินการลงทุนก็เชิญถามผมได้เต็มทีเลยนะครับ"

"ฉันคงไม่ติดอันดับลูกค้าของใครเวต แบนกิ้งหรือหอกะ" สวีเจ้าอึ้ง ออกล้อเลียนตัวเองไม่ได้

"นั่นมันคนอื่น แต่สำหรับคุณสวีแล้ว ต่อให้คุณไม่ติดอันดับ ผมก็ยินดี

ให้บริการอย่างมากครับ"

ทั้งคู่อินคู้กันอยู่ที่หน้าคอนโดฯ อีกพักหนึ่งก่อนที่สวีเจ้าอิ่งกับเจิงจยาโหย่วจะแยกย้ายกัน แสงจันทร์ในคืนนี้สวยงามเป็นพิเศษ แดดอากาศก็ปลอดโปร่ง สวีเจ้าอิ่งเดินไปตามถนนเส้นเล็กผ่านสวนดอกไม้แล้วผลอสูดหายใจยาวๆ นานเท่าไรแล้วที่เธอไม่ได้กินข้าวกับเพศตรงข้ามตามลำพัง น่ากลัวว่าจะสักหนึ่งปีขึ้นไป ซ้ำยังเป็นกรคุยเรื่องงานแบบระแวดระวังกันเต็มทีเดียว แต่จากสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครุ่นนี้แล้ว การได้คุยกับผู้ชายที่มีความน่าสนใจก็ดูจะไม่ใช่อะไรเลวร้าย

เนื่องจากหลายวันก่อนสวีเจ้าอิ่งเมา ดังนั้นวันนี้พอกลับถึงบ้านเธอลงจึรับมุดเข้าไปในผ้าห่มทันที ช่างนอกมีลมหนาว แต่อุ่นภูมิภายในห้องค่อนข้างร้อน หญิงสาวถอดผ้าห่มพลางสไลด์หน้าจอลงเล่นโทรศัพท์มือถือ

'ที่ปรึกษาส่วนบุคคล เจิงจยาโหย่ว' คือยูสเซอร์เนมในวีแชตของเจิงจยาโหย่ว ภาพโปรไฟล์ของชายหนุ่มดูธรรมดามาก มันเป็นภาพโลโก้ธนาคาร ดูแล้วก็สมกับที่เป็นผู้ชายวัยทำงานที่มีความหนักแน่นมั่นคงในไอดีของเขานอกจากจะแนะนำผลิตภัณฑ์ด้านการเงินของธนาคารอยู่ต่่าแล้วก็มีการถ่ายแบบที่เขารับหน้าที่เป็นตากล้องอยู่ประปราย สวีเจ้าอิ่งไม่มีความรู้เรื่องภาพถ่ายมากนัก แต่ถ้าภาพพวกนี้ได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารแฟชั่นของเมืองเทียนเทียนได้ก็แสดงว่ามีมือของเจิงจยาโหย่ว น่าจะไม่ใช่อะไรเลวๆ

สวีเจ้าอิ่งเลื่อนดูภาพพวกนั้นอยู่อีกพักหนึ่งก่อนจะพบว่าผู้ชายคนนี้เก็บเรื่องชีวิตส่วนตัวของตัวเองเอาไว้ได้อย่างยอดเยี่ยม ในวีแชตมีเรื่องส่วนตัวของเขาน้อยมาก หลังจากสวีเจ้าอิ่งออกมาจากไทม์ไลน์ของเขาแล้วถึงเห็นว่าชายหนุ่มมากดไลค์ที่หน้าเพจวีแชตของเธอ และนั่นทำให้สวีเจ้าอิ่งอดอมยิ้มไม่ได้ วันไหนว่างๆ เธอจะต้องไปหาข้อมูลของผู้ชายคนนี้จากเมืองเทียนเทียนดูหน่อย

แล้วก็ก็เป็นจริงตามที่เธอคาดไว้ เฉิงจยาโหย่วผ่านการตรวจสอบของสมาคมคุ้มครองสัตว์อย่างรวดเร็ว กลายมาเป็นผู้อุปถัมภ์ที่มีความเหมาะสม ในเวลานี้สิ่งเดียวที่กวนใจสวีเจ้าอิ่งก็คือฉู่จิงหง เนื่องจากผ่านไปสองสัปดาห์แล้วแต่เขายังไม่มีที่ท่าว่าจะกลับมา สายจากโรงพยาบาลก็ไม่รับ ใช้โทรศัพท์มือถือของเธอโทรไปหา เขาก็ไม่รับอีกเช่นกัน

สวีเจ้าอิ่งรู้สึกเกี่ยวกับการพบเจอฉู่จิงหงบ่อยๆ กับการกลืนแหมลงวันหญิงสาววางสายอย่างจนใจ พยายามกลักริ้นเพลิงโทสะในห้องเอาไว้ หากผู้ชายบนโลกนี้ไม่มีตัวให้เปรียบเทียบเลย เธอก็คงไม่รู้สึกละไร แต่พอได้ลองเปรียบเทียบแล้วจะเห็นเลยว่าใครสูงใครต่ำ โลกนี้มีผู้ชายอ่อนโยนน่าใกล้ชิดอย่างฉิงจยาโหย่ว แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีคนอย่างฉู่จิงหงที่ให้ความรู้สึกเหลืออดเหลือทนอยู่ด้วย

หลังเลิกงานแล้วสวีเจ้าอิ่งก็ตั้งใจว่าจะแวะไปที่ร้านบ้านฟาร์ม กิจการของบ้านฟาร์มนั้นดำเนินไปได้ด้วยดี ร้านได้รับเสียงชื่นชมจากผู้คนจำนวนมาก ที่บริเวณด้านนอกร้านมีลูกค้ำมารอโต๊ะมากมาย แต่ตัวฉู่จิงหงกลับไม่อยู่ในร้าน

"เจ้านายของพวกคุณไปไหน"

"กลับไปทำธุระที่บ้านเกิดครับ อีกสองสามวันถึงจะกลับ คุณมีธุระอะไรหรือเปล่าครับ" ผู้จัดการร้านเห็นสวีเจ้าอิ่งแล้วก็อดแสดงสีหน้าหวาดๆ ออกมาได้ ถึงจะเคยพบกันแต่ครั้งเดียว แต่สิ่งที่สวีเจ้าอิ่งฝากไว้ในสมองของพนักงานบ้านฟาร์มทุกคนก็คือการที่เธอเกือบสร้างปัญหาให้ใหญ่ไว้ในครั้งก่อน นั่นคือการทำให้เจ้านายของพวกเขาโกรธจัด

"ฉันไม่ได้มีธุระตัวอะไรค่ะ แต่จะขอยืมใช้โทรศัพท์ของพวกคุณหน่อยได้ไหมคะ"

ผู้จัดการร้านเลื่อนโทรศัพท์ของร้านไปตรงหน้าสวีเจ้าอิ่งทันที สวีเจ้าอิ่งกดหาเบอร์โทรศัพท์ที่ในบันทึกการโทรจนเจอแล้วจึงต่อสายไป

เวลานี้เธอแน่ใจแล้วว่าฉูจิงหงตั้งใจไม่รับสาย เพราะพอเป็นเบอร์ของบ้านฟาร์มโทรไป เสียงรอสายดังอยู่แค่สองครั้งเขาก็รับทันที

ฉูจิงหงที่อยู่ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้เพราะความเมา "มีอะไร"
"ฉันเอง"

"ใคร...ใครเธอ" ดูว่าฉูจิงหงจะตีไปไม่น้อย เวลานี้เลยพูดไม่คล่อง
"คู่แค้นคุณไง"

ฉูจิงหงเงียบไปหลายวินาที "คน...ที่รู้จักกับผม ฉูจิงหงมีแต่...พี่น้องส่วน...คู่แค้นถูกเก็บเรียบร้อยแล้ว"

สวีเจ้าอิ่งไม่คิดจะต่อปากต่อคำกับเขา "คุณจะมาเมื่อไหร่ เราหาครอบครัวอุปถัมภ์ให้พี่ได้แล้วนะ เหลือแค่คุณมาเซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดูเท่านั้น"

ฉูจิงหงร้องอ้อออกมาเพราะนี่ก็ได้แล้วว่าปลายสายคือคู่แค้นคนไหน "ผมมาทำธุระที่บ้านเกิดนิดหน่อย คงยังกลับไม่ได้...ชั่วคราว แต่คุณสบายใจได้ คนอย่างผม...พูดคำไหนคำนั้น คุณเอา...หมาให้เขาไปได้เลยไว้ผม...กลับไปแล้ว...จะไปหาคุณทันที"

สวีเจ้าอิ่งแค้นเสียง "มามุกนี้อีกแล้วสินะ"

ฉูจิงหงทำเสียงจี้จะก่อนจะพูดออกมาเสียงอ้อแอ้ "เด็กดี...ว่างๆ นะ! ย่าคือ"

จากนั้นสายก็ถูกตัดไป สวีเจ้าอิ่งถือหูค้ำไต้ยีนเสียงตุ้ตๆ ดังอยู่ในสาย ทำเอาของขึ้น เขาพูดจาแบบนี้มันหมายความว่ายังไงกัน เธอคิดว่าตัวเองทนได้คาร์มกับตาผีขี้เมานี้มานานเกินไปพอแล้ว

ถึงฉูจิงหงจะขาดความเหมาะสมในการเลี้ยงดูสัตว์ แต่ว่าเขาก็ไม่เคยพูดบด ในเมื่อตอนนี้ชายหนุ่มไม่อยู่ที่เซี่ยงไฮ้เธอก็ทำได้แค่ให้เงินจയാให้ยาวมารับตัวพี่ที่กลับไปก่อน เพราะมาคิดๆ ดูแล้วพี่ที่อยู่ที่โรงพยาบาลมาถึง

สี่เดือนเต็ม เธอเกรงวาระเวลาสี่เดือนนี้อาจจะกลายเป็นเงาดำในใจของ
เจ้าตัวเล็กไปตลอดทั้งชีวิต

ช่วงที่เฉิงจยาโหย่วโทรมานัดรับตัวพีพีเป็นช่วงเวลาหลังเลิกงาน
พอรู้ว่าชายหนุ่มจะมาสวีเจ้าอิ่งก็รีบสะสางงานของวันนั้นเพื่อไปที่โซน
แอดมิตด้วยตัวเอง บริเวณโซนนี้ค่อนข้างเงียบเหงาเพราะมีแต่เจ้าพีพี
อยู่ตัวเดียว และที่ผ่านมาก็ไม่กี่คนค่อยๆ เริงเท้าไทร้อยู่แล้ว มันมักจะพบตัว
อยู่ในมุมหนึ่งของกรง ยิ่งช่วงสองอาทิตย์หลังมานี้แม้แต่เสียงจิ้งจาดก็ยังมี
ให้ได้ยินน้อยมาก

"ผอ. ค่ะ เเตรียมของของพีพีเสร็จหมดแล้วค่ะ"

"คิดค่าฝากเลี้ยงของพีพีด้วยว่าต้องคืนหรือคิดเงินเพิ่มจากฉู่ฉิงหง
อีกเท่าไร ไ่ว้เขากลับมาแล้วจะได้สะสางให้เรียบร้อย จะได้ไม่ต้องติดต่อกันอีก"

อย่าว่าแต่สวีเจ้าอิ่งเลย แม้แต่พยาบาลหน้าเคาน์เตอร์เองก็ยังปวดหัว
กับคนแสบๆ ไม่หาย พอตอนนี้ปัญหาทั้งหมดได้รับการแก้ไขไปเกินครึ่งแล้ว
จึงทำให้ทุกคนค่อยๆ วางหินก้อนยักษ์ในใจลงได้

เฉิงจยาโหย่วมาสายกว่าเวลานัดเล็กน้อย แต่สวีเจ้าอิ่งก็ไม่ได้เร่งอะไรเขา
เธอนั่งคอยชายหนุ่มอยู่ที่แผนกแอดมิต จากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมงให้หลัง
ถึงเห็นเฉิงจยาโหย่ววิ่งฝุ่นตลบเข้ามา แม้ว่าจังหวะการก้าวของเขาจะมั่นคง
แต่ก็ยังคงมีอาการหอบให้เห็น

"ขอโทษครับ ขอโทษ พอตีมีลูกค้ามาตอนเลิกงาน ผมเพิ่งเคลียร์เสร็จ
ต้องขอโทษด้วยจริงๆ"

สวีเจ้าอิ่งยิ้มอย่างเข้าใจ "ไม่เป็นไรค่ะ ทางเรายังไม่เลิกงาน"

"งั้นผมรับพีพีไปตอนนี้เลยได้หรือเปล่าครับ"

สวีเจ้าอิ่งผงกศีรษะ เฉิงจยาโหย่วยิ้มด้วยท่าทางเป็นกังวลขณะ
เจ้าหน้าที่เปิดกรงให้เขา มองเข้าไปก็เห็นได้ชัดว่าพีพีดูมีงนงนิดหน่อย

เพราะมันไม่รู้ว่าคุณชอบและมีความสุขได้มาถึงตัวแล้ว

พีพีถูกใส่ปลอกคอก่อนจะจูงออกมา ปลายด้านหนึ่งของสายจูงอยู่ในมือของเฉิงจยาโฮ่ยว พีพีดมกลิ่นเขาแล้วแต่ไม่กล้าเดินหน้าเฉิงจยาโฮ่ยวจึงย่อตัวลงไปอุ้มพีพีเอาไว้ในวงแขนก่อนลูบศีรษะของมัน พลางเอ่ยถาม "ตอนนี้ผมยังต้องทำอะไรอีกหรือเปล่าครับ"

สวีเจ้าอึ้งมองภาพ 'การพบกันของครอบครัว' แล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ "เพื่อเป็นการสนับสนุนผู้อุปถัมภ์ ทางโรงพยาบาลของเราเลยได้ทำการตรวจสุขภาพของพีพีให้โดยไม่คิดเงินคะ พร้อมทั้งยังมีบริการฉีดวัคซีนกับตรวจสุขภาพให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายเป็นระยะเวลาหนึ่งปีต่อจากนี้ และมีบ้านสุนัขทำมือเกรดเอ อาหารสุนัขสิบจิน* กับของเล่นอีกหนึ่งชุดมอบให้ด้วยคะ"

เฉิงจยาโฮ่ยวอึ้งไป "แบบนี้ไม่ใช่ว่าผมเป็นฝ่ายได้กำไรหรือหะครับ"

"ต่อไปสิ่งที่คุณต้องจ่ายจะมีมากกว่าสิ่งที่ได้รับไปตอนนี้เยอะคะ ฉันทิ้งหวังว่าพีพีจะทำให้คุณมีความสุข" สวีเจ้าอึ้งมองดวงตาใสแจ๋วของพีพีแล้วเริ่มตาแดงๆ

เจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลช่วยเอาของใส่รถของเฉิงจยาโฮ่ยว พอเขาได้เห็นท้ายรถที่อัดแน่นไปด้วยข้าวของแล้วก็รู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาเล็กน้อย "คุณสวีช่วยไปจัดของให้ผมหน่อยได้ไหมครับ คือนี่เป็นครั้งแรกที่ผมเลี้ยงสัตว์ ตอนนี้ก็เลยทำอะไรไม่ค่อยถูกเท่าไร"

สวีเจ้าอึ้งไม่ปฏิเสธ เธอก้าวขึ้นรถของเฉิงจยาโฮ่ยวไปอย่างง่ายดาย เจ้าพีพีหอบบอยอยู่บนต้นขาของชายหนุ่ม ไม่ร้อง ไม่ไว้วาย มันนิ่งมากคอนโดย ของเฉิงจยาโฮ่ยวอยู่คนละโซนกับที่พักของเธอซึ่งค่อนข้างไกลจากโรงพยาบาล ต้องใช้เวลาขับรถประมาณครึ่งชั่วโมงกว่า

คอนโดย ของเฉิงจยาโฮ่ยวมีพื้นที่ราวสองร้อยกว่าตารางเมตร ห้องหับ

* จิน หรือซ่ง เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีนิยมนำชั่งมาชั่งจนถึงปัจจุบัน

สะอาดสะอาด แต่งด้วยสีโทนคลาสสิกอย่างดำขาวและเทา การตกแต่งไม่ได้ให้หรูหรา แต่ดูมีเอกลักษณ์และรสนิยม

พีพีค่อนข้างตื่นที่ พอเข้าบ้านมามันก็มืดไปอยู่ใต้เตียง ส่วนตัวบ้านของพีพีนั้นถูกตั้งไว้ที่ข้างโซฟาในห้องรับแขก เพราะตรงนี้เป็นจุดที่ได้รับไออุ่นจากแสงแดดดีที่สุด

สวีเจ้าอึ่งถือกาแฟเดินมานั่งบนโซฟา เธอมองเฉิงจยาโหย่วพยายามหลอกล่อให้พีพีออกมาจากใต้เตียง สิบนาที่ต่อมาพีพีก็เริ่มคุ้นกับสภาพแวดล้อมของที่นี่ มันกระดิกหางด้วยท่าทางที่หายตื่นกลัวแล้ว สวีเจ้าอึ่งมองทั้งคู่ออย่างสบายใจและถือโอกาสนี้สำรวจห้องของชายหนุ่ม ที่นี่ไม่มีร่องรอยของผู้หญิง ทำให้คอนโดฯ ของเฉิงจยาโหย่วราวกับเป็นของมนุษย์ผู้ละเว้นทางโลกไปแล้วยังไงยังงั้น

พีพีเล่นจนเหนื่อยแล้วก็มุดเข้าบ้านไปนอน เฉิงจยาโหย่วเก็บของเล่นกลางพุดกับสวีเจ้าอึ่ง "หิวไหมครับ เราไปกินข้าวกันดีกว่า ผมเลี้ยง"

สวีเจ้าอึ่งวางกาแฟในมือลง รีบตอบไปว่า "ไม่ต้องค่ะ ไม่ต้อง ครั้งนี้น่าจะถึงตาฉันเลี้ยงแล้วนะคะ"

"โอเคครับ ฉันไปกันเถอะ ให้คุณเป็นคนเลี้ยงบ้างก็ดีเหมือนกัน"

ผู้ชายคนนี้ดูอ่อนโยน แต่คำพูดคำจากลับมีอำนาจสามารถทำให้สวีเจ้าอึ่งเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย ครั้งก่อนเป็นการเลือกร้านแบบส่งๆ แต่ครั้งนี้เฉิงจยาโหย่ววางแผนไว้ล่วงหน้ามาเป็นอย่างดี เขาเลือกร้านอาหารไทยที่มีค่าบริการแพงเป็นอันดับต้นๆ ของเชียงใหม่

"ได้ยินมาว่าที่นี่แพงมากนี่ คุณจะพุ่มเพื่อยเกินไปแล้ว แบบนี้นักกดดันนะ" สวีเจ้าอึ่งกระสับกระส่ายขึ้นมา เพราะการที่เขาเลือกร้านอาหารแพงๆ เช่นนี้มันเหมือนกับว่าเธอเคยติดหนี้หัวใจเขาครั้งใหญ่จนต้องจ่ายคืนแบบหนักๆ

"จะกดดันอะไรละครับ ผู้หญิงเก่งแบบคุณน่าจะมีผู้ชายเป็นฝูงมา

ชวนคุณไปกินข้าวตามร้านหรูๆ อยู่แล้ว"

สวีเจ้าอิ่งส่ายหน้า พุดเยาะเย้ยตัวเอง "ใครจะอยากกินข้าวกับคน บ้างงานแถมยังเป็นเด็กเรียนล่ะคะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงในสเปกของผู้ชาย เสียหน่อย"

"แต่กินข้าวมือเดียวอย่าคิดมากเลยครับ ผมเป็นพวกตะกตะกอยาก จะกินอาหารไทยที่นี้มานานแล้ว แต่ติดที่ว่าตัวคนเดียว กว่าจะมีเพื่อนมา กินด้วยได้แบบวันนี้ก็ไม่ง่ายเลย ผมดีใจมากกว่านะ"

สวีเจ้าอิ่งไม่พูดอะไรอีก เธอไม่ใช่สาวน้อยอ่อนต่อโลก ย่อมรู้อยู่แล้วว่าเรื่องทั้งหมดนี้มีการวางแผนมาเป็นอย่างดี บางทีอาจจะเป็นอย่างที่ เมิ่งเทียนเทียนบอก เธอควรเปลี่ยนนิสัยของตัวเอง ออกเดดกับผู้ชายบ้าง การให้ผู้ชายจ่ายบิลและรับฟังคำเยินยอจากพวกเขาบ้าง นี่คือความงดงาม ของคนโสด การที่เธอไม่รู้จักเอ็นจอยและเอาแต่จริงจังก็สมน้ำหน้าแล้ว ที่ต้องอยู่เป็นโสด ไม่มีแฟนกับใครเขาเสียที

บรรยากาศของการรับประทานอาหารมือนี้ดีมาก ๆ สวีเจ้าอิ่งทำตัว เปิดเผยมากกว่าครั้งก่อน เรื่องส่วนใหญ่ที่เธอเล่าเป็นเรื่องในโรงพยาบาล รวมไปถึงเรื่องสนุกๆ ช่วงที่เรียนอยู่ที่ยุโรป เฉิงจยาโฮยว่เป็นคู่สนทนาที่ดี และเป็นผู้ฟังที่ดีมาก นี่อาจเป็นคุณลักษณะที่ชายหนุ่มได้รับมาจากอาชีพที่ ทำซึ่งทำให้คนเกิดความรู้สึกไว้วางใจและสนิทสนมกับเขาแบบไม่รู้ตัว

ตอนขากลับสวีเจ้าอิ่งมองแสงไฟสว่างไสวด้านนอกแล้วเพิ่งพบว่า ทิวทัศน์ยามราตรีของเซี่ยงไฮ้สวยงามขนาดนี้ เธอไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อน

"เจ้าอิ่ง ผมต้องขอบคุณคุณมากจริงๆ นะ" เฉิงจยาโฮยว่ที่กำลังตั้งใจ ขับรถหลุดคำพูดประโยคนี้ออกมาอย่างอดไม่อยู่

"ฉันมีอะไรให้คุณต้องขอบคุณคะ" สวีเจ้าอิ่งก้มหน้าติดกระดุมเสื้อโค้ต ขนแกะพลาถตามด้วยท่าทางเหมือนไม่ใส่ใจ

"ผมอยู่ตัวคนเดียวมานาน บางครั้งพอมิใครสักคนเข้ามา ก็เลยทำอะไร

ไม่ค่อยถูก"

สวีเจ้าอึ่งปรายตามองเจิ้งจยาโหย่วแวบหนึ่ง แต่หัวใจกลับเต้นตุบๆ ถึงเธอจะเคยพบกับเจิ้งจยาโหย่วแค่ครั้งเดียว แต่พอจะรู้ว่าเขาเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ การที่ลู่ๆ ชายหนุ่มมุดแบบนี้ขึ้นมาก็ทำให้คนฟังรู้สึกกระสับกระส่ายไม่น้อย

เจิ้งจยาโหย่วหันมองสวีเจ้าอึ่งแวบหนึ่งแล้วพูดยิ้มๆ "ขอบคุณที่ คุณพาพี่มาอยู่กับผม ผมคิดว่าต่อไปตัวเองคงไม่ต้องถ่านการกลับบ้านอีก"

สวีเจ้าอึ่งระบายลมหายใจยาวอย่างโล่งอก เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง เอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะหยอกล้อ "ฉันนี่กว่ามีแต่ฉันที่ตัวคนเดียว คนมีเสน่ห์ แบบคุณจะเป็นเหมือนฉันได้ยังไง"

"ที่จริงเราก็เป็นคนแบบเดียวกันนั่นแหละครับ คือเป็นพวกกระวังตัวสูง ไม่ยอมเปิดใจให้ใครง่ายๆ คุณใช้ความเมินเฉยเย็นชามาเป็นเครื่องปกป้องตัวเอง ส่วนผมถึงจะดูเป็นมิตร แต่จริงๆ แล้วก็มิเรื่องเก็บซ่อนไว้ในใจ"

สวีเจ้าอึ่งหัวเราะเบาๆ "คนเราก็แบบนี้แหละคะ พวกเราเองก็ถึงวัยที่ จำเป็นต้องวางมาดกันบ้างแล้ว แต่แบบนี้ก็เชื่อว่าจะไม่ดี ฉันกลับรู้สึกว่ามันยิ่งเป็นความจริงมากกว่า ดังนั้นแค่ได้มีเพื่อนที่รู้จักสักคนสองคนอยู่บนโลกด้วยกันก็เพียงพอแล้ว"

เจิ้งจยาโหย่วยืนยันจะไปส่งสวีเจ้าอึ่งให้ถึงใต้คอนโดฯ แต่สวีเจ้าอึ่งคิดว่าพวกเขายังไม่สนิทกันถึงขั้นนั้นจึงบอกบ๊ายไปอย่างนุ่มนวล เธอมองรถแก๊งแล่นจากไปแล้วจึงเข้าไปในคอนโดฯ

วันนี้ไม่รู้ทำไมเธอถึงได้รู้สึกวุ่นวายหน้าตัวเองร้อนผ่าวๆ หญิงสาวใช้มือทั้งสองข้างตบแก้มซึ่งช่วยเรียกสติได้เล็กน้อย วันนี้เธอกุญกับเจิ้งจยาโหย่ว เยอะมาก แต่ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ถึงคุยกัันด้วยเรื่องพวกนี้ ความรู้สึกของเธอ บอกว่าการคบหาผู้ชายดีๆ แบบเขานั้นไม่ใช่เรื่องเลวร้าย สวีเจ้าอึ่งไม่เพียงไม่รังเกียจ แต่ยังยินดีนิดๆ ด้วยซ้ำ

"คุณครับ! คอยเดี๋ยว!"

สวีเจ้าอึ้งเพิ่งเปิดประตูก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกอยู่ไม่ไกล ในรัศมีสองสามเมตรนี้ไม่มีคน แต่กลับมีเสียงเรียกเธอเอาไว้ หญิงสาวมองตามต้นเสียงไปจึงเห็นผู้ชายสวมหมวกกับดาว์นแจ็กเก็ตตัวหนาวิ่งพรวดพราดเข้ามา

"ขอบคุณครับคุณผู้หญิง!"

สวีเจ้าอึ้งเปิดประตูค้าง ตามองคนที่วิ่งถลันเข้ามาแล้วหอบหนักพอเขาถอดหมวกออกมา สวีเจ้าอึ้งก็เผลอมองค้อนไปหนึ่งครั้งเพราะคนคนนั้นคือฉู่จิงหง

ใบหน้าของฉู่จิงหงโดนความเย็นจนกลายเป็นสีแดง เขาสวมดาว์นแจ็กเก็ตแบบนี้ยิ่งทำให้ดูตัวพองใหญ่โต คอยจนฉู่จิงหงปรับลมหายใจได้แล้วเขถึงพบว่าคนตรงหน้าคือคู่แค้นของตัวเอง

ชายหนุ่มร้องลั่น "โอ้! บังเอิญจัง"

สวีเจ้าอึ้งกตเรียกลิฟต์กลางเอ่ยถามขึ้นตามมารยาท "คุณกลับมาแล้วหรือ"

"กลับมาแล้ว"

สวีเจ้าอึ้งเดินเข้าไปในลิฟต์ก่อนจะกดปุ่มชั้นสิบกับชั้นสิบห้า จากนั้นฉู่จิงหงก็ตามเข้ามา ไฟสองดวงในลิฟต์เสีย ไฟที่เดียวติดเดี่ยวดับทำให้บรรยากาศภายในที่ปิดทึบเช่นนี้ยิ่งทวีความอึดอัด

ฉู่จิงหงยืนอยู่หลังสวีเจ้าอึ้ง หญิงสาวจึงได้ยินเสียงหอบหนักกับเสียงไอเบาๆ ของเขา จากนั้นไม่นานลิฟต์ก็มาถึงจุดหมาย สวีเจ้าอึ้งเดินออกไป

ฉู่จิงหงกดปุ่มปิดประตูลิฟต์ ทว่าวินาทีที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิดลงมันกลับถูกจัดเปิดออกอีกครั้ง สวีเจ้าอึ้งยืนอยู่นอกประตู ดวงตามองตรงไปที่ฉู่จิงหง "ภายในสามวันนี้ไปที่โรงพยาบาลสัตว์ด้วยนะ"

ฉูจิงหงชะงัก ผงกศิรชะรับโดยอัตโนมัติ จากนั้นประตูลิฟต์จึงปิดลงอีกครั้ง ฉูจิงหงโคลงศิรชะเพื่อไล่ความรู้สึกชาวาบที่ท้ายทอยให้หายไป ออราของผู้หญิงคนนี้แปลกมาก เธอสามารถทำให้เขาารู้สึกกดดันได้แบบแปลกๆ และความกดดันนี้ก็โอบล้อมรอบตัวเขาเหมือนถูกไฟช็อต

พีพีนำพาความเปลี่ยนแปลงเข้ามาในชีวิตของเฉิงจยาโฮ่ยวจริงๆ มันทำให้เฉิงจยาโฮ่ยวที่ก่อนหน้านี้ใช้ชีวิตแบบสูตรสำเร็จ จากที่คอยแต่จะประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ทางการเงินมาตลอด ตอนนั้นก็กลับเริ่มมีภาพถ่ายของพีพีหลายรูปปรากฏอยู่ในไทม์ไลน์วีแชตของเขา เป็นภาพความน่ารักของมันตอนนอนผึ่งพุงอยู่กลางแดดบ้าง ตอนไล่จับผีเสื้อกลางทุ่งดอกไม้บ้าง เมื่งเทียนเทียนกดไลค์ภาพเหล่านั้นแล้ว สวีเจ้าอิ่งก็กดด้วยเช่นกัน

เวลาสามวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ครั้งนี้สวีเจ้าอิ่งไม่ได้คอยเก้อ เพราะฉูจิงหงมาจริง แต่การมาของเขาครั้งนี้กลับเอาความปวดหัวและเรื่องวุ่นวายมาให้เธอด้วย

บทที่ 2

คู่แค้นเป็นง่าย สหายเป็นยาก

"ผอ. คะ คุณฉู่มาคะ" พยาบาลตรงเคาน์เตอร์โทรเข้ามาด้วยน้ำเสียง
เคร่งเครียด

สวีเจ้าอิ่งกำลังปวดศีรษะจากการตรวจสอบบัญชีของเดือนที่แล้วอยู่
"ร่างเอกสารเอาไว้แล้วไม่ใช่เหรอ เธอก็พรีนต์ออกมาให้เขาเซ็นชื่อซะก็จบ
ต้องโทรหาฉันด้วยเหรอ"

"ไม่ใช่ค่ะ ผอ. คือเขา...ไม่ได้มาเซ็นเอกสารสละสิทธิการเลี้ยงดู"

เหมือนมีเสียงดังเบี๊ยะๆ สองครั้งติดๆ กันดังขึ้นในสมอของสวีเจ้าอิ่ง
เธอสัมผัสได้ถึงกลางไม้ตีจึงออกคำสั่ง "ส่งสายให้เขา"

โทรศัพท์ถูกส่งไปให้ฉู่จิงหงอย่างรวดเร็ว จากนั้นฉู่จิงหงก็พูดขึ้น
"ฮัลโหล"

แค่ได้ยินเสียงของชายหนุ่ม อารมณ์ของสวีเจ้าอิ่งก็เกรี้ยวกราดขึ้นมา
อย่างห้ามไม่อยู่ "คุณฉู่! คุณช่วยรักษาเวลาของพวกเราทั้งสองฝ่ายด้วย
การเซ็นเอกสารแค่ไม่กี่นาทีเพื่อที่พวกเราจะได้ไม่ต้องชิ่งแะกันอีก และ
ฉันจะได้ไปคุยกับสมาคมคุ้มครองสัตว์ไม่ได้หรือไง"

"ใช่ คุณพูดถูก เพียงแต่...ตอนนี้ผมมีปัญหา..."

ฉูจิงหงพูดเสียงอีกอึก "ผมรู้ว่าตัวเองถ่วงเวลาไว้นาน เป็นความผิด
 ของผมเอง แต่ตอนนี้ผมต้อง...รับพีพีกลับ"

หากสวีเจ้าอิ่งไม่ฝืนระงับอารมณ์ตัวเองเอาไว้ ป่านนี้เธอคงปาโทรศัพท์
 ลงพื้นไปแล้ว หญิงสาวสะกดกลั้นเพลิงโทสะในใจแล้วกัดฟันพูด "คุณขึ้นมา
 หาฉันเดี๋ยวนี้เลย!"

สวีเจ้าอิ่งเคาะศีรษะตัวเองเบาๆ เธอรู้สึกปวดศีรษะเหมือนมันจะแตก
 ฉูจิงหงทำตัวว่าง่ายด้วยการขึ้นมาสืบบนอย่างสงบเสงี่ยม เสียงเคาะประตู
 ดังขึ้นเบาๆ แต่สวีเจ้าอิ่งทำเป็นไม่สนใจเขา ชายหนุ่มจึงเดินหน้าจ้อยเข้ามา
 ในห้องทำงาน

ผู้อำนวยการสาวที่อยู่ด้านในห้องนั่งอยู่หน้าโต๊ะผู้บริหารตัวใหญ่
 ความใหญ่ของโต๊ะนั้นทำให้ตัวเธอดูเล็กกระจ้อยร่อย แต่ก็เป็นคนตัวเล็ก
 นี้แหละที่น่ากลัวมาก เธอมีสายตาคมกริบและรัศมีน่าเกรงขาม

สวีเจ้าอิ่งกอดอกเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงข่มขู่ชวนหวาดผวา "คุณล้อฉันเล่น
 หรือเปล่า"

ฉูจิงหงส่ายหน้าพร้อมรีบแก้ตัว "ไม่กล้าครับ ไม่กล้า"
 "คุณยังเป็นลูกผู้ชายอยู่หรือเปล่า ฉันขีดหูขีดตาคุณเต็มทีแล้วนะ"
 "ขีดหูขีดตาผม ผมโอเค แต่คุณใจเย็นก่อนนะ" ฉูจิงหงบั้นหน้ายิ้ม
 แบบที่ไม่เคยทำมาก่อน

"ตกลงคุณจะทำอะไรกันแน่"

ฉูจิงหงเกาศีรษะ พูดด้วยน้ำเสียงร่อนรน "ผมไม่ได้จะทำอะไร แต่
 แฟนเก่าผมกลับมา"

"คุณพูดนั้นนี้ หน้าหลังไม่ต่อกัน ฉันฟังแล้วไม่เข้าใจ"

"เอ๋? ทำไมถึงไม่เข้าใจละ ในเมื่อหมาเป็นของแฟนเก่าผม แล้วตอนนี้
 เขากลับมาก็เลยอยากเจอหมา ถ้าไม่เจอก็คงจะต้องอาละวาดขึ้นมาแน่ๆ
 ผมไม่ได้อยากกลับคำ ทำตัวเหลวไหละกับคุณหรอกนะ"

สวีเจ้าอึ้งนวดขมับพลางรำพึงรำพันกับตัวเอง "ประหลาดจริงๆ"

ฉู๋จิงหงหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟา "แล้วใครบอกว่าไม่ใช่ละ คุณก็เห็นด้วยใช่ไหม เขาบทจะไปก็ไป บทจะมาก็ทำให้ผมเดือดร้อน"

"ฉันว่าคุณต่างหากที่ประหลาด ช่างสรรหาบันไดลงให้ตัวเองจริงๆ"

ฉู๋จิงหงถูกสวีเจ้าอึ้งแซะอยู่หลายครั้ง เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ความอดทนของเขามาถึงขีดจำกัดแล้ว สีหน้าของชายหนุ่มเลยดูไม่ดีนัก "ตราบไตที่ยังไม่เซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดู หมาก็ยังเป็นของผม ผมจ่ายค่าเลี้ยงดูให้พวกคุณ และตอนนี้ผมต้องการเอาสิ่งที่เป็นของผมคืน ทำไมจะทำได้"

ตึง!

สวีเจ้าอึ้งขว้างหนังสือบนโต๊ะลงพื้นเสียงดังลั่น "พอหรือยัง?! อย่าดีกว่าฉันไม่มีน้ำโหะไรแล้วคุณจะมาทำตัวกว้างที่นี้ได้นะ"

ฉู๋จิงหงหน้าเหวอ มองดูสวีเจ้าอึ้งที่กำลังกดสวิทช์ลำโพง ก่อนจะคลิกเมาส์คอมพิวเตอร์เพื่อเปิดคลิปบันทึกเสียง

มันเป็นคลิปเสียงเมาๆ ของฉู๋จิงหงที่เอาแต่พูดจาไร้สาระกับสวีเจ้าอึ้ง พอฉู๋จิงหงตั้งใจฟังแล้วถึงเฟิ่งจะเข้าใจได้ว่าเหตุการณ์ในคลิปเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตอนหญิงสาวไปขอยืมโทรศัพท์ที่ร้านอาหารโทรหาเขา

ฉู๋จิงหงแผลลอบสำรวจผู้หญิงรูปร่างเล็กบอบบางตรงหน้า แม้เธอจะดูน่ารักน่าเอ็นดู แต่พฤติกรรมและการแสดงออกต่างๆ กลับทำให้รู้สึกเอ็นดูไม่ลง

"คุณอัดคลิปไว้?"

"คุณเป็นคนพูดเองนี่ ลูกผู้ชายอกสามศอกจะตระบัดสัตย์ไม่ได้"

ฉู๋จิงหงย่นหัวคิ้ว "คำพูดของคนเมาเชื่อถือไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นผมไม่ได้คิดจะผิดสัญญา แค่อยืมหมาไปสองวัน พอแฟนเก่าผมไปแล้วก็จะเอากลับมาส่งคืนให้"

สวีเจ้าอึ้งยังทำงานไม่เสร็จจึงต่อสายออกไป หนึ่งนาทีต่อมาพนักงานรักษาความปลอดภัยก็ขึ้นมาที่ห้อง สวีเจ้าอึ้งออกคำสั่งโดยไม่ได้เงยหน้า "ส่งแขก"

พนักงานรักษาความปลอดภัยที่สวีเจ้าอึ้งว่าจ้างมาด้วยราคาแพงลิบ เป็นทหารหน่วยพิเศษที่ปลดประจำการ ฉู่จิงหงมอง รปภ. รูปร่างล่ำบึ้กที่ยืนอยู่ตรงหน้าตนแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเดินออกไป

ประตูถูกปิดลงแล้ว ห้องทำงานจึงกลับคืนสู่ความเงียบสงบ

ห้านาทีต่อมาเธอก็เห็นเบอร์โทรศัพท์ของฉู่จิงหงโทรเข้ามา หญิงสาวกดตัดสายทันที ทว่าฉู่จิงหงก็ไม่ยอมแพ้ ทำให้สวีเจ้าอึ้งต้องปิดโทรศัพท์มือถือหนี

สวีเจ้าอึ้งวางปากกาในมือลงก่อนจะนวดศีรษะเบาๆ เธอเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้า ผ่านไปสักพักจึงลุกขึ้นไปเก็บหนังสือที่ตนเหวี่ยงลงบนพื้น เพื่อเอามันกลับมาวางไว้บนโต๊ะเหมือนเดิม

มองจากหน้าต่างห้องทำงานออกไปเห็นเมืองเซี่ยงไฮ้ทั้งเมืองถูกอาบไล้ไปด้วยแสงสีทอง รถราบนถนนวิ่งกันขวักไขว่ สวีเจ้าอึ้งรู้สึกเศร้าใจและจิตตกนิดๆ ว่าตัวเองกำลังค้นหาอะไรอยู่...ทำไมยิ่งเดินยิ่งมองไม่เห็นอนาคต เวลานี้นอกจากหาเงินแล้วเธอก็ไม่มีเป้าหมายอะไรในชีวิตอีกเลย แล้วเช่นนี้เธอจะหาเงินไปเพื่ออะไรกัน

สวีเจ้าอึ้งยืนครุ่นคิดอยู่ที่ข้างหน้าต่างอีกพักใหญ่ สุดท้ายก็โคลงศีรษะเพื่อไปปัญหาพวกนั้นออกไป วันที่เธออารมณ์ไม่ดีเป็นเพราะฉู่จิงหงล้วนๆ เพราะเอาเข้าจริงต่อให้ตอนนี้ยังหาเป้าหมายไม่เจอ การหาเงินย่อมไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร และขึ้นยังมีความคิดแบบนี้ต่อไปเธอก็ไม่พ้นได้แต่ซิงซังโลกแน่ๆ

เธอหมดอารมณ์ทำงานก็เลยนัดเมิ่งเทียนเทียนออกมาพักผ่อน แต่กว่าเมิ่งเทียนเทียนจะมาตามเวลานัดได้ สวีเจ้าอึ้งก็วิ่งบนลู่วิ่งไฟฟ้า

ไปได้ห้ากิโลเมตรแล้ว เมิ่งเทียนเทียนมองเพื่อนสนิทที่เริ่มวิ่งอย่างช้าๆ เนื้อตัวมีเหงื่อเปียกซกก็ตกใจ

"ไปโดนของอะไรมานะ"

"เจอปีศาจร้ายพันปีวนเวียนอยู่รอบตัวนะสิ ไม่ยอมไปหยุดไปเกิดสักที" เมิ่งเทียนเทียนขำพรีด "เธอร่านนิยายเยอะไปแล้ว พุดชะน่ากลัว"

สวีเจ้าอิ่งวิ่งจนชักเริ่มหายใจหอบไม่ทันจึงไม่สนใจจะคุยอะไรอีก เมิ่งเทียนเทียนดูท่าทางของเพื่อนสนิทแล้วก็ถือวิสาสะหยุดเครื่องวิ่ง ทำให้สวีเจ้าอิ่งต้องก้าวช้าลงก่อนจะดึงผ้าขนหนูบนบ่ามาเช็ดหน้า

"เธอจะวิ่งเวลาอารมณ์ไม่ดี ฉันไม่ได้เห็นเธอเป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้วนะ อยากเห็นจริงๆ ว่าคนแบบไหนที่ทำให้เธอปรี๊ดแตกขนาดนี้ได้"

สวีเจ้าอิ่งทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวาย "เฮอะ! จะให้ตีเธออย่าเจอเลยดีกว่า เจอแล้วจะอารมณ์เสียไปหลายวัน"

เธอไม่อยากจะพูดอะไรเยอะเยาะมากมาย เมิ่งเทียนเทียนรู้ว่าไม่มีทางทำให้เพื่อนเปิดปากได้จึงได้แต่นั่งเป็นเพื่อนกวาดตามองคนเหงื่อเปียกซกในฟิตเนสไปพลางๆ ก่อนชวนคุยเรื่อยเปื่อยด้วยน้ำเสียงคล้ายว่าไม่ใส่ใจ "เมื่อวานเจิงจยาโหย่วไปหาฉัน เขาชมเธอเสียยกใหญ่"

หัวใจของสวีเจ้าอิ่งบีบรัดแน่นขึ้น แก้มแดงระเรื่อ เธอตีมหาพลงเอ่ยถาม "ชมฉันเรื่องอะไร"

"ชมว่าเธอเก่ง สวย ใจดี แล้วก็อ่อนโยน...ฉันว่าเขาต้องลือกเธอไว้เป็นเป้าหมายแล้วแน่ๆ"

สวีเจ้าอิ่งสาลักน้ำชา "เป้าหมาย?"

"เป้าหมายสำหรับการแต่งงานไง ผู้ชายแบบเจิงจยาโหย่วนะไม่มีทางคว้าผู้หญิงที่ไหนก็ได้มาแต่งงานด้วยหรอก ในสายตาเขา...เธอน่ะได้เค้าเต็มสิบแล้วนะ"

สวีเจ้าอิ่งหัวเราะออกมาด้วยท่าทางประดักประเดิด "เธอรูู้ได้ไง"

"ตอนที่เขาพูดถึงเธอ หน้าตาจึ้งรีนมาก ตาก็วิบวับ ระวังตัวเอาไว้เถอะ"

"ฟังจากน้ำเสียงของเธอแล้ว เหมือนฉันกำลังจะตกหลุมพรางอะไรสักอย่าง ในเมื่อเธอมองว่าเฉิงจยาโฮยว่เป็นหนุ่มโสดเนื้อทอง ถ้างั้นก็ให้ฉันคบกับเขาไม่ดีกว่าเธอ"

เมิ่งเทียนเทียนส่ายหน้าปฏิเสธ "แล้วการแต่งงานไม่ใช่การตกหลุมพรางหรือเธอ ถ้าเขาชอบเธอ และเธอก็ชอบเขา นั่นเป็นเพื่อนกันก็ได้ นี่ถ้าต้องแต่งงานกัน...พอนิสัยของเขาถูกเปิดเผยออกมาจนหมด แถมข้อเสียของเธอก็มีอีกเป็นกระบุง แบบนี้จะไม่ทะเลาะกันทั้งวันจนเข้าหน้าไม่ติดหรือไง"

"เทียนเทียน เธอกลัวการแต่งงานขนาดนี้เชียว?"

มูมมองทั้งสาม* ของสวีเจ้าอิ่งกับเมิ่งเทียนเทียนนั้นแตกต่างกัน ทำให้ไม่ว่าจะคุยยังไง สุดท้ายแล้วก็จำเป็นต้องมีปากเสียงกันจนได้

"ฉันก็เป็นแบบนี้แหละ เอาไว้แก่แล้วค่อยไปอยู่บ้านพักคนชราที่ดีที่สุดในประเทศ ถ้าเห็นตาแก่คนไหนน่าสนก็ค่อยเข้าไปอ่อย คนเราก็มแบบนี้ ต่อให้หาผู้ชายที่เพอร์เฟกต์ที่สุดในโลกได้ แต่การแต่งงานก็ทำให้เธอแข็งได้อยู่ดี"

"เธอกลัวจนน้ำก็เลยไม่ยอมดื่มน้ำต่างหาก" สวีเจ้าอิ่งดื่มน้ำชาจากแก้วในมือจนหมดแล้วรินให้ตัวเองใหม่อีกหนึ่งแก้ว

เมิ่งเทียนเทียนหันไปมองเพื่อนก่อนจะพูดด้วยท่าทางจริงจัง "ฉันพูดจริงนะ ฉันไม่มีความเห็นถ้าเธออยากจะเป็นแฟนกับเฉิงจยาโฮยว่ แต่คิดว่าถ้าจะให้ดีก็ดูเขานานๆ หน่อยจะดีกว่า เพราะฉันรู้สึกว่าคุณเธอสองคน...ไม่เหมาะสมกัน"

สวีเจ้าอิ่งไม่สนใจเมิ่งเทียนเทียน เธอลุกขึ้นไปวิ่งบนลู่วิ่งไฟฟ้าต่ออีกสามกิโลเมตรแล้วถึงหยุด และเนื่องจากไม่ได้ออกกำลังกายนาน ทำให้

* มูมมองทั้งสาม หมายถึงมูมมองที่มนุษย์มีต่อโลก การดำเนินชีวิต และค่านิยม

ตอนกลับบ้านขาทั้งสองข้างของสวีเจ้าอึ่งก็แทบยกไม่ขึ้น ตอนลิฟต์ขึ้นไปถึงชั้นสิบแล้วประตูลิฟต์เปิดออก สวีเจ้าอึ่งก็สะดุ้งจนเกือบล้มก้นจำบ้า

ฉูจิงหงที่สวมหมวกแก๊ปยืนอยู่นอกลิฟต์ ใต้แสงไฟตรงระเบียงทางเดินเงาของหมวกแก๊ปทำให้มองเห็นหน้าเขาได้ไม่ชัดนัก แต่สวีเจ้าอึ่งมองจากรูปร่างของคนตรงหน้าแค่ปราดเดียวก็สามารถรู้ได้ว่าเป็นเขา หญิงสาวลิ่งเลเล็กน้อยก่อนเดินออกจากลิฟต์ไป

"กลับมาแล้วเหรอ"

น้ำเสียงของฉูจิงหงดูเหนื่อยล้าและทุ้มต่ำจนฟังไม่ออกว่ากำลังอารมณ์ดีหรือร้าย สวีเจ้าอึ่งนึกกลัวแต่ก็ทำตัวนิ่งๆ เอาไว้ได้

"คุณมาทำอะไรหน้าบ้านฉัน?"

ฉูจิงหงไม่ได้ตอบคำถามนั้น และนั่นยิ่งทำให้ความหวาดกลัวในใจของสวีเจ้าอึ่งเพิ่มสูงขึ้น เธอพยายามเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบๆ "คุณอย่าทำอะไรบ้าง นะ ไม่งั้นฉันจะเรียก รปภ. มาเดี๋ยวนี้"

ฉูจิงหงถอดหมวกออก เคราของชายหนุ่มทำให้เขาดูน่ากลัวมากขึ้นไปอีก ฉูจิงหงเอนร่างสูงใหญ่เข้าหา พยายามไล่ต้อนสวีเจ้าอึ่งไปอยู่ตรงมุมผนัง "ช่วงนี้ผมมีปัญหาเยอะ อาจจะทำตัวเหลวไหลจนคุณเห็นแล้วหงุดหงิดบ่อยๆ แต่เรามาคุยกันดีๆ ดีกว่าน่า แค่สองวัน...แค่สองวันผมจะเอาหมามาคืนให้คุณแบบไม่บุบสลายเลย พูดกันจริงๆ คือผมยังไม่ได้เซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดูด้วยซ้ำ ถ้าต้องมีเรื่องมีราวกันขึ้นมา ยังงั้นชะโรงพยาบาลของพวกคุณก็เป็นฝ่ายเสียหายเพราะเอาหมาของลูกค้าไปหาผลประโยชน์ส่วนตัว เขาเป็นว่าถ้าผมพูดมากกว่านี้มันจะยังไม่น่าฟัง ผมกลัวว่าคุณจะ...รับไม่ไหว"

ลมหายใจร้อนฟ่าวของฉูจิงหงเป่ารดใบหน้าของสวีเจ้าอึ่ง หญิงสาวกัตรีมีฝีปากพร้อมเบือนหน้าหนี เธอเชื่อว่าฉูจิงหงสามารถทำทุกอย่างจริงๆ

เห็นว่าหญิงสาวไม่พูดอะไรฉันจึงหงุดหงิดพูดต่อ "แต่ผมไม่อยากฉีกหน้าใคร เพราะมันจะทำให้เรื่องยืดเยื้อ ไม่คุ้ม"

สวีเจ้าอึ้งเงยไปสักพักก่อนตอบ "ลองว่าแฟนคุณกลับมาได้ครั้งหนึ่งแล้ว เกิดในอนาคตเขากลับมาอีกล่ะ...คุณจะสร้างเรื่องให้คนอื่นอยู่ไม่สุขกันอีกหรือเปล่า"

"ไม่แล้ว จะไม่มีครั้งที่สอง คนเรามันหมดรักกันได้ ครั้งนี้ผมแค่เห็นแก้มิตรภาพในอดีต แต่ต่อไปผมจะไม่ยอมตามใจเขาแล้ว และจะไม่มารบกวนคุณด้วย"

สวีเจ้าอึ้งเงยหน้าขึ้นสบตากับฉู่จิงหง ดวงตาของชายหนุ่มฉายแววหนักแน่น ดูเหมือนเขากำลังฝืนกักดันเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์อย่างเต็มที่

เธอผลักฉู่จิงหงออกห่างก่อนจะเปิดประตูเดินเข้าไปในห้อง ตอนนี้หญิงสาวก้าวเข้ามาอยู่ในห้องของตัวเองกำลังมองผู้ชายร่างสูงใหญ่ตรงหน้าที่ดูสติหลุดไปแล้วก็ทำได้เพียงถอนหายใจ "ตอนนี้เลิกงานแล้วฉันไม่อยากคุยเรื่องงาน เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยคุยกัน โอเคไหม"

จากนั้นสวีเจ้าอึ้งก็ปิดประตู ตรงเข้าไปอาบน้ำอุ่นและดื่มนมร้อนหนึ่งถ้วยพลางนึกถึงฉู่จิงหง หลังจัดการธุระส่วนตัวเสร็จสวีเจ้าอึ้งก็เดินไปที่ประตูแล้วมองลอดตามัวออกไป ฉู่จิงหงจากไปแล้ว ทำให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้นมาก ทว่าสายตาเมื่อครู่ของฉู่จิงหงก็ยังคงวนเวียนอยู่ในสมอของเธอมืดมุด แม้คืนนี้สวีเจ้าอึ้งจะเข้านอนไวแต่เธอก็คิดมากจนนอนไม่หลับ หลังนอนครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งหญิงสาวก็เปิดโทรศัพท์มือถือเพื่อโทรหาเจิ้งจยาไหย่ว

เสียงรอสายเป็นเสียงแนะนำธนาคารσύต่าแบบสั้นๆ สวีเจ้าอึ้งฟังเสียงรอสายอยู่สามรอบกว่าจะมีคนรับ

"เจ้าอึ้งเธอ"

สวีเจ้าอึ้งเรียกสติกลับคืนมา "คะ ฉันทอง"

"ขอโทษที เมื่อก็ผมอาบน้ำเลยเพิ่งได้ยินเสียงโทรศัพท์"

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันต่างหากที่รบกวนคุณ" สวีเจ้าอึ้งดูเวลาแล้วก็เกิดรู้สึก
ไม่ดีขึ้นมาเพราะนี่มันสับสนกว่าแล้ว

"มีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่าครับ อยากให้ผมไปหาตอนนี้ไหม"

"ไม่ได้ด่วนอะไรหรอกค่ะ แต่มีปัญหาล่ะ..."

หลังสวีเจ้าอึ้งวางสายจากหญิงจยาโหย่วแล้วเธอก็ไปเช็กกล้องประตูถึง
สองรอบ เพราะกลัวว่าฉู่จิงหงที่เป็นผีเกาะหลังจะไหลพรวดเข้ามาในห้อง

ความหวาดระแวงทำเอาคืนนี้หญิงสาวหลับได้ไม่สนิทนัก ก่อนหน้านั้น
เธอรูสึกว่าคอนโดฯ แห่งนี้ดีมาก ทั้งนิติบุคคลและสภาพแวดล้อม แม้กระทั่ง
เพื่อนบ้านเองก็ค่อนข้างเป็นมิตร แต่เพราะการปรากฏตัวแบบปัจจุบันทันด่วน
ของฉู่จิงหงที่ทำให้เธอคิดอยากจะย้ายคอนโดฯ ขึ้นมา

ไม่ง่ายเลยกว่าหญิงสาวจะหลับลง สวีเจ้าอึ้งไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองหลับ
จนฟ้าสว่างได้อย่างไร แต่สรุปคือตอนตื่นขึ้นมาหญิงสาวก็มีอาการมึนๆ งงๆ
เธอตั้งใจออกจากบ้านแต่เช้า แต่กลับเจอฉู่จิงหงมาคอยอยู่ตรงหน้าประตูตึก
สวีเจ้าอึ้งแค้นเสียง "คนอย่างคุณนี่นะ... ต่อให้อยากหนีก็หนีไม่พ้น
จริงๆ"

ฉู่จิงหงไม่โกรธ ไม่พูด เขาเอาแต่เดินตามหลังสวีเจ้าอึ้งเงิบๆ โดย
ไม่ส่งเสียงใดๆ เลยแม้แต่น้อย สักพักสวีเจ้าอึ้งก็รู้สึกเย็นสันหลังวาบขึ้นมา
จึงหันกลับไป เธอเห็นฉู่จิงหงยังคงเดินตามมาอยู่ทำเอาขนลุกชู

"มารับพี่ที่โรงพยาบาลตอนหกโมงเย็น และพามาส่งคืนตอนเช้า
วันมะรืน จะเอามาส่งที่โรงพยาบาลหรือเอามาส่งที่บ้านฉันก็ได้"

ฉู่จิงหงชะงักก่อนเผยยิ้มเขินๆ ออกมา สวีเจ้าอึ้งเดินห่างออกไปไกลแล้ว
แต่ฉู่จิงหงก็รีบเร่งฝีเท้าตาม

หญิงสาวหยุดยืนหนึ่งอยู่ที่ป้ายรถประจำทางข้างถนนก่อนหันกลับไป
พูดกับฉู่จิงหงที่เดินตามมามีน้ำเสียงหงุดหงิด "คุณยังไม่พอใจอะไรอีก?!

ทำไมถึงยังตามฉันอยู่ได้"

ฉูจิงหงกะพริบตาปริบๆ ด้วยท่าทางใสซื่อบริสุทธิ์มาก "โรงพยาบาลของคุณกับร้านอาหารของผมอยู่บนถนนเส้นเดียวกัน ถ้าผมไม่ไปทางนี้แล้วจะให้ไปทางไหนล่ะครับ" พอเห็นว่าสวีเจ้าอิ่งกำลังหงุดหงิด ฉูจิงหงก็รีบโบกไม้โบกมือทันที "เอาเถอะๆ งั้นคุณไปก่อนก็ได้ ผมรู้จักาลเทศะนำเอาเป็นว่าผมจะรอให้คุณเดินไปไกลๆ ก่อนแล้วผมค่อยเดินต่อ"

พอฉูจิงหงนั่งลงบนเก้าอี้ที่ป้ายรถประจำทาง สวีเจ้าอิ่งจึงออกเดินต่อ แต่พอเดินไปถึงป้ายสัญญาณไฟจราจรชายหนุ่มกลับเดินตามมา เขาส่งเสียงหัวเราะเจื่อนๆ พร้อมเอื้อมมือมาดึงแขนของสวีเจ้าอิ่งเอาไว้ให้เดินข้ามทางม้าลายด้วยกัน

"เมื่อก็ผมเพิ่งนึกได้ว่าจะถามคุณว่าขอผมเลี้ยงมือเข้าได้หรือเปล่า"

สวีเจ้าอิ่งไม่ใช่คู่ประมือของฉูจิงหง เวลาอยู่ต่อหน้าชายหนุ่มเธอก็เป็นแค่ลูกเจี๊ยบที่ถูกมัดขาเอาไว้ เธอรีบปฏิเสธทันที "ไม่...ไม่ต้อง! คุณนี่พิลึกจริงๆ ฉันบอกว่าจะไม่ต้องงั้น!!"

แต่ต่อให้สวีเจ้าอิ่งจะพยายามปฏิเสธเขาทุกวิถีทางอย่างไร เธอก็ยังคงถูกลากเข้าไปในบ้านฟาร์มอยู่ดี

กลิ่นสาบเนื้อแกะของร้านบ้านฟาร์มในช่วงเช้าทำให้สวีเจ้าอิ่งต้องนึกหน้าเธอ นั่งอยู่ตรงที่นั่งติดหน้าต่าง แม้อากาศในช่วงนี้จะเย็นจัด แต่สวีเจ้าอิ่งก็ยังคงเปิดผ้ามาอุ่นเอาไว้ ฉูจิงหงยกขนมจีบสองเซ่ง พร้อมแบ่งทอดแผ่นใหญ่กับบะหมี่เนื้อแกะปรุงรสแล้วหนึ่งชามมาด้วยตัวเอง

"นี่เป็นเมนูแนะนำของเรา มีที่เดียวในเซียงไฮ้เลยนะ นอกจากนี้ที่นี้แล้วก็ต้องไปที่มองโกเลียในเท่านั้นถึงจะมีแบบสูตรต้นตำรับให้กินอีก"

สวีเจ้าอิ่งคีบแบ่งทอดหนึ่งชิ้นมากินเจี๊ยบๆ พลังมองดูอาหารที่อยู่บนโต๊ะ ขนมจีบมีไส้เป็นข้าวเหนียว รากบัว เนื้อบด และเห็ด ส่วนลูกชิ้นที่อยู่ในชามบะหมี่ก็เป็นลูกชิ้นเนื้อผสมกับหัวหอม

"คุณลองชิมขนมจีบดูสิ"

พุดจบเขาก็คีบขนมจีบหนึ่งชิ้นขึ้นมา แต่สวีเจ้าอึ้งรีบตอบกลับไปด้วยท่าทางรังเกียจ "ฉันไม่กินเนื้อแกะ"

"เอ๋? คุณไม่กินเนื้อแกะ แล้วคีนั่นมาทำอะไรที่ร้านผมล่ะ"

สวีเจ้าอึ้งปรายตามองฉูจิงหงแวบหนึ่ง "ไม่กินเนื้อแกะแล้วมาไม่ได้เหรอ"

"คุณไม่ให้เกียรติผมเลย"

สวีเจ้าอึ้งวางตะเกียบลง "เราเป็นเพื่อนกันหรือไง ทำไมฉันถึงต้องให้เกียรติคุณด้วยล่ะ"

ฉูจิงหงรู้สึกเบื่อไปขึ้นมาทันที เขาพุดอะไรไม่ออกเพราะไม่เคยเจอผู้หญิงแบบนี้ ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดังหวังแก้สถานการณ์ให้ตัวเอง "แน่นอนสิ เราต้องเป็นเพื่อนกันได้แน่ๆ ไม่แน่ว่ามิตรภาพแบบไม่ตีกันไม่รู้จักกันนี้อาจจะพัฒนาจนกลายเป็นเพื่อนสนิทกันมากๆ ในอนาคตก็ได้นะ"

สวีเจ้าอึ้งไม่ได้ตอบอะไร ไม่ต้องพุดถึงเรื่องรสชาติของอาหารจานอื่นๆ ของเขา เอาแค่ขนมที่เธอตี๋มไปหมดแก้วนั่นก็มึนกลืนหอมจืด รสชาติเข้มข้น เธอเคยตี๋มแต่ขนมรสหวานแบบตะวันตก นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ได้ลิ้มลองขนมแบบเค็มซึ่งเหมาะเป็นอาหารเช้ามากกว่า

"ผอ. สวี...ผมเป็นคนพุดไม่เก่ง ถ้าทำอะไรผิดไปก็ต้องขอให้คุณอภัยให้ด้วย ผมดูออกว่าถึงคุณจะดูนุ่มนวล แต่จริงๆ แล้วเป็นคนเก่งคนหนึ่ง ต่อไปหากมีอะไรที่ผมช่วยได้ ขอแค่คุณโทรมาบอกคำเดียวไม่ว่าจะต้องบุกน้ำลุยไฟ หรือเล่นไพ่จนกระຈอกแล้วขาดขา ผมก็จะรีบไปหาคุณให้ไวเหมือนลมพัดเลย"

ในร้านมีกลิ่นสาบแรงมาก ทำให้สวีเจ้าอึ้งไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีคนชอบกินอาหารของเขานัก แถมข้างนอกร้านยังมีคนต่อแถวรออยู่อีกหญิงสาวลุกขึ้นยืนก่อนจะปิดหน้าต่างพลางเอ่ยเสียงเรียบ "ฉันขอแค่คุณ

เลิกเอาบัญญัติมาให้ฉันอีกทีพอ"

ฉู่จิงหงอมยิ้มพลาถลุปศึรหะตัวเองขณะมองสวีเจ้าอิ่งที่กำลังเดินอยู่
บนถนนฝั่งตรงข้ามผ่านหน้าต่างร้าน

ตอนที่ดวงตะวันคล้อยต่ำลง สวีเจ้าอิ่งยังคงเปิดดูชาร์ตอาการป่วย
ของเจ้าชนปุยตัวใหม่ในโรงพยาบาล พอห้าโมงครึ่งเจ้าหน้าที่ที่เคาน์เตอร์
ก็โทรมาบอกว่าฉู่จิงหงมาถึงแล้ว

"ให้เขาคอยก่อน"

สวีเจ้าอิ่งวางสายก่อนจะกดปิดเครื่อง เพราะวันนี้งานค่อนข้างยุ่งทำให้
เธอต้องใช้เวลาไปอีกร่วมชั่วโมงจนกระทั่งมีคนมาเคาะประตูห้อง หญิงสาว
ย่นหัวคิ้วในใจ คาดว่าฉู่จิงหงคงคอยไม่ไหว

ประตูห้องทำงานเปิดผางทั้งที่ยังไม่ได้รับคำอนุญาต สวีเจ้าอิ่งโมโห
ก่อนจะพบว่าคนตรงหน้าคือเฉิงจยาโฮ่ยว ทำให้เธอต้องรีบเปลี่ยนสีหน้า
เป็นยิ้มทันที

"เพิ่งมาหรือคะ"

"มาได้พักหนึ่งแล้วครับ ได้ยินพยาบาลที่เคาน์เตอร์บอกว่าคุณกำลัง
ยุ่งอยู่ ให้คอยสักครู่"

สวีเจ้าอิ่งรู้สึกผิดเล็กน้อยจึงวางงานในมือลง

"ดื่มชาไหมคะ"

"ไม่ต้องครับ ตอนเย็นผมมีประชุมก็เลยพาพีพีมาส่งก่อนจะย้อน
กลับไป เจ้าพีพีหัลกลับมาตลอดทาง ตอนนี้อยู่บนรถผม"

ได้ยินว่าเฉิงจยาโฮ่ยวมีธุระก็ทำให้สวีเจ้าอิ่งไม่กล้าโอ้อ้ออีก เธอรีบลงไป
ที่ชั้นล่างพร้อมเขา ตรงบริเวณห้องโถงชั้นหนึ่งเธอเห็นฉู่จิงหงเอนตัวนอน
อยู่บนโซฟาของแคววี่โอพีเพียงลำพัง หลังจบนหน้าหงายไปด้านหลังนานแล้ว
สวีเจ้าอิ่งส่ายศีรษะ คนแบบฉู่จิงหงไม่เข้าตาเธอเลยสักนิด

พีพีกรนอยู่บนเบาะข้างคนขับ มันยังสะลึมสะลือตอนที่ถูกอุ้มลงจากรถ "ผมซักรึเป็นห่วงแล้วสิว่าคนที่ทิ้งพีพีไปแบบนั้นจะดูแลมันให้ดีแค่ไหน" เฉิงจยาโหยวลูบหัวพีพีขณะพูดด้วยน้ำเสียงฟังดูอับจนหนทาง

"ถึงยังไงก็แค่สองวันเองคะ น่าจะไม่มีอะไร วางใจเถอะนะคะ" เวลาที่นอกจากปล่อยให้ฉิงจยาโหยวแล้ว สวีเจ้าอิ่งก็ทำอะไรไม่ได้อีก

ทันทีที่ก้าวผ่านประตูใหญ่ของโรงพยาบาลสัตว์ พีพีทำจุกพุดพิดตาเป็นประกาย ดันออกจากอ้อมแขนของสวีเจ้าอิ่งวิ่งหกล้มหกลุกเข้าไปหา ฉูจิงหงที่นอนแผ่สองสลิงอยู่บนโซฟาทันที พีพียกขาหน้าขึ้นเพื่อใช้ลิ้นเลียมือของฉูจิงหงพร้อมส่งเสียงจิ้งจกๆ ไม่หยุด

ฉูจิงหงที่กำลังหลับฝันดีถูกเลียจนตื่น เขาตกใจจนดีดตัวลุกขึ้นไปชุกตัวหลบอยู่ตรงมุมโซฟาพร้อมพูดเสียงตะกุกตะกัก "อย่า...อย่าเข้ามานะ"

ชายหนุ่มที่เป็นคนห่าใหญ่สามหนาดูท่าจะกลัวหมาจริงๆ และจากท่าทางของเขาแล้วนี่คงจะไม่ใช่ความกลัวแบบธรรมดาด้วย

สวีเจ้าอิ่งดึงสายจูงที่อยู่บนพื้นเพื่อรั้งตัวพีพีเอาไว้พร้อมเอ่ยเยาะคนตรงหน้า "คุณฉูคะ ฉันว่าพอเถอะ อย่าวางแต่สองวันเลย แคนาทีเดียว คุณก็อยู่กับเจ้าหมาน้อยตัวนี้ไม่รอดหรอก"

ฉูจิงหงลูบขนที่ลุกชันอยู่บนแขนก่อนจะก้าวลงจากโซฟาอย่างระมัดระวังเสียงที่เอ่ยตอบกลับมาติดจะสั้นๆ "ผมทำได้"

คำว่า 'ผมทำได้' ในประโยคนี้ฟังดูไร้ความมั่นใจอย่างสิ้นเชิง ชายหนุ่มแม้ริมฝีปากก่อนจะตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว "ขอสายจูงให้ผม"

สวีเจ้าอิ่งส่งสายจูงให้ฉูจิงหงอย่างอ่อนใจ วันนีพีพีดูตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ มันกระดิกหางเป็นวงกลมและใช้ขาหน้าตะกายขาทางเกงของฉูจิงหงไม่หยุด เขาหลับตาปีพร้อมกลั้นหายใจจนหน้าแดง ตัวแข็งเหมือนหิน

"ตอนกลางดึกพีพีจะร้องหนึ่งครั้ง คุณให้มันกินน้ำนิดหน่อยแล้วมันจะไม่ร้องอีก ตอนเช้ามันชอบกินนม พอกินเสร็จให้คุณพามันออกไป

เดินเล่นข้างนอกสักห้าหรือหกนาที่มันจะเข้าห้องน้ำ ถ้ามีเวลาให้คุณพามันไปเล่นสไลเดอร์ด้วยเพราะมันชอบมาก แล้วก็มันไม่ชอบกินไข่ไก่ และไม่กิน..."

"โอเคๆ ผมรู้แล้ว มันเคยเป็นหมาของผมนะ" ฉูจึงหงมีสีหน้ารำคาญใจ

พอเห็นท่าทางของฉูจึงหงเป็นแบบนี้ เฉิงจยาโหยวก็เลยหุบปาก เขาสุดลมหายใจเข้าปอดลึกก่อนจะยื่นกระป๋องเนื้อไก่ที่ยังไม่เปิดไปให้ฉูจึงหง "ถึงจะแค่สองวัน แต่ผมก็หวังว่าคุณจะดูแลมันให้ดีๆ มันถูกคุณทิ้งมาครั้งหนึ่งแล้ว อย่าทำให้มันต้องเจ็บเป็นครั้งที่สอง"

ฉูจึงหงรับกระป๋องไปแบบไม่ค่อยเต็มใจเท่าไร แต่ก็ไม่พูดย้อนกลับสักประโยค

เฉิงจยาโหยวดูนาฬิกาข้อมือแล้วหันไปบอกสวีเจ้าอิ่ง "ผมคงต้องกลับแล้วจริงๆ ไม่งั้นสายแน่"

หญิงสาวจึงเดินไปส่งเฉิงจยาโหยว "คุณไปทำงานเถอะคะ เดี่ยวทางนี้นั้นจะดูแลพิพีให้เอง"

เฉิงจยาโหยวผงกศีรษะก่อนจะก้าวขึ้นรถแล้วสตาร์ทเครื่อง แต่แล้วจู่ๆ เขากลับเลื่อนกระจกลงมา "เสาร์หน้าว่างไหมครับ"

สวีเจ้าอิ่งนึกถึงตารางงานในขณะนี้ของตัวเอง "มีอะไรหรือเปล่าคะ"

"ที่ธนาคารมีคัลล์สำหรับลูกค้าวีไอพีอยู่ที่หนึ่งครับ เสาร์หน้าเขาจะจัดงานสังสรรค์เลี้ยงแสนรักกัน ผมเลยอยากรู้ว่าคุณว่างพอจะมาเป็นแขกให้ผมไหมครับ เพราะถ้าคุณมาได้ งานมีตติ้งของเราคงจะดูน่าเชื่อถือมากขึ้นกว่าเดิม อีกอย่างในงานก็มีนักธุรกิจรายใหญ่ระดับสิบล้านของธนาคารอยู่ด้วย ผมจะได้แนะนำลูกค้าระดับไฮเอนด์ให้คุณ ไม่ทราบว่าคุณพอจะให้เกียรติมาร่วมได้หรือเปล่าครับ"

"ถ้าวันนั้นไม่มีอะไร ฉันจะไปแน่นอนค่ะ"

หญิงจยาโหย่วโบกมือลาสวีเจ้าอิ่งพร้อมย่าอีกครั้ง "ต้องหาเวลาว่างให้ได้ นะครับ!"

รถของชายหนุ่มเคล็ดเคลื่อนตัวออกห่างไปแล้ว แต่สวีเจ้าอิ่งยังคงมองส่งเขา อยู่ที่เดิม

"ผอ. สวี! ผอ. สวี! คุณมานี่หน่อย!!" เสียงของฉู่จิงหงดังทะเลาะ ประตูดัดโน้มนัดของโรงพยาบาลออกมา ทำเอาสวีเจ้าอิ่งหุ้อื่อไป

ผู้อำนวยการสาวชมอารมณ์ขณะเดินกลับเข้าไปในโรงพยาบาล ฉู่จิงหงยังคงยืนนิ่งงันเป็นไก่ไม้* อยู่ที่เก่า ในขณะที่เจ้าฟิฟี่ก็กำลัง กระดิกหางอย่างมีความสุข มันไม่ได้รับรู้เลยว่านายเก่าของตนเองกำลัง หวาดกลัวตัวเองอยู่

"อะไรอีกล่ะคะ" สวีเจ้าอิ่งกอดอกมองฉู่จิงหง

ฉู่จิงหงสัมผัสได้ถึงความรังเกียจจากสวีเจ้าอิ่ง ทำให้แม้ว่าในตอนนั้น เขาจะต้องการความช่วยเหลือแบบเร่งด่วนจากสวีเจ้าอิ่งแค่ไหน แต่พอ ขยับปากก็พูดได้แค่ "ไม่มีอะไร... ผมไปก่อนนะ"

ภาพของฉู่จิงหงกับฟิฟี่ที่เดินจากไปนั้นดูแล้วตลกมาก เพราะสายจูง ไม่ใช่เครื่องรักรักษาระยะห่างที่ดีที่สุด ฉู่จิงหงเอาแต่หลบเจ้าหมา ส่วนฟิฟี่ ก็อยากแต่จะอยู่ใกล้เขาให้มากขึ้นอีก ทำให้จากที่ตอนแรกชายหนุ่มทำแค่ เดินเร็วๆ ก็ต้องเปลี่ยนเป็นวิ่งอย่างไวโดยมีฟิฟี่ไล่กวัดด้วยความเข้าใจว่า เขากำลังเล่นด้วย บางทีแม้แต่ผู้คนที่เดินผ่านไปมาก็คงมองว่าเป็นแบบนี้ เช่นกัน มีเพียงฉู่จิงหงกับสวีเจ้าอิ่งที่คอยดูอยู่เท่านั้นที่รู้ถึงเบื้องลึกเบื้องหลัง ของความน่าอัปอายในฉากที่เกิดขึ้นนี้

แม้ภาพของเจ้าฟิฟี่ที่กระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริงจะหายไปจากตรงหน้า แล้ว แต่สวีเจ้าอิ่งยังคงเหม่อลอย มนุษย์หลายคนก็เป็นเหมือนเจ้าฟิฟี่ คือ เอาแต่ไล่ตามคนหรือสิ่งที่ตนชื่นชอบ แต่กลับหลงลืมคนที่ดีต่อมันจริงๆ ไป

* นิ่งงันเป็นไก่ไม้ เป็นสำนวน หมายถึงเหม่อล้างด้วยความตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนแข็งที่อราวกับไม้สลักรูปไก่

พวกสัตว์นั้นมักจะรักแบบบักใจ ลองว่าได้รักใครแล้วก็จะไม่มีวันปล่อย ส่วนคนนะเธอ...บ้างก็อาจแน่วแน่ได้อยู่ชั่วระยะหนึ่ง บ้างก็มั่นคงได้ตลอดชีวิต

แต่สรุปแล้วไม่ว่าจะเป็นการมีรักอยู่ชั่วระยะหนึ่งก่อนจะเลิกรากันไปด้วยความเข้าอกเข้าใจ หรือโง่เขลาจนยอมให้คนอื่นกลั่นแกล้งรังแก แบบไหนจะดีกว่ากันนั้นก็ไม่มีใครบอกได้ แต่ในสายตาของคนทั่วไปแล้วมักจะมองว่าคนโง่เขลาที่ปล่อยให้ตัวเองถูกย้ายเป็นคนซื้อสัตย์กว่าเสียอย่างนั้น

เสียงรถที่แล่นผ่านไปช่วยให้สวีเจ้าอึ้งตึงสติกลับมาได้ พอได้สติแล้วหญิงสาวก็เปลือยหลุดขาออกมา บางทีเธอกคงอายุไม่น้อยแล้วจริงๆ ถึงได้คิดเยอะเยอะมากมาย เอาแต่วิตกกังวลได้แบบนี้

พอแล้ว! วันนี้เลิกงานเร็วหน่อยดีกว่า

สวีเจ้าอึ้งไม่เคยเลิกงานเร็วแบบนี้ พอกลับถึงบ้านเธอก็ตรงเข้าไปอาบน้ำอุ่น ก่อนจะออกมาดูซีรีส์เรื่องล่าสุดจนจบ จากนั้นก็โทรคุยกับเพื่อนเก่าที่ยุโรปอีกพักหนึ่ง เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ก่อนที่สวีเจ้าอึ้งจะเข้านอนก็พบว่าตัวเองลืมไปเอานมที่สั่งไว้ซึ่งยังวางอยู่ในกล่องรับนมด้านล่าง จึงสวมชุดนอนคลุมทับด้วยโอเวอร์โค้ตลงไปที่ชั้นล่างอย่างง่าย ๆ แต่เพิ่งจะเดินออกจากลิฟต์ได้ก็โชคร้ายต้องมาเจอกับฉู่จิงหง

ฉู่จิงหงในตอนนีกำลังนั่งยองๆ ไข่มื้อซ้ายถือกระดาษชำระ ส่วนมือขวาบีบจมูก ดูท่าพี่พีคิงถ่ายทั้งหน้าและเบา ในสายตาของสวีเจ้าอึ้งแล้วท่าทางของฉู่จิงหงดูเหมือนคนท้องผูก หน้าตาของชายหนุ่มมิดเบี้ยวอย่างทุกข์ทรมานสุดแสน พี่พีคิงถูกผูกเอาไว้กับที่จับประตูตึก ดวงตากลมโตไว้แต่เพียงสากะพริบปริบๆ มองท่าทางตลกๆ ของอดีตเจ้านาย

เฮอะ! คนคนนี้หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ สวีเจ้าอึ้งบ่นอุบในใจ หญิงสาวแสวงทำเป็นมองไม่เห็นแล้วเดินผ่านฉู่จิงหงไปหยิบนมในกล่องรับนม

ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับมาคอยลิปต์

"เดี๋ยวล่ะ ผอ. สวี"

หัวใจของสวีเจ้าอึ้งซาหนีบคล้ายว่ากำลังถูกบีบ เพราะเรื่องที่เขาไม่ยอมให้เกิดขึ้นได้เกิดขึ้นแล้ว เขาไม่ยอมให้สวีเจ้าอึ้งตอบก็ซิงเอ่ยบอกก่อน "ผมขอซื้อนมขวดในมือคุณได้ไหม"

สวีเจ้าอึ้งชะงัก เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่ฉู่จิงหงพูด เธอหันกลับมาจึงพบว่าฉู่จิงหงทั้งสิ่งปฏิภูลที่อยู่ในมือเรียบร้อยแล้ว

"เมื่อตอนบ่ายผู้ชายคนนั้นบอกว่าหามาฉันชอบดื่มมนนะ แต่ที่บ้านผมไม่มี..."

เธอไม่รอให้ฉู่จิงหงพูดจบก็ส่งขวดนมในมือให้เขาก่อนจะเดินเข้าไปในลิปต์

"ผมยังไม่ได้ให้เงินคุณเลยล่ะ ผอ. สวี!"

สวีเจ้าอึ้งเอือมไปเตรียมกดปุ่มปิดพร้อมเอ่ยบอก "ไม่จำเป็น"

เธอเริ่มมองผู้ชายคนนี้ไม่ออกแล้ว ทีแรกเธอรู้สึกว่าสิ่งที่เขาทำมันช่างไร้ความรับผิดชอบอย่างน่ารังเกียจจริงๆ จึงคิดว่าเขาคงไม่ได้ฟังที่ฉิ่งจยาโหย่วพูด แต่จริงๆ แล้วเขากลับทำได้ทุกอย่าง บางทีเขาคงทำได้แค่ชั่วคราวละมัง ไม่ก็อาจจะรู้สึกผิดชั่วคราวก็เลยกระตือรือร้นขึ้นมา

ระยะนี้สวีเจ้าอึ้งงานยุ่งมากเลยมีแรงมาง้างกับเขาน้อยลง ตกกลางคืนเธอก็รู้สึกปวดศีรษะจึงเข้านอนอย่างรวดเร็ว และตื่นขึ้นมาอีกครั้งตอนตะวันสว่างโร่ พอดูนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลาเก้าโมงกว่า เธอรู้สึกไม่สบายเท่าไรห์ ประเมินแล้วคงไปโรงพยาบาลสัตว์ไม่ไหวจึงโทรหาผู้ช่วยเพื่อส่งเรื่องสำคัญสองสามอย่างก่อนยอมให้ตัวเองได้หยุดพักบ้าง สวีเจ้าอึ้งตม่น้ำขิงดื่มหวังให้รู้สึกดีขึ้น แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ผล ดังนั้นต่อให้เธอ

ไม่อยากจะออกจากบ้านมากแค่ไหนก็ยังจำเป็นต้องออกไปซื้อยาที่ร้านขายยา
อยู่ดี

สวีเจ้าอิ่งแต่งตัวออกจากบ้าน แต่กลับเห็นกล่องกระดาษสองสามใบ
ตั้งอยู่ที่หน้าประตูห้อง บนกล่องมีโพสท์อิตติดอยู่หนึ่งใบ เธอก็มอง
หยิบกล่องขึ้นมาดูแล้วจึงพบว่ามันเป็นนมอัดเม็ดจำนวนมากกล่อง

'ของฝากจากบ้านเกิดเล็ก ๆ น้อย ๆ แทนคำขอบคุณ
คุณจิงหง'

คุณจิงหงเป็นคนห้าใหญ่สามหนา แต่ลายมือกลับสวยมาก สวีเจ้าอิ่ง
จึงมาประโยคหนึ่งเบา ๆ กับตัวเองว่า "เด็กชะมัด" แล้วโยนกล่องนมอัดเม็ด
เข้าไปในห้อง

แม้อากาศที่เชียงใหม่จะไม่สามารถเรียกได้ว่าหนาวมาก แต่ลมก็เย็น
จนบาดกระดูก ประกอบกับสวีเจ้าอิ่งไม่สบายเป็นทุนเดิม ทำให้เธอยิ่ง
รู้สึกว่ากาศแบบนี้ไม่ชวนออกนอกบ้านเลย โชคดีที่ร้านขายยาอยู่แถว
ทางเข้าคอนโดฯ ทำให้เธอสามารถซื้อยาสองสามอย่างแล้วกลับมาได้
อย่างสะดวกง่ายดาย ทว่าตอนที่กลับมาหญิงสาวก็เห็นคุณจิงหงขับรถออฟโรด
เข้ามาในคอนโดฯ น่าจะเป็นเพราะเขาขับรถค่อนข้างเร็วจึงไม่เห็นเธอ

ดูท่าแล้วเขาคงจะพาพี่ไปเจอแฟนเก่ามา สวีเจ้าอิ่งอวยพรให้ทุกอย่าง
ผ่านไปได้ด้วยดี เพราะถ้ามันดี เธอย่อมไม่มีเรื่องให้กังวล

กลับมาถึงห้องสวีเจ้าอิ่งก็กินยาแล้วนอนหลับสนิท เธอตื่นขึ้นมา
อีกครั้งตอนท้องฟ้าดำนอกมิดแล้ว หญิงสาวเหงื่อแตกพลั่กหน้าแดงก่ำ
เป็นหลักฐานแสดงว่ายาออกฤทธิ์ เวลานั้นนอกจากความรู้สึกปวดเมื่อย
เนื้อตัวแล้ว อาการปวดศีรษะก็ลดลงไปไม่น้อย

สวีเจ้าอิ่งเป็นคนอยู่หนึ่งไม่เป็น หลังนอนพักมาหนึ่งวันเต็ม ๆ เธอก็

รู้สึกผิดและไม่อยากสิ้นเปลืองเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์อีกจึงรีบเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อตรวจสอบบทความวิชาการกับข้อมูลที่เกี่ยวข้อง สวีเจ้าอึ้งรู้ว่าจริง ๆ แล้วที่ตัวเองเปิดโรงพยาบาลสัตว์ก็เพื่อทำการวิจัย แรกๆ ที่มาเชียงใหม่ก็เป็นเพราะแล็บวิจัยสัตว์ของวิทยาลัยครูของที่นี่นั่นดีที่สุดในประเทศ เธอได้รับการแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาจึงทำให้สามารถย้ายมาทำงานวิจัยที่นี่ได้สะดวก ถ้าพอมีเวลาเหลือจากการอ่านบทความวิชาการแล้วเธอก็จะเข้าห้องแล็บ แต่งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาโรคระบาดในสัตว์ของเธอยังคงไม่มีความคืบหน้ามากเท่าไรนัก

หลังอ่านบทความวิชาการที่ชวนให้ปั่นป่วนไปสองเรื่อง สวีเจ้าอึ้งรู้สึกเหมือนสมองมีเสียงดังเปรี้ยะๆ เลยกอดแว่นตาออกแล้วนวดขมับที่เริ่มปวด ที่แรกเธอคิดว่าเสียงที่ตั้งอยู่ในหูเป็นแค่อาการหูแว่ว จนกระทั่งเสียงกริ่งประตูดังได้ห้าหกครั้งเธอก็ค่อยรับรู้ได้ว่ามีคนอยู่ที่นอกประตูจริงๆ

สวีเจ้าอึ้งเปิดประตูห้องแล้วพบว่าฉู่จิงหงกำลังยืนอยู่ด้านนอกท่าทางทำอะไรไม่ถูก เขาอ้อมพีพีที่ถูกห่อด้วยผ้าขนหนูเอาไว้พุดรัวเร็ว "ขอโทษที่มารบกวนตอนกลางดึกครับ ผอ. สวี แต่ผมอยากให้คุณช่วยดูหมาให้หน่อย มัน...เหมือนจะไม่สบาย"

หัวใจของสวีเจ้าอึ้งเต้นตุบๆ รู้สึกเหมือนจะหน้ามืดไปวูบหนึ่ง "นี่คุณดูแลมันยังไง"

"ผมไม่ทันมอง มันก็เลยตกลงไปในน้ำ"

สวีเจ้าอึ้งบัดปอยผมที่อยู่ตรงหน้าผากไปด้านหลัง เธอรู้สึกว่าเลือดลมกำลังเดือดพล่าน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะไข้หรือโทสะที่ทำให้ผิวแก้มแดงก่ำอย่างน่ากลัว

"ไม่ถึงวันมันก็ตagn้ำแล้วเนี่ยนะ?! ตกลงคุณดูแลมันประสาอะไรกัน"

วันนี้ฉู่จิงหงหมดความมาดแมนที่สะสมมาทั้งชีวิต ตอนนี้อยู่ตรงหน้าสวีเจ้าอึ้งด้วยท่าทางเหมือนเด็กทำความผิดมาคนหนึ่ง ชายหนุ่ม

ถอนหายใจก่อนจะตอบ "อยากด่าเอาไว้อ่อยด่าได้ไหม ตอนนี้อยู่มันก่อน เมื่อตอนเย็นมันตัวสั้นตลอด แถมยังอ้วนของที่กินเข้าไปออกมาด้วย"

สวีเจ้าอึ้งรับตัวพีพีที่อยู่ในมือของฉูจิงหงมา พีพีถูกห่อตัวอยู่ในผ้าขนหนู เผยให้เห็นเพียงดวงตาน้ำวาว มันกำลังตัวสั้นอยู่จริงๆ การตกน้ำในวันที่อากาศหนาวแบบนี้...ไม่ป่วยสิแปลก

หญิงสาวรีบกลับเข้าไปในห้องทันที ในขณะที่ฉูจิงหงยังยืนอยู่ด้านนอก ลมหวีดหวิวพัดเข้ามาทางประตูจนสวีเจ้าอึ้งขนลุกไปทั้งตัว

"ทำเบ๊อไปเป็นไก่ไม้อะไรอยู่ตรงนั้นล่ะ?! ถ้าคุณไม่กลับก็รีบๆ ปิดประตูแล้วเข้ามา"

ฉูจิงหงได้ยีนก็รีบเดินเข้ามาในห้องก่อนจะปิดประตูทันที พีพียี้ตัวเปียกโชก เธอจึงคิดว่าฉูจิงหงคงไม่ได้ทำอะไรเลย นึกแล้วสวีเจ้าอึ้งก็รู้สึกรังเกียจเขามากยิ่งขึ้น

"มันตกน้ำได้ยังไง" สวีเจ้าอึ้งตรวจอาการพลางสอบถาม

"มันไล่ตามรถแฟนเก่าผม"

สวีเจ้าอึ้งรู้สึกต่อต้านในอกอยู่พักหนึ่งก่อนเอ่ยถาม "แล้วทำไมคุณถึงไม่จับสายจูงไว้ล่ะ"

ฉูจิงหงตั้งท่าจะพูด แต่สุดท้ายกลับเกาศีรษะเงิบๆ ไม่พูดอะไร เธอคิดว่าเรื่องคงเกี่ยวข้องกับแฟนเก่าเขา

ถึงจะบอกว่าสุนัขว่ายน้ำเป็น แต่อากาศหนาวแบบนี้ และในน้ำที่เย็นจัดจนเป็นน้ำแข็งเช่นนั้นก็ทำให้พีพีหนาวจนสาหัส สวีเจ้าอึ้งตรวจอาการอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อพบว่ามันไม่ได้เป็นอะไรมากจึงค่อยเบาใจลงได้ โชคดีที่ในห้องของเธอมียา สวีเจ้าอึ้งจึงฉวยโอกาสให้พีพีหนึ่งเข็ม ก่อนจะเอาผ้าห่มขนสัตว์สีส้มคอร์ลมาห่มให้มัน พอเห็นพีพีหลับตาครางเบาๆ เรียกบ๊อย สวีเจ้าอึ้งจึงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนอย่างมีนัยๆ เพื่อไปรินน้ำร้อน

สวีเจ้าอึ้งเห็นฉูจิงหงพับแขนเสื้อขึ้นเกาที่นอนแขนทั้งสองข้างอย่าง

อดไม่อยู่ เธอเดาว่าคงเป็นเพราะเขาโดนตัวเจ้าพีพีเลยรู้สึกไม่สบายตัว

"ในเมื่อคุณไล่แฟนเก่าไปแล้ว งั้นก็ยกพีพีให้ฉันเถอะ พรุ่งนี้ก็ไปเซ็นเอกสารสละสิทธิ์การเลี้ยงดูด้วย โอเคไหม"

"โอเค งั้นพรุ่งนี้ผมจะไปทำงานพร้อมคุณ จะได้วะเซ็นเอกสารเลย" ฉูจิงหงเห็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ยังไม่แกะซองวางอยู่บนโต๊ะเลยอดถามไม่ได้ "ผอ. สวี คุณยังไม่ได้กินข้าวหรือ"

"อืม คุณรีบไปเถอะ ฉันจะพักผ่อนแล้ว"

ฉูจิงหงยิ้มประจบก่อนถอยออกจากห้องไป

จังหวะที่ประตูปิดลง สมอของสวีเจ้าอิ่งมีเสียงวิ่งๆ ดังขึ้น เธอคาดคิดว่าคราวนี้คงเป็นหวิดค่อนข้างรุนแรง หญิงสาวหันไปมองพีพี เวลานี้มันตัวไม่สั้นแล้ว และกำลังค่อยๆ เข้าสู่ห้วงนิทรา เธอห่มผ้าให้มันใหม่อีกครั้งก่อนจะลุกไปหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปห่อที่ขึ้นชั้นมา แต่เพิ่งจะแกะซองไม่กี่วินาทีก็มีเสียงกริ่งประตูดังขึ้นอีก

สวีเจ้าอิ่งมองลอดตาแมวออกไป ฉูจิงหงอีกแล้ว! เธอเปิดประตูผางทำเอาฉูจิงหงที่อยู่ข้างนอกสะดุ้งโหยง

"อะไรอีก?!"

แม้ว่าเสียงของสวีเจ้าอิ่งจะดูรำคาญใจ แต่ฉูจิงหงกลับไม่ถือสา เขาชูถุงใบเล็กใบใหญ่ในมือให้เธอดู พุดพร้อมส่งยิ้มซื่อๆ ให้ "อย่ากินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเลย ผมจะทำให้คุณกินเอง"

ไม่รอให้สวีเจ้าอิ่งตอบรับ ฉูจิงหงก็พาตัวเข้าห้องมาก่อนแล้ว

"คนอย่างคุณนี่ตีช้ำกับคนเก่งจังนะ ฉันขอให้คุณมาทำอาหารให้หรือไง"

ฉูจิงหงไม่โกรธซ้ำยังหัวเราะ "หึๆ ที่จริงผมก็ยังไม่ได้อินข้าวเหมือนกัน ยังไงซะมีเพื่อนกินด้วยกันก็ยิ่งช่วยให้เจริญอาหารมากกว่า"

"ไม่จำเป็น"

ฉูจิงหงเห็นสวีเจ้าอิ่งตั้งท่าจะไล่เลยรีบบอก "ผมเอาแป้งห่มี่มาด้วย"

ขอเวลาอย่างมากแค่นี้สิบนาที ทำเสร็จผมจะไปแล้ว"

สวีเจ้าอึ้งเป็นคนรู้จักกาลเทศะ และตลอดยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาเธอไม่เคยหลุดทำกิริยาท่าทางที่ไม่ดีมาก่อน ดังนั้นต่อให้นึกซึ้งฉุฉิงหงมากกว่านี้ แต่ตัวเขาแสดงท่าทีว่าอยากทำอาหารให้ เธอจึงเลิกแข็งข้อใส่แล้วปล่อยเขาไว้ในห้องครัว

หญิงสาวเดินย้อนกลับไปโต๊ะอาหาร เก็บหนังสือที่วางเกือบนโต๊ะ พลองลอบมองฉุฉิงหง เสียงเคร้งคร้างภายในห้องครัวยกกับร่างบึกบึนของฉุฉิงหงที่สวมผ้ากันเปื้อนสีชมพูของเธออยู่ให้ความรู้สึกขัดแย้งแบบแปลกๆ

สิ่งที่ฉุฉิงหงนำมาคือแป้งหมี่ ดูจากท่าทางการทำอาหารของเขาก็สมแล้วที่เป็นเจ้าของร้านอาหาร หรือว่าไหล่กว้างกับกล่อมเป็นมัดของเขานั้นจะเกิดจากการทำเส้นหมี่กัน ผิวของฉุฉิงหงขาวจั๊ต ถ้าเขาไม่มีเคราะห์คงดูไม่ออกเลยว่าเป็นหนุ่มชามองโกเลียใน

ไม่นานภายในห้องครัวยกมีไอร้อนพลุ่ง ไอร้อนไปเกาะบนหน้าต่างเป็นฝ้าบางๆ ขวางกันโลกด้านนอกไว้

สวีเจ้าอึ้งกำลังเหม่อตอนบะหมี่ถูกยกมาตรงหน้า พอสติกลับมา ก็เลื่อนสายตาไปที่ตะเกียบ

"ถ้าหาก ผอ. สวีไม่อยากเห็นผม ผม...ขอยกกลับหนึ่งชามแล้วกัน พรุ่งนี้ผมจะเอาชามมาคืน"

"นั่งกินที่นี่แหละ"

"หา!" ฉุฉิงหงร้องลั่นก่อนจะนั่งค้ำไปชั่วขณะ

สวีเจ้าอึ้งทวนซ้ำอีกครั้ง "คุณนั่งกินที่นี่แล้วค่อยไป จะได้ไม่ต้องเดินกลับไปกลับมา ไม่จบไม่สิ้น"

"อ้อ" ฉุฉิงหงร้อง จากนั้นก็เ้มปากแล้วนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามกับสวีเจ้าอึ้ง

สวีเจ้าอึ้งมองบะหมี่ในชามที่มีมันฝรั่ง พริกหยวกเขียว กับเนื้อไอร้อนลอยขึ้นมาปะทะผิวแก้มของหญิงสาว ทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้

ย้อนกลับไปที่บ้านหลังน้อยในเมืองเล็กที่มีบะหมี่ร้อนๆ ในห้องมืดๆ ตอนหน้าหนาว เธอเอามือที่เย็นจนแข็งจับชาม ความร้อนที่ได้รับนั้น ทำให้รู้สึกสบายเป็นที่สุด

"รีบกินสิครับ เหม่อทำไมนะ" ฉูจิงหงสูดเส้นบะหมี่พลางพุด เสียงสูดบะหมี่ของเขาค่อนข้างดัง

สวีเจ้าอิ่งใช้ตะเกียบเขี่ยเนื้อ "นี่มันอะไร"

"เนื้อแกะ เป็นเนื้อที่ดีที่สุดในบ้านผม"

"บอกแล้วไงว่าฉันไม่กินเนื้อแกะ"

"ขอโทษที่ ผมลืมนะ" ฉูจิงหงพุดพลางเลื่อนชามของตัวเองมาตรงหน้าสวีเจ้าอิ่ง "คุณไม่กินก็ซื้อให้ผมแล้วกัน จริงๆ หน้าหนาวนี้เนื้อแกะช่วยบำรุงร่างกายได้ดีที่สุด คุณนี่ไม่รู้จักระมัดระวังสุขภาพเลย"

สวีเจ้าอิ่งโยนเนื้อแกะชิ้นใหญ่ใส่ชามของฉูจิงหงโดยไม่เอ่ยคำใดแล้วยื่นหน้าเข้าไปดมกลิ่น

"ไม่ต้องดมหรอก เนื้อนี้ไม่สาบสักนิด" ฉูจิงหงมองความเรียงมากของหญิงสาวด้วยความรู้สึกไม่พอใจนิดๆ

สวีเจ้าอิ่งไม่สนใจฉูจิงหง เธอหยิบชอชกระปุกเล็กจากตู้เย็นออกมาวางตรงหน้าก่อนจะฝืนใจเริ่มตักกิน บะหมี่ชามนี้ไม่มีกลิ่นสาบ แสดงว่าวัตถุดิบที่ใช้มันสดใหม่ เธอไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันจึงรู้สึกว่บะหมี่ชามนี้มีรสชาติดีมาก ถ้าไม่ใช่เพราะฉูจิงหงยังอยู่ในห้อง ตัวเธอที่ตอนนี้กำลังแก้งทำเป็นสำรวมอยู่คงยกซัดโฮกๆ จนหมดเกลี้ยงไปนานแล้ว

คนสองคนที่เคยมีเรื่องกันกลับนั่งกินอาหารอยู่ที่โต๊ะตัวเดียวกันโดยไม่มีบทสนทนา ทำให้บรรยากาศค่อนข้างกระอักกระอ่วน สวีเจ้าอิ่งรับรู้ถึงความกระอักกระอ่วนนี้ได้เช่นเดียวกับฉูจิงหง และตอนนี้เป็นเวลาตีมากแล้ว หนูม่เสดกับสาวโสดมาอยู่ด้วยกันแบบนี้ก็ยิ่งทำให้วางตัวไม่ถูก

แล้วจู่ๆ ฉูจิงหงก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงวิ่งเข้าครัวไปหยิบนมหลายกล่อง

มาวางบนโต๊ะของสวีเจ้าอิ่ง "เมื่อเช้าผมไปเอามาจากร้าน กะว่าพุงนี้จะให้หมากิน แต่ในเมื่อมันมาอยู่กับคุณแล้ว ผมเลยถือโอกาสเอามาให้ด้วย ผมเอามาเยอะนะ ที่เหลือคุณก็เอาไว้ดื่มเองได้เลย"

สวีเจ้าอิ่งเงยหน้าขึ้นมองฉู่จิงหงแวบหนึ่ง อดทำเสียงจี้จี้ไม่ได้ "แหม คุณอุตสาหืหาหมามาไว้ให้หมาแบบนี้ สงสัยฉันต้องมองคุณใหม่ แล้วจริงๆ"

"ถึงผมจะเลี้ยงมันไม่ได้ แต่ไม่ได้แปลว่าผมไม่สนใจมันนะ"

สวีเจ้าอิ่งวางตะเกียบก่อนจะหันไปมองพีพีที่หลับสนิท แล้วถามอย่างอดไม่อยู่ "คุณกลัวหมาขนาดนี้ ทำไมถึงรับเลี้ยงมันล่ะ"

ฉู่จิงหงสูดปะหมี ทำท่าเหมือนไม่ได้ยิน หลังเงยไปสั๊กพักก็ตอบกลับมา "ตอนแรกแฟนเก่าผมเป็นคนเลี้ยงหมา แต่พอเราสองคนเลิกกัน เขาก็ไปเมืองนอก วันหนึ่งผมบังเอิญผ่านไปแถวๆ บ้านเก่าของเธอแล้วเจอมันกำลังคุ้ยหาของกินในถังขยะ มันจำผมได้ พอเห็นผมก็เลยเกาะติดผมหนีบ แล้วจะให้ผม 'ทนเห็นคนตายแล้วไม่ช่วย' ผมทำไม่ได้หรอก ผมกลัวหมา แต่ก็ไม่กล้าทิ้งมัน เลยต้องจ่ายเงินเพื่อให้คุณช่วยดูแล"

คำอธิบายของฉู่จิงหงสามารถคลี่คลายความสงสัยเรื่องการกระทำก่อนหน้านี้ของเขาได้หมด

"พูดแบบนี้แสดงว่าคุณก็เป็นคนมีความรับผิดชอบคนหนึ่งนี่"

ฉู่จิงหงหัวเราะหึๆ "ก็ไม่ถึงกับมีความรับผิดชอบหรอก แต่อดรันทนไม่ไหว จะว่าไปคนที่ใจร้ายที่สุดคือผู้หญิงอย่างพวกคุณ บอกจะทิ้งก็ทิ้งเลย ทั้งความรัก ทั้งสัตว์เลี้ยง อะไรที่ตัวเองคิดว่าไม่โอเคก็หักใจทิ้งได้หมด"

สวีเจ้าอิ่งมองค้อน "ช่วยเก็บเอาคำพูดเหยียดเพศของคุณกลับไปด้วย ได้ไหม"

เมื่อนั้นฉู่จิงหงถึงเพิ่งรู้สึกที่ตัวเองพูดอะไรผิดไป รีบหุบปากฉับ

"คราวหน้าถ้าแฟนเก่าคุณกลับมาหาหมาอีกจะทำยังไง ฉันคงยืมมันมา

จากครอบครัวอุปถัมภ์ให้อีกไม่ได้หรอกนะ"

"ไม่แล้วจ้ะ ที่เธอมาดูพีพีก็เพราะอยากหาเรื่องมาเจอผม ขนาดหมาวิ่งไล่ตามรถ เธอยังไม่ยอมลงจากรถมาดูมันเลย คนแบบนี้...ผมไม่ปล่อยให้มาเจอหมาอีกหรอก"

"คุณก็ชัดเจนดี แบบนี้แหละดีที่สุดแล้ว ช่วยป้องกันปัญหาในอนาคตได้"
 ฉูจิงหงดูนาฬิกาข้อมือ เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว เขารู้ตัวว่ามันเลยเวลาจึงรีบลุกขึ้นขอตัวลาจากไป

สวีเจ้าอึ้งหยิบซองสจากตู้เย็นหนึ่งกระปุกมาส่งให้ฉูจิงหง "คนแบบฉันไม่ชอบติดต่อน้ำใจคนอื่น นี่เป็นของตอบแทนที่คุณช่วยทำอาหารเย็นนี้"

หญิงสาวปิดประตูห้องลงทันทีโดยไม่มีคำลา ไฟอัตโนมัติตรงหน้าประตูที่โถงทางเดินดับลง ฉูจิงหงก็เดินเข้าไปในลิฟต์พร้อมกระปุกซองสในมือ เขาทำปากย่น *ผู้หญิงคนนี้หัวรั้นสินดี*

ถึงสวีเจ้าอึ้งจะรู้สึกหวั่นใจ แต่ครั้งนี้ฉูจิงหงรักษาคำพูดของเขาไว้ได้ ชายหนุ่มเซ็นเอกสารสละสิทธิการเลี้ยงดูอย่างไม่อึดออดและชำระเงินกับโรงพยาบาลสัตว์ทั้งหมด สวีเจ้าอึ้งมองฉูจิงหงเดินข้ามถนนกลับไปยังร้านบ้านฟาร์มที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแล้วถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก

ในที่สุดเรื่องวุ่นๆ ที่เหมือนผ้าพันเท้าก็ถึงคราวสิ้นสุด เธอรู้สึกสมพอใจปลดปล่อยขึ้นมาทันที ไม่มีอาการปวดอีกต่อไป แสงตะวันสดใสที่นอกหน้าต่างส่องลอดเข้ามาถึงในหัวใจ ทำให้รู้สึกราวกับว่าชีวิตของเธอกำลังจะงดงามขึ้น และยังทำให้นึกอยากออกไปเดินช้อปปิ้ง กินของอร่อยๆ อีกด้วย

สวีเจ้าอึ้งรู้สึกโล่งไปทั้งตัว เธอไม่ลืมโทรไปหาเจิงจยาไหย่วเพื่อบอกเรื่องที่พีพีกลับมาแล้วให้เขารู้

"จันตอนเย็นผมไปปรับมันกลับตอนหลังเลิกงานได้ไหมครับ"
 เจิงจยาไหย่วถาม

"พี่พี่ป่วยนิดหน่อย คงต้องทิ้งไว้ที่โรงพยาบาลสักสองสามวันคะ เอาไว้มันอาการดีขึ้นแล้วคุณค่อยมารับมันกลับจะดีกว่านะคะ"

"แบบนี้ก็ดีครับ ผมสบายใจกว่าถ้าพี่พี่อยู่กับคุณ เอ่อ...เจ้าอิง คุณคงไม่ลืมนัดของเราใช่ไหมครับ"

สวีเจ้าอิงเคาะศีรษะเบาๆ นิดอะไรกัน ทำไมฉันถึงนึกไม่ออกนะ

"เอ่อ..."

"คุณลืมนะ... ด้วย กิจงานมีตติ้งส่วนตัวเลี้ยงแสนรักวันเสาร์ไงครับ"

คำเตือนของเฉิงจยาโหย่วทำให้สวีเจ้าอิงนึกถึงนัดที่เธอลืมนัดไปแล้ว ขึ้นมาได้ "โอเคค่ะ"

"ฉันขอรบกวนคุณให้ช่วยจัดโปรแกรมชั้นของทางโรงพยาบาลไว้ให้ ลักหน่อยด้วยได้ไหมครับ ถึงพวกเขาจะเป็นลูกค้าระดับสี่ล้าน แต่ก็ยังชอบ ของขวัญกับคูปองอะไรพวกนี้กันสุดๆ"

สวีเจ้าอิงหัวเราะ "ไม่มีปัญหาค่ะ คุณอุตส่าห์ช่วยหาลูกค้าให้ฉันทั้งที่ฉันต้องให้ความร่วมมือเต็มที่อยู่แล้ว"

"เออ จริงสิ วันนี้ผมยุ่งๆ นิดหน่อย คงไม่ได้ไปที่โรงพยาบาลของคุณนะ ไว้เดี๋ยวผมจะให้พนักงานเอาของไปส่งให้ค่ะ"

หลังคุยโทรศัพท์กันสั้นๆ จบ ก่อนเลิกงานสวีเจ้าอิงก็ได้รับของจาก พนักงานที่เฉิงจยาโหย่วสั่งให้นำมาให้ มันเป็นกล่องของขวัญที่ถูกห่อมา อย่างดี

พอกลับถึงบ้านแล้วสวีเจ้าอิงจึงเปิดห่อออกดู ข้างในนั้นเป็นชุดเดรส หนึ่งชุด ป้ายราคาถูกแกะออกไปแล้วเหลือแต่โลโก้ของแบรนด์เสื้อผ้าไว้ เท่านั้น แบรนด์นี้ราคาแพงหูฉี่ แม้เธอจะมีความรู้สึกดีๆ ต่อเฉิงจยาโหย่ว แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นที่จะรับของขวัญราคาแพงขนาดนี้ไว้ได้ เธอจึงไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรกับมันดี

ถึงสวีเจ้าอึ้งจะรู้ที่อยู่แล้วว่าสิ่งที่เขาทำนั้นมันหมายความว่าอย่างไร
 ทว่าเธอก็ยังส่งข้อความไปถามอีกฝ่าย

'คุณส่งเสื้อฟ้ามาให้ฉันแบบนี้...หมายความว่ายังไงคะ'

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น เฉิงจยาโหย่วก็ตอบกลับมา

*'อย่าคิดมากสิ พอดีลูกค้าเอาของขวัญตอบแทนมาให้ ผมก็เลย
 เก็บเผื่อไว้ให้คุณหนึ่งชิ้นนะ'*

แบบนี้เอง สวีเจ้าอึ้งค่อยหยิบเดรสออกมาดู ขนาดพอดีตัวเป๊ะ
 ชุดเป็นคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุดของซีซันนี้ เธอสวมแล้วไปยืนมองซ้ายที่
 ขวาที่อยู่ตรงหน้ากระจก เดรสเป็นสีม่วงอ่อนๆ ซึ่งเหมาะกับเธอมาก และ
 แพตเทิร์นก็เป็นแบบที่เธอชอบด้วย

สวีเจ้าอึ้งจึงส่งข้อความไปหาชายหนุ่มอีกครั้ง

'กำไรของฉันจริงๆ'

หลังจากนั้นเฉิงจยาโหย่วก็ส่งอีโมติคอนหน้ายิ้มกลับมาให้ และไม่ได้
 ตอบอะไรอีก

เมื่อถึงวันเสาร์ที่นัดกันไว้ ในวันนี้สวีเจ้าอึ้งไม่ได้มีนัดอะไรเป็นพิเศษ
 จึงมีเวลาว่างให้ตัวเองมากพอที่จะมาทำกิจกรรมโปรโมตโรงพยาบาลสัตว์
 ที่ธนาคารจัดขึ้นได้ หญิงสาวทำป้ายและของที่ระลึก รวมถึงตั้งใจว่า
 จะเอาพนักงานอีกสองคนไปช่วยด้วย

เฉิงจยาโหย่วโทรมาหาสวีเจ้าอิงแต่เช้าเพื่อกำชับเรื่องต่างๆ ในวันนี้
"เจ้าอิง ผมต้องไปดูสถานที่แต่เช้าเลยจะให้คนไปปรับคุณแทนนะ"

"ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันขับรถไปเองได้ แต่พี่เพียงไม่คอยสบายเท่าไร
ฉันว่าจะไม่เอาพี่ไปด้วย"

หลังเรียบไปพักหนึ่ง เฉิงจยาโหย่วบอก "ผมว่าจะให้ดีศรพาพี่
ไปด้วยดีกว่า เพราะเพื่อน ๆ ในวงการของผมเคยลงภาพเจ้าพี่พีในสตอรีกัน
ทั้งนั้น อีกอย่างกิจกรรมในวันนี้ก็ทำเพื่อหาเพื่อนให้พี่พีด้วย ถ้ามันไม่ไป
คงไม่ดี"

สวีเจ้าอิงหยุดคิดเล็กน้อยก่อนจะตอบรับ "งั้นฉันจะพาพี่พีไปแป๊บหนึ่ง
แล้วให้มันพักนะคะ"

"เจ้าอิง คุณใส่เดรสที่ผมให้คุณวันนั้นได้หรือเปล่าครับ ผมกะไซส์
ดูคร่าวๆ แต่ไม่รู้ว่าคุณใส่แล้วจะสวยไหม"

"ใส่ได้ค่ะ"

กำชับเรื่องต่างๆ เสร็จแล้ว แต่เฉิงจยาโหย่วก็ยังไม่ยอมวางสาย
ทำให้สวีเจ้าอิงรู้ว่าเขาต้องมีเรื่องที่ยังพูดไม่หมดแน่ๆ

"จยาโหย่ว...คุณมีอะไรจะบอกฉันอีกหรือเปลาคะ ถ้าไม่มี ฉันจะ
วางสายแล้วนะ"

เฉิงจยาโหย่วกระแอมให้คอโล่งขึ้นก่อนจะเอ่ยถาม "เจ้าอิง...ผม
ขออะไรคุณอย่างหนึ่งได้ไหม"

สวีเจ้าอิงหลุดขำออกมา "พูดมาได้เลยคะ"

"ไม่ว่างานวันนี้จะเป็นยังไง คุณจะต้องไว้หน้าผมบ้างนะครับ อย่า
ซักสีหน้าหรือโมโหนะ โอเคไหม"

"ทำไมเธอคะ หรืองานที่ฉันจะไปวันนี้คืองานเลี้ยงหงเหมิน*"

* งานเลี้ยงหงเหมิน เกิดขึ้นหลังจากสิ้นสุตราวงศ์ฉิน เป็นงานที่เซี่ยงอวีจัดเฉลิมฉลองที่ด่านหงเหมินนอกเมือง
เสียนหยางหลังจากชนะสงครามและเชิญหลิวปังให้มาเข้าร่วม แต่แท้จริงแล้วเป็นการจัดฉากเพื่อลอบสังหารหลิวปัง
ปัจจุบันใช้เปรียบกับงานเลี้ยงที่จัดขึ้นมาโดยประสงศ์ร้าย

"จะเป็นแบบนี้ได้ยังไงกัน"

"งั้นอีกเตี้ยเจอกันคะ"

สวีเจ้าอึ้งอึ้งพื้พื้ที่ยังสะลึมสะลือขึ้นรถก่อนจะขับออกไป เช้าวันเสาร์ ถนนไม่แออัดหรือวุ่นวายเหมือนวันที่ผ่านๆ มา ถนนโล่ง อากาศก็ดี และความจริงต่อให้เจิงจยาโหย่วไม่ขอ สวีเจ้าอึ้งก็สวมเดรสสีม่วงอ่อนตัวนั้น อยู่แล้ว ผู้หญิงมักจะแต่งตัวสวยเพื่อให้คนรักชม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจิงจยาโหย่วเป็นคนให้เดรสตัวนี้เธอมาด้วย

ไม่ว่าเมื่งเทียบเทียบจะพูดว่ายังไง แต่ในที่สุดต้นไม่เหลืออย่างเธอก็ผลิดอกแย้มบาน

งานมีตตั้งสัตว์เลี้ยงแสนรักจัดขึ้นในโรงแรมห้าดาวที่เพิ่งเปิดใหม่แห่งหนึ่งในเชียงใหม่ ธนาคารฮุ่ยต่าหมาห้องจัดเลี้ยงทั้งห้อง เธอก้าวลงจากรถก็เห็นภาพแขกเหรื่อที่มาร่วมงานปรากฏอยู่บนจอแอลอีดีหน้าโรงแรม สวีเจ้าอึ้งเพิ่งจะมาถึงหน้าประตูห้องจัดเลี้ยง สาวสวยใส่สายสะพายของธนาคารฮุ่ยต่าก็เดินมาต้อนรับ

"คุณคือพี่สะใภ้ใช่ไหมคะ รีบเข้ามาก่อนสิคะ... พี่เจิงกำลังทำงานอยู่ข้างใน"

เธอหน้าเหวอที่ถูกเรียกแบบนี้ แต่ยังไม่ทันจะได้มีปฏิกิริยาอะไร ก็ถูกดึงเข้าไปในห้องจัดเลี้ยงแล้ว สาวสวยคนนั้นร้องเรียกชื่อเจิงจยาโหย่วมาแต่ไกล สวีเจ้าอึ้งเห็นเจิงจยาโหย่วที่อยู่ห่างออกไปรีบปราดเข้ามาเหมือนลูกธนูก็เริ่มเข้าใจได้ มีน่าละสาวสวยคนนั้นถึงได้เรียกเธอเป็นพี่สะใภ้ เพราะเจิงจยาโหย่วสวมชุดเดรสเดียวกับเธอ เห็นได้ชัดว่าเสื้อผ้าของทั้งคู่นี้เป็นเซ็ทคู่รัก

สวีเจ้าอึ้งนึกดีใจเล็กๆ แต่ก็ต้องพยายามสะกดกลั่นความรู้สึกถึงโลดเอมาได้

"อะไรกันคะ ลูก้าธนาคารของคุณให้ของขวัญมา คุณก็เลยเอา

กับเขาด้วยเหรอ"

เฉิงจยาโหย่วหัวเราะอย่างกระอักกระอ่วนนิดๆ "ถ้าไม่พูดแบบนี้ คุณจะไม่ยอมรับไว้เหรอ บุคลากรของศูนย์อยู่ด้านตะวันตกของห้องจัดเลี้ยงครับ"

"ฉันต้องทำอะไรบ้างคะ...ผู้จัดการเฉิง"

"มีงานเสวนาเรื่องการดูแลสุขภาพของสัตว์เลี้ยง หลังจากนั้นก็จะในช่วงฟรีครับ ถึงตอนนั้นถ้าคุณเหนื่อยจะกลับก่อนก็ได้นะ"

เฉิงจยาโหย่วรับสายจุงไปจากมือของสวีเจ้าอิ่ง เขาอุ้มพีพีไว้ในอ้อมแขนแล้วไปทักทายแขกเหรื่อในงานพลางแนะนำพีพีกับลูกสุนัขตัวอื่นๆ แต่น่าเสียดายที่พีพีดูไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

ตอนนี้เองที่สวีเจ้าอิ่งเพิ่งรู้ว่างานมีตั่งสัตว์เลี้ยงแสนรักนี้จัดขึ้นเพื่อลูกค้าที่มักเป็นครอบครัว พวกเขากรี้อีพีล้วนพาครอบครัวมาออกงานด้วยกัน มีน้ำเธอกับเฉิงจยาโหย่วถึงต้องสวมชุดคุกกี้เพื่อให้เข้ากับงาน และไม่น่าแปลกที่เฉิงจยาโหย่วจะขอเธอว่าอย่าโมโหและไว้หน้าเขาบ้าง เพราะพวกเขายังไม่ทันได้บอกชะตาแปดอักษร* ก็ถูกมองว่าเป็นครอบครัวเดียวกันเสียแล้ว ถ้าเธอไม่ถูกตาต้องใจเฉิงจยาโหย่ว คาดว่าคงซักสีหน้าใส่เขาไปนานแล้ว

ธนาคารอยู่ต่าจัดกิจกรรมเพื่อตอบแทนลูกค้ารายใหญ่ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีมาก ไม่เพียงมีโรงพยาบาลสัตว์เท่านั้น แต่ยังมีกิจกรรมส่งเสริมธุรกิจประเภทความสวยงามและการบำรุงสุขภาพอีกด้วย ภายในห้องจัดเลี้ยงมีแต่แบรนด์ต่างๆ เจ้าขนปุยทั้งหลายก็ล้วนมีแต่ตัวที่ขนสวย สุขภาพดี นิสัยร่าเริง มองปราดเดียวก็รู้ว่าได้รับการเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี

* ชะตาแปดอักษร หมายถึงศาสตร์การทำนายดวงชะตาด้วยอักษรแปดตัวที่ได้จากปี เดือน วัน และเวลาเกิดเทียบเป็นอักษรตามแผนภูมิกิ่งฟ้า ก้านดิน ในการแต่งงาน นิยมนำมาผูกดวงชะตาของคู่บ่าวสาวเพื่อทำนายชีวิตคู่

ทว่าพีพีไม่ใช่สุนัขพันธุ์แท้ แดมยังไม่สบายด้วย ดังนั้นเรื่องความ
 ราบรื่นจึงแทบไม่ต้องพูดถึง สวีเจ้าอึ้งเห็นแล้วก็อดรู้สึกสะท้อนใจไม่ได้ เพราะ
 โชคชะตาของสัตว์เลี้ยงก็เหมือนมนุษย์ บางตัวเกิดมามีอาหารกระป๋องและ
 นมสำหรับสุนัขในซามให้กินได้ไม่มีหมด แต่บางตัวกลับมีอาหารกินไม่ครบ
 สามมื้อ และยังต้องหัดดูสีหน้าคนเลี้ยงอีก ดีที่ดวงของพีพียังไม่ถือว่าตกอับ
 เพราะได้เจอกับเจ้าของอย่างเฉิงจยาโฮ่ยว

สวีเจ้าอึ้งตั้งใจต้อนรับแขก เธอขึ้นเวทีไปเพื่อเสวนาสร้างสีสันให้แก่
 แขกหรือในงาน และเนื่องจากสวีเจ้าอึ้งออกกล้องในรายการโทรทัศน์ของ
 เชียงไฮ้อยู่บ่อยๆ ทำให้ชาวเมืองที่เป็นคนรักสัตว์ต่างคุ้นหน้าคุ้นตาเธอดี
 ระหว่างการเสวนาหญิงสาวไม่เพียงได้รับเสียงปรบมือตังกึกก้องเท่านั้น
 แต่หลังจบกิจกรรมแล้วเธอยังเป็นคนที่ป๊อปปูล่าร์มากที่สุด หญิงสาว
 ถูกห้อมล้อมด้วยผู้คนเพื่อขอให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยง
 แสนรักและการดูแลแบบต่างๆ ไป แดมยังต้องแจกลายเซ็นอีก

แม้สวีเจ้าอึ้งจะรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก แต่ก็ยังคงฝืนแจกลายเซ็น
 ให้ทุกคน

"ฉันฟังการเสวนาของอาจารย์สวีทางทีวีอยู่บ่อยๆ วันนี้ถึงเพิ่งรู้ว่า
 คุณเป็นภรรยาของผู้จัดการเฉิง ฉันได้ยินผู้จัดการเฉิงพูดถึงภรรยาของเขา
 เป็นประจำ การได้พบกับคุณในวันนี้ถือว่าเป็นเกียรติมากเลยคะ" คุณนาย
 ร่างอวบอ้วนคนที่มาขอลายเซ็นจากสวีเจ้าอึ้งยิ้มแฉ่งจนหน้าแดง

"เอ่อ..." ได้ยินคำเรียกอย่าง 'ภรรยา' แล้ว สวีเจ้าอึ้งก็ยิ่งรู้สึก
 ประดักประเดิด

ระหว่างที่เธอกำลังงุนงง เฉิงจยาโฮ่ยวก็โผล่มาอยู่ข้างกายเธอ เขา
 ตอบทสนทนากับคุณนายคนนั้นทันที "ต่อไปถ้ามีปัญหาอะไรเชิญถามเจ้าอึ้ง
 ได้ทุกเมื่อเลยนะครับ เธอเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสัตว์ที่จบจากเมืองนอกมา"

"แน่นอนค่ะ ธนาการอยู่ต่ำของพวกคุณจัดกิจกรรมได้ดีมาโดยตลอด

แถมวันนี้ยังให้คุปองมาตั้งเยอะแยะอีก ฉันล่ะชอบมากจริงง"

เจิงจยาโหย่วยิ้มรับก่อนจะให้พนักงานมาพาคุณนายไปคุปประกันแบบล่าสุด ทำให้สวีเจ้าอึ้งโล่งอก

"ฉันจำได้ว่าตัวเองเป็นโสด ทำไมวันนี้ถึงกลายเป็นคนแต่งงานแล้วไปได้ล่ะคะ" สวีเจ้าอึ้งถามยิ้มง

เจิงจยาโหย่วกำหมัดแล้วโค้งตัวให้เธอไม่หยุด "ไว้ชีวิตกระผมสักครั้งเถิดขอรับ ผมไม่มีคู่ แต่ไม่อยากจะเพื่อนผู้หญิงคนอื่นก็เลยต้องขอให้คุณมา"

คำพูดของเจิงจยาโหย่วแฝงนัยบางอย่างเอาไว้ การที่เขาพูดออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติเช่นนี้ทำให้สวีเจ้าอึ้งรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมา บางทีนี่อาจจะเป็นความรู้สึกของหนุ่มสาวที่พัวพันกันมาแล้วมั้ง แม้จะไม่มีการแสดงออกอย่างร้อนแรง แต่แค่คำพูดแบบกำกวมก็มากพอที่จะได้ยืนยันว่าเป็นคำรักได้

สวีเจ้าอึ้งเห็นพีพีเฝ้าเรingersขึ้นเลย อีกทั้งตัวเธอก็ไม่เก่งเรื่องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนด้วยจึงเตรียมตัวจะพาพีพีกลับก่อน เจิงจยาโหย่วถูกพวกแขกที่มากขอข้อมูลล้อมเอาไว้ ทำให้สาวสวยคนที่ต้อนรับเธอตรงทางเข้าต้องเป็นคนมาส่งสวีเจ้าอึ้งตอนที่เธอจะกลับ

"พีสะใภ้ค่อยๆ เดินนะคะ"

สาวสวยยิ้มหวานให้ สวีเจ้าอึ้งจึงยิ้มตอบกลับไป "คุณรีบกลับไปทำงานเถอะคะ ไม่ต้องห่วงฉัน"

"ฉันเพิ่งมาอยู่ธนาคารอยู่มาได้ครึ่งปี ไม่ทันได้ไปร่วมงานแต่งงานของพีเจิง ได้ยินมาว่าพีสะใภ้สวยมาก มาเจอวันนี้ถึงได้รู้ว่าเป็นเรื่องจริงพีสะใภ้คะ...ฉันเป็นผู้จัดการด้านการเงินของลูกค้าไวโอพี วันไหนพีมาที่ธนาคารเรา ฉันจะดูแลพีด้วยตัวเองเลยคะ"

สวีเจ้าอึ้งผงกศีรษะรับ ตามองตามสาวสวยที่วิ่งเหยาะๆ กลับเข้าโรงแรมไป หลังปิดประตูรถแล้วรอยยิ้มของหญิงสาวก็แข็งค้างอยู่บนใบหน้า ในรถมีเพียงเสียงร้องครางเบาๆ ของพีพี ซึ่งเสียงร้องนี้ทำให้บรรยากาศ

รอบตัวแย่งชิงกว่าเดิม

หญิงจยาโฮยวมีเรื่องปิดเธออยู่จริงๆ

สวีเจ้าอิ่งคาดเข็มขัดนิรภัย ตลอดทางที่ขับรถออกไปนั้นใจเธอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจนเกือบฝ่าไฟแดงไปหลายครั้ง และครั้งหนึ่งเธอเกือบชนท้ายรถคันหน้าด้วยซ้ำ หญิงสาวว่าวุ่นใจจนต้องจอดรถไว้ข้างทางและกอดปุ่มต่อสายอัตโนมัติภายในรถยนต์หาเมิ่งเทียนเทียน

แม้ตอนนี้จะสายมากแล้ว แต่เธอก็เดาได้ว่าเมิ่งเทียนเทียนยังไม่ตื่น จึงไม่มีคนรับสาย แต่สวีเจ้าอิ่งก็ยังไม่ละความพยายาม ฝ่าไฟจราจรออกไปติดๆ กันถึงห้าครั้ง ในที่สุดปลายสายก็ตอบรับ เสียงง่วงเงียปนราคาญของเมิ่งเทียนเทียนดังลั่นรถ "เธอบ้าไปแล้วหรือ! ยังเข้าอยู่แท้ๆ ปล่อยให้คนเขานอนดีๆ ไม่ได้หรือใจ"

"เลิกนอนได้แล้วนะ ฉันมีเรื่องอยากรจะถาม"

"ถามอะไรกัน ทำไมถึงรีบขนาดนี้"

หลังความเงียบเข้าปกคลุมพักหนึ่ง สวีเจ้าอิ่งก็เอ่ยถามออกไป "หญิงจยาโฮยวแต่งงานแล้วหรือ"

"ใช่ แต่งแล้ว"

สวีเจ้าอิ่งกัดริมฝีปาก กลั้นหายใจจนหน้าแดงกำ มือขวาที่จับเกียร์อยู่ลั่นระริก นี่เป็นเรื่องน่าขำที่สุดที่เธอได้ยินในวันนี้

"แต่เขาหย่าตั้งแต่เมื่อครั้งปีก่อน หลังแต่งงานได้แค่ปีเดียวและไม่มีลูก อย่านมองว่าเขาเคยหย่ามาแล้วสิ เขาน่ะยังเป็นหนุ่มโสดเนื้อทองเด่นตั้งอยู่นะ"

สวีเจ้าอิ่งอ้าปากเตรียมจะด่าเมิ่งเทียนเทียน แต่กลับต้องหอบหายใจหนักๆ เธอไม่ได้รู้สึกสบายใจขึ้นเลยสักนิด "ทำไมเธอถึงไม่บอกฉันแต่แรกล่ะ"

"ก็เธอไม่ถามนี่ เจ้าอิ่ง... หรือว่าเธอชอบเขาเข้าแล้วจริงๆ"

สวีเจ้าอิ่งเงียบไป

"ต่อให้เธอชอบเขาจริงก็ไม่เห็นต้องเดือดอะไรนี่ เพราะยังงัยตอนนี้ เขาก็โสดและไม่มีลูก เรื่องที่เคยแต่งงานมันเป็นเรื่องดีไปแล้วนะ"

สวีเจ้าอึ้งพยายามกล้ำกลืนไฟโทสะให้กลับลงไปก่อนจะพูดด้วยเสียงเบาๆ "เธอนอนไปเถอะ"

สายถูกตัดไปแล้ว ภายในรถจึงกลับมาเงียบสนิทอีกครั้ง สวีเจ้าอึ้ง ต้องใช้เวลาอีกพักหนึ่งกว่าจะขับรถไปตามเส้นทางได้อีกครั้ง หลังขับไปได้ สิบกว่านาที อารมณ์ของสวีเจ้าอึ้งก็เริ่มเย็นลง *นี่ฉันกำลังใส่อารมณ์กับใครกัน*

เธอไม่เคยถามเรื่องนี้มาก่อนจริงๆ แล้วพวกเขาก็ไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้อง มาบอกกล่าวกันด้วย ยิ่งไปกว่านั้นไม่มีใครบ้างที่หย่าแล้วยังอยากจะทำเรื่อง พวกนี้มาเล่าให้คนอื่นฟังได้อีก อันที่จริง...เป็นเธอเองต่างหากที่คิดไปเอง ทั้งหมด กับแค่ไปร่วมงานงานเดียว พอพวกเขาเรียกว่าคุณนายเจิงก็ คิดไปไกล ทั้งที่จริงแล้วพวกลูกค้าเหล่านั้นที่มาขอลายเซ็นเรียกหาคนอื่น ไม่ใช่เธอมาตั้งแต่นั้น

ระยะทางที่เดิมใช้เวลาขับรถแค่ครึ่งชั่วโมง สวีเจ้าอึ้งต้องใช้เวลาถึง หนึ่งชั่วโมงกว่าจะไปถึง เธอพาพีพีไปกินยาที่โรงพยาบาลก่อนจะกลับมา ที่คอนโดฯ แต่ไหนแต่ไรมาช่วงสุดสัปดาห์สวีเจ้าอึ้งก็ไม่ได้มีเวลาว่างมาก ขนาดนี้ พอว่างมากก็ทำให้อารมณ์ของเธอปั่นป่วนหนักขึ้น อ่านหนังสือ ก็ไม่เข้าสมอง ฟังเพลงก็ไม่เข้าหู พอไปคุยกับกลุ่มเพื่อนก็เข้ากับเขาไม่ได้ เธอเลยโยนโทรศัพท์มือถือทิ้งแล้วไปนอนหนึ่งๆ อยู่บนเตียงทั้งที่ความคิด ยังสับสนไปหมด

นอนอยู่อย่างนั้นได้สองสามชั่วโมง สวีเจ้าอึ้งก็ได้รับโทรศัพท์จาก เจิงจยาไหย่ว เธอหยุดคิดก่อนยอมรับสายด้วยน้ำเสียงติดจะเย็นชา

"กลับบ้านแล้วหรือครับ"

"อืม"

"วันนี้ยุ่งมากจริงๆ เลยไม่ได้ดูแลคุณตี่ๆ ต้องขอโทษด้วยนะ"

"ไม่เป็นไร"

"เจ้าอิ่ง ดูเหมือนคุณจะไม่...อารมณ์ไม่ดีหรือเปล่า"

สวีเจ้าอิ่งไม่ใช่คนที่ชอบพูดจาอ้อมค้อมเท่าไรอยู่แล้วจึงถามกลับไป
"เรื่องที่คุณเฝ้ากำชับกำชาฉัน ฉันก็ทำให้หมดแล้ว ตอนนี้จะบอกฉัน
ได้หรือยัง"

"ยังโกรธอยู่หรือครับ"

น้ำเสียงของเจิงจยาโหยวยังคงอ่อนโยนเหมือนเมื่อก่อน แต่สวีเจ้าอิ่ง
ไม่เกรงใจเขาอีกต่อไปแล้ว "ที่ก่อนหน้านี้ไม่โกรธ ไม่ได้หมายความว่า
ฉันจะยอมถูกปิดหูปิดตาอีกนะคะ ถึงจะถูกคนเรียกว่าคุณนายเจิงทั้งวัน
แต่ฉันไม่ได้เคลิ้มตามหรอก"

เจิงจยาโหยวหัวเราะเสียงเจื่อนๆ แต่ไม่ได้ตอบกลับมาตรงๆ "ผม
ไม่ได้แฉงแหละ แต่ผมรู้สึกว่าคุณบางอย่างควรคุยกันต่อหน้าถึงจะเป็น
การให้เกียรติคุณมากกว่า"

"เรื่องนั้นเอาไว้คุยกันวันหลังเถอะคะ วันนี้เหนื่อยแล้ว ฉันอยากพัก"

สวีเจ้าอิ่งเป็นฝ่ายตัดสาย ก่อนหน้านั้นเธอรู้สึกว่าชายหนุ่มเป็นคน
สุภาพอ่อนโยน แต่พอตอนนี้เจอคำถามที่เธออยากให้เขาตอบ เขากลับ
อึกอัก และนั่นทำให้เธออารมณ์เสีย

หลังจากรู้สึกว่ารุ่นอยู่สักพักหญิงสาวก็ผล็อยหลับไป สวีเจ้าอิ่งหลับไป
ได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็มีเสียงแจ๊สเตือนว่ามีข้อความเข้าดังขึ้น สวีเจ้าอิ่ง
ปรือตาขึ้นมาองพบว่าเป็นข้อความจากเจิงจยาโหยว

'ผมอยู่หน้าคอนโดฯ ถ้าคุณตื่นแล้วลงมาเจอผมหน่อยนะครับ'

เห็นข้อความแบบนี้แล้วเธอยังหลับลงได้อีกหรือ หญิงสาวลุกขึ้น

จากเตียง ลูบผมยุ่งๆ ถ่วงเวลาอยู่สลิปกว่านาที่ฉันรู้สึกว่ารอมณ์หนึ่งพอแล้ว ถึงค่อยสวมเสื้อโค้ตลงไปที่ชั้นล่าง

เฉิงจยาโหย่วนั่งคอยเธออยู่ในรถเงียบๆ สวีเจ้าอิ่งเคาะหน้าต่างทำให้เฉิงจยาโหย่วได้สติ เขาเปิดประตูรถให้เธอ

สวีเจ้าอิ่งก้าวขึ้นไปบนรถ "คุณมีธุระอะไร"

เฉิงจยาโหย่วมองเธอยิ้มๆ "ยังโกรธอยู่อีกเหรอ"

"เปล่า ไม่โกรธแล้ว"

"กินข้าวหรือยังครับ ผมขอพาคุณไปหาอะไรกินนะ"

เขาไม่ยอมให้เธอได้ปฏิเสธก็ขับรถออกไปทันที สวีเจ้าอิ่งมองประตูคอนโดฯ ที่ห่างออกไปเรื่อยๆ แล้วรีบเปิดประตูรถ ประตูอ้ากว้างไปเกินครึ่ง ทำให้เฉิงจยาโหย่วต้องรีบหยุดรถ

"คุณนี่ขี้โมโหจริงๆ นะ"

"ฉันก็นิสัยไม่ดีแบบนี้อยู่แล้ว ไม่ใช่เพิ่งจะมาเป็น เฉิงจยาโหย่ว... ถึงฉันยอมไปไหนมาไหนกับคุณ แต่ฉันรู้จักคุณน้อยมาก การที่คุณมาขอให้ฉันช่วยงานวันนี้อย่างน้อยๆ มันก็แสดงว่าคุณยังเห็นฉันเป็นเพื่อน แต่คุณกลับปิดบังเรื่องแต่งงาน แล้วยังทำให้ฉันถูกเข้าใจผิดว่าเป็นภรรยาของคุณอีก แบบนี้มันเหมาะสมสมควรแล้วหรือ... คุณให้เกียรติฉันบ้างหรือเปล่า"

หลายปีที่ผ่านมาสวีเจ้าอิ่งยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตัวเองมาตลอดจึงไม่หวาดกลัวสิ่งใด และไม่มีอาการเหนียวอายต่อเพศตรงข้ามเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ เฉิงจยาโหย่วฟังสิ่งที่เธอพูดแล้วนั่งไปพักหนึ่ง ก่อนจะกดปิดเพลงที่เปิดอยู่ในรถแล้วเอื้อมแขนมาปิดประตูรถฝั่งของสวีเจ้าอิ่ง

"การเดินออกจากชีวิตแต่งงานแล้วกลับมาเป็นโสดอีกครั้ง มันไม่ได้ง่ายตายเหมือนอย่างที่คนจินตนาการกัน ผมยังต้องตามเก็บกวาดสิ่งที่เหลืออยู่บนสนามรบ ที่นั่นมีทั้งความขัดแย้ง ความผิดหวัง และ

ความเหนียวล้าอ่อนแรง แต่พอผมจัดการทุกอย่างเรียบร้อยเตรียมตัวออกเดินทางใหม่อีกครั้ง ก็พบว่าความคิดของผู้คนมันไม่ได้เปลี่ยนไปตามสภาพภาพของผม จะให้ไล่อธิบายไปที่ละคนก็ไม่ไหว ผมเลยคิดแผนนี้ขึ้นมา แต่เพราะกลัวว่าคุณจะไม่ยอมมากี่เลยไม่ได้อธิบายดีจ้ะ อีกอย่างคือกังวลว่าถ้าบอกไปผลลัพธ์มันจะเหลือแค่อย่างเดียว"

แม้สิ่งที่เงินจยาโหย่วพูดมาจะเป็นเหตุเป็นผล สมแล้วที่เป็นผู้จัดการด้านการเงินที่การมคคคไม่เป็นสองรองใคร แต่สวีเจ้าอิ่งฟังแล้วก็ยังรู้สึกหงุดหงิด

"อาจจะจริงอย่างที่คุณพูด...ที่ว่าใครต่อใครก็รู้ว่าคุณแต่งงานแล้วจะให้ตามเก็บกวาดเอาตอนนี้ก็ลำบากเลยต้องผลักดันออกไปรับหน้า เพราะคงคิดมาแล้วว่าทำผิดกับคนคนเดียวยังไงก็ดีกว่าผิดกับคนทั้งฝูง"

เงินจยาโหย่วชะงักก่อนจะหลุดคำพรีตออกมา "คุณนี่ปากร้ายเหมือนกันนะ" แต่พอเห็นว่าสวีเจ้าอิ่งไม่ขำก็ต้องหุบยิ้ม "ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำผิดต่อใคร...ผมแค่อยากได้ใครสักคนที่เข้าใจผม"

ฟังเขาพูดแบบนั้นแล้วหัวใจของสวีเจ้าอิ่งบีบรัดแน่น แต่เธอรีบสลัดความคิดนั้นออกไปจากสมองทันที "ฉันกับคุณรู้จักกันแค่ผิวเผินฉันจะไปเข้าใจคุณได้อย่างไร"

"เจ้าอิ่ง...นอกจากเรื่องแต่งงานที่ผมปิดบังคุณแล้ว ผมก็จริงจังกับคุณทุกอย่าง พอเจอคนที่ใช่ ที่ทำให้ชีวิตของผมกลับมาสดใส นี่ก็อยากจะมอบของขวัญให้แก่ก็ตื่นตื่น กลัวคุณไม่ยอมรับเหมือนเด็กจ้ะ ถึงผมจะเคยผ่านการแต่งงาน แต่ผมไม่เคยทำอะไรซุ่มๆ กับคนหรือเรื่องที่ผมสนใจนะ"

สวีเจ้าอิ่งเงยไปนาน เงินจยาโหย่วสังเกตเห็นว่าสีหน้าของเธอผ่อนคลายลงเยอะแล้วก็ยิ้มก่อนจะบอกว่า "พูดกันตามตรง วันนี้ผมทำตัวไม่ดีเท่าไร จะขอไถ่โทษด้วยการเลี้ยงอาหารหรูๆ คุณสักมื้อนะครับ" พูดจบเงินจยาโหย่วก็หยิบกล่องของขวัญแสนสวยใบหนึ่งออกมายื่นให้

สวีเจ้าอิ่ง หญิงสาวมองเขาด้วยสายตางงงัน แต่เขากลับไม่ยอมหลบสายตา มองไปทางอื่น "อันนี้ก็เป็นของโกโทะซึด้วยครับ"

สวีเจ้าอิ่งเปิดกล่องออกดูจึงเห็นว่า เป็นต่างหูผูกฝังเพชรหนึ่งคู่ แบรินดี้นี้ เธอก็รู้จัก แน่หนอนว่าราคาของมันต้องแพงหูฉี่ การที่จู่ๆ ชายหนุ่มก็มอบของราคาแพงให้แบบนี้ทำให้สวีเจ้าอิ่งหน้าร้อนผ่าว เธอเปิดฝากล่องแล้วจะวางเอาไว้บนรถ ตั้งใจจะเปิดประตูออกไป แต่ใครจะรู้ว่าเงิงจยาโฮ่ยวจะกดลิ้นกดประตูรถ

"เจ้าอิ่ง...ขอโอกาสผมอีกครั้งเถอะนะ วันนี้ผมมีคำพูดที่ยังไงก็ต้องบอกคุณให้ได้ ต่อให้คุณจะโกรธ ไม่อยากฟัง ผมก็ต้องพูดมันออกไป"

สวีเจ้าอิ่งแสสร้งทำเป็นหนึ่ง ท่ามกลางแสงอ่อนๆ ใบหน้าด้านข้างของเงิงจยาโฮ่ยวดูดีดีมาก ใบหน้าสะอาดสะอ้าน ไม่มีที่ติ

"ผมไม่ใช่เด็กหนุ่มอายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองที่ไม่รู้ความ มุทะลุบุ่มบ่ามทำตามอารมณ์มานานแล้ว คุณพูดถูกที่พวกเราเจอกันบ่อยแต่แทบไม่รู้จักกันเลย ตอนที่ผมเจอคุณครั้งแรกก็ชื่นชมคุณมาก และชอบหลายๆ อย่างในตัวคุณด้วย ผมเลยกลัว...กลัวว่าถ้าเข้าไปจีบคุณแล้วคุณจะรังเกียจ แต่ก็กลัวอีกว่าถ้าปล่อยให้เวลาผ่านไปนานๆ สิ่งที่ได้กลับมาจะเป็นความเมินเฉย เวลาเลิกงาน...ผมอยากเจอคุณ แต่ก็ต้องคิดหน้าคิดหลังเพื่อหาเหตุผลดีๆ ที่ไม่ดูรกมากเกินไป"

สวีเจ้าอิ่งกำหมัดแน่น กลางฝ่ามือมีเหงื่อผุดขึ้นมาบางๆ

เงิงจยาโฮ่ยวเบี่ยงตัวหันมามองสวีเจ้าอิ่ง "เรื่องแต่งงานผมเคลียร์ตัวเองจนสะอาดหมดจดแล้ว ตัวผมในเวลานี้เหมือนเด็กหนุ่มที่อยากทำเรื่องมุทะลุบุ่มบ่ามตามอารมณ์ ตรงไปตรงมาเพื่อคนที่ชอบ เจ้าอิ่งผมขอทำแบบนี้ได้ไหม"

เวลานี้สมองที่เคยแจ่มใสของสวีเจ้าอิ่งเปลี่ยนเป็นสับสนอลหม่าน เธอรับฟังคำพูดของเงิงจยาโฮ่ยวด้วยความรู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆ

ไม่ว่าควรทำอะไร หญิงสาวกระแอมเบาๆ ก่อนจะพูดขึ้น "ของขวัญราคาแพงเกินไปค่ะ ฉันรับไว้จะไม่เหมาะ ส่วนเรื่องที่คุณพูดเมื่อกี้ ฉันขอเก็บเอากลับไปคิดดูก่อน จয়াโฮ่ยว คุณก็รู้ว่าพวกเราเลยวัยที่จะปล่อยตัวปล่อยใจให้กับความรักแล้ว"

บรรยากาศภายในรถเงียบลงไปทันที ซึ่งบรรยากาศเช่นนี้ทำให้พวกเขา รู้สึกแปลกๆ สวีเจ้าอิ่งยิ้มออกมาอย่างประดักประเดิด "ในรถอบอ้าวมาก เปิดประตูหน่อยได้ไหมคะ"

ได้ยินเสียงเธอ เฉิงจยาโฮ่ยวถึงได้สติ เขาตอบรับเบาๆ ก่อนจะปลดล็อกประตูให้ สวีเจ้าอิ่งก้าวลงจากรถพร้อมโบกมือให้เฉิงจยาโฮ่ยว "คุณไม่ต้องเลี้ยงอาหารฉันเพื่อไถ่โทษหรอก ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายจริงๆ อยากกลับไปพักผ่อนก่อน คุณเองก็รีบกลับเถอะ เรื่องวันนี้...ฉันทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่เอง"

เฉิงจยาโฮ่ยวชะงักตัวมาทางฝั่งที่สวีเจ้าอิ่งยืนอยู่ "ที่คุณพูดเมื่อกี้ ผมจะตีความว่า...คุณไม่ปฏิเสธผมได้ไหมครับ"

"จะพูดแบบนี้ก็ได้ค่ะ"

เฉิงจยาโฮ่ยวลูบอก ท่าทางโล่งใจ "งั้นผมก็สบายใจ คุณพักผ่อนเถอะ ผมยังต้องกลับไปเคลียร์งานที่ธนาคาร..."

สวีเจ้าอิ่งมองส่งเฉิงจยาโฮ่ยวจากไปด้วยอาการใจลอยๆ ขนาดตอนเดินอยู่บนถนน ใจเธอก็ยังไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แต่เธอหิวจริงๆ ก็เลยกลับไปตัมมะหมีกึ่งสำเร็จรูปหนึ่งชามแล้วเหาะซอสลงไปเล็กน้อย ทว่ากินจนหมดชามแล้ว หัวใจของสวีเจ้าอิ่งก็ยังคงลอยค้างอยู่กลางอากาศเนิ่นนาน ไม่ยอมกลับมาเข้าร่างมาเสียที

เธอไม่รู้ว่่าสิ่งที่ตัวเองทำลงไปวันนี้ถูกหรือผิดจริงๆ แล้วสักที ในใจเธอก็เฝ้ารอให้เขาสารภาพรัก แต่ไม่รู้ทำไมเธอก็ไม่ได้ให้คำตอบเขาไปตั้งวันนั้น บางทีอาจเป็นเพราะยังรู้สึกตะขิดตะขวงใจต่อสถานภาพที่เพิ่งกลับมาเป็นโสด

ได้ไม่นานของเขา หรือไม่ก็คงเป็นเพราะวันนี้เธอโกรธเขาจริงๆ เลยตอบกลับไปด้วยอารมณ์ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเธอขาดวุฒิภาวะมากแค่ไหน ถ้าตอบตกลงเขาไป เธอคงไม่ต้องมานั่งกินบะหมี่สำเร็จรูปแบบนี้ แต่คงได้เด็ดในภัตตาคารหรู อีกอย่างต่างหุ่กคู้่นั้ก็สวยงาม และเธอก็ชอบมันมากจริงๆ แต่ต้นปฏิเสธแล้ว พอมาคิดแบบนี้ก็เจ็บใจขึ้นมา เวลานี้คงทำได้เพียงออกไปซื้อมันมาด้วยตัวเอง

อาจเป็นเพราะเหตุการณ์กระทักระอ่วนก่อนหน้านี้ ทำให้ในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมานอกจากตอนมารับพี่กลับ เนิงจยาโหยวกั้ไม่ได้มาหา สวีเจ้าอิ่งอื่ก เขาแค่ส่งข้อความมาสอบถามสารทุกข์สุกดิบนิดหน่อย แม้ทั้งคู่จะไม่ได้เจอกัน แต่ผลลัพธ์ที่ได้นั้นดีกว่าตอนงานมัตตั้งของธนาคารครั้งก่อนมาก อาศัย์ฐานลูกค้ำของธนาคารฮู้ยต้าทำให้โรงพยาบาลสัตว์ป่วยสามารถเปิดตัวในแวดวงไฮโซอย่างรวดเร็ว สวีเจ้าอิ่งได้ลูกค้ำชั้นดีมาจำนวนไม่น้อย ระยะเวลาี่มีคนมาสอบถามเรื่องการตรวจเช็กร่างกายและขอคำแนะนำในการดูแลสัตว์เลี้ยงที่โรงพยาบาลไม่ขาดสาย และลูกค้ำส่วนมากก็ได้กลายมาเป็นสมาชิกวีไอพีของโรงพยาบาลอีกด้วย

ไม่ง่ายเลยกว่าจะจัดการงานจนเสร็จเรียบร้อย สวีเจ้าอิ่งเพิ่งเห็นข้อความเสียงที่เมิ่งเทียนเทียนทิ้งไว้ให้เธอเมื่อสี่ชั่วโมงก่อน ถึงเมิ่งเทียนเทียนจะเป็นเพื่อนสนิทของเธอ แต่อีกฝ่ายก็อารมณ์แรงพอๆ กัน สวีเจ้าอิ่งกลัวเมิ่งเทียนเทียนโกรธเลยรีบโทรไปหา

น้ำเสียงของเมิ่งเทียนเทียนที่อยู่ปลายสายฟังดูไม่ค่อยโกรธเท่าไร เป็นเพราะอีกฝ่ายก็กำลังทำงานอยู่เหมือนกัน

"เธอกินข้าวหรือยัง ฉันทึ่งมื่อตักเอาไหม" ท้องของสวีเจ้าอิ่งส่งเสียงร้องจ๊อกๆ

"ก็ได้ แต่เธอต้องคอยฉันทึ่งอีกสองชั่วโมงนะ งานวันนี้ยังไม่เสร็จ เธอเดาดูซิ...ว่าฉันทึ่งอยู่กับใคร"

"ใคร"

"แฟนคลับฮาร์ดคอร์ของเธอ"

เฉิงจยาโหย่วสนิทกับเมิ่งเทียนเทียนจริงๆ เขาคงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เมิ่งเทียนเทียนฟังหมดแล้ว ในเมื่อเมิ่งเทียนเทียนเปิดประเด็นมาขนาดนี้แล้วเธอก็คงไม่สามารถทำตัวปิดบังหลบๆ ซ่อนๆ ได้อีก

"งั้นวันนี้ฉันเป็นเจ้าของมือเลี้ยงมือตักทุกคนเอง สั่งได้เต็มที่เลย ฉันทอมเสียเลือดครั้งใหญ่"

ตอนที่สวีเจ้าอิ่งไปถึงกองบรรณาธิการนิตยสารของเมิ่งเทียนเทียนที่อยู่ใต้อสตูดิโอ ทุกคนก็กำลังทำงานกันอย่างเต็มที่ เมิ่งเทียนเทียนกำลังนั่งดูงานอยู่ที่เก้าอี้ พอเห็นเพื่อนสนิทมากรีบชี้ไปยังที่นั่งข้างตัวพร้อมบอกว่า "เซ็ดชุดท้ายแล้ว อีกเดี๋ยวก็เสร็จ ท็อปปีกบักซ์นี้ของฉันเลิศสุดๆ เป็นหนุ่มสุดฮอตที่กำลังอินเทรนด์ของเซียงไฮ้ คนที่ได้ขึ้นปกเป็นหนุ่มหล่อชื่อดังรับประกันเลยว่านิตยสารบักซ์นี้จะต้องปังมาก ขายดีแบบสุดๆ ไปเลย"

ดูเหมือนว่าเฉิงจยาโหย่วจะกลายมาเป็นผู้กอบกู้สถานการณ์อีกครั้ง เขาโบกมือให้สวีเจ้าอิ่งเพื่อทักทาย เธอจึงโบกมือตอบกลับไป สวีเจ้าอิ่งพบว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกประดักประเดิดเหมือนอย่างที่จินตนาการไว้ ทุกอย่างดีกว่าที่เธอคิดมาก

นายแบบคนสุดท้ายเดินมาที่หน้าสโตนไลต์ เขาสวมเพียงกางเกงขั้นในตัวเดียวและโซลมน้ำมันไว้บนตัว

"หึๆ หนุ่มหล่อนี้เป็นนักกล้ามด้วยเหรอ" สวีเจ้าอิ่งขยิบตาให้เมิ่งเทียนเทียน เพราะเธอรู้ว่านี่เป็นผู้ชายมีกล้ามเนื้อแบบที่เมิ่งเทียนเทียนชอบ ใครจะรู้ว่าตอนที่เธอได้เห็นหนุ่มนักกล้ามคนนั้นแบบชัดๆ สวีเจ้าอิ่งจะเกือบทำแก้วน้ำหล่นลงพื้น

เป็นเรื่องจริงที่ว่าศัตรูอยู่บนทางแคบ*

* ศัตรูอยู่บนทางแคบ หมายถึงศัตรูหรือคนที่ไม่อยากเห็นหน้า แต่มักจะพบกันง่าย ๆ ยกที่จะหลีกเลี่ยง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xhzA1n>